

LIVIA CIOBANU

OGLINZI BLESTEMATE

INFAROM Publishing

office@infarom.ro
<http://www.infarom.ro>

ISBN 973-87520-8-6

Editura: **INFAROM**
Autor: **Livia Ciobanu**
Editor-corector: **Manole Penes**

Copyright © INFAROM 2007

Acest material este sub incidența copyright-ului. Toate drepturile asupra lucrării sunt rezervate, atât parțial cât și în ansamblul ei, în special drepturile de traducere, copiere, citare, înregistrare, reproducere pe microfilm sau pe orice alt suport, precum și stocare în baze de date.

Reproducerea acestei publicații sau a părților ei este permisă numai cu respectarea Legii dreptului de autor și cu acceptul scris al editurii INFAROM.

I. PREGĂTIRI DE NUNTĂ

Toros își parcă mașina cea nouă lângă vechea camionetă a familiei Ruian. Coborî, închise ușile cu grijă și merse câțiva pași înapoi pentru a admira priveliștea. Mașina lui cea roșie făcea notă discordantă cu rabla albastră. Zâmbi mulțumit. George avea să crape de ciudă când avea să dea cu ochii de ea! Învârtind cheile pe deget în timp ce fluiera o melodie veselă, intră în casă.

George lăsă draperia să cadă, cu o strâmbătură. Se părea că Toros își ținuse promisiunea și își luase afurisita de mașină, până la urmă! Avea să-i scoată ochii toată vară cu noua sa achiziție. Oftă. Măcar vor sta un timp deoparte, cât aveau să se plimbe copiii în „luna de miere”.

Cleo și Ana intrară în cameră, discutând aprins despre aranjamentul floral pe care urmau să îl comande.

- Ți-am spus că nu îmi plac trandafirii și garoafele! spuse Cleo repezită. Poți găsi orice altceva într-o afurisită de florărie!

- Dar, iubito, acestea sunt flori tradiționale pentru o nuntă, spuse Ana împăciuitoare. Știu că nu îți place să fii ca toți ceilalți, dar măcar pentru o zi renunță la mofturi.

Îl descoperi pe George lângă fereastră.

- Spune-i și tu, dragule, ceva.

- Nu mă băgați în certurile voastre, se eschivă repede George, nu mă pricep la aranjamente florale. Știu în schimb un singur lucru, draga mea: este nunta lui Cleo, nu a noastră, așa că, dacă nu vrea trandafiri și garoafe, nu îi vom aduce trandafiri și garoafe.

Ana se pregăti să îl contrazică iar George ridică, preventiv, un deget spre ea.

- Îți amintești că ai ținut morțiș să ai porumbei albi la nuntă și ai vrut ca toți invitații să fie îmbrăcați în roz? Te rog, este nunta fiicei noastre. Fă o concesie, de data asta măcar.

Ana bombăni iritată, dar nu mai insistă, spre ușurarea lui George.

- Ai invitat-o pe Karina? întrebă el deodată.

- Pe Karina? Ana păru să se gândească o clipă. Nu, nu am invitat-o! Scutură din cap puțin nervoasă. Fata asta nu îmi place de loc. Știu că este nepoata noastră, unica fiică a iubitului meu frate Roberto, dar se poartă foarte ciudat de când a revenit din excursie. În plus, este mofturoasă și, mai mult ca sigur, o nuntă simplă ca a noastră nu ar încânta-o.

George ridică sprâncenele întrebător. Nuntă simplă? Cu peste două sute de invitați? Chiar așa?

- Mi-ai văzut mașina?

Toros intră în cameră ca o furtună, trântind ușile în urma sa, după cum îi era obiceiul. Ana profită de situație, și, luând-o de braț pe Cleo, se făcu nevăzută în sufragerie. George se întoarse spre Toros.

- Am văzut-o, doar mai aveai puțin și îmi loveai mașina când ai parcat-o!

- Și, ce părere ai?

Toros își turnă un pahar de lichior din carafă și se trânti pe fotoliu, cu o expresie mulțumită.

- Nu este alegerea pe care aș fi făcut-o pentru familie.

- Da de unde! Ești doar gelos pe reușita mea.
  - Prefer să mă distrez în alte moduri, decât conducând o amărâtă de mașină.
- Toros râse sarcastic și închină paharul spre el, închizând șmecherește din ochi.
- Și eu, amice, și eu. Dar, și cu o așa mașină...
- În sufragerie, Cleo continua să discute în contradictoriu cu mama sa, în legătură cu invitațiile pe care urmau să le trimită.
- Nu vreau să vină Amanda cu bărbatul său, spuse Cleo iritată. Știi foarte bine că este invidioasă și rea. Vrea să vină doar pentru a avea subiecte de bârfă pentru toată vara. Și, nu în avantajul nostru, fii sigură.
  - Știu, dar soțul Amandei are câteva legături cu oameni suspuși. Tatăl tău ar fi foarte fericit dacă ar reuși să discute cu el câteva minute în particular.
  - Atunci, să îl invităm numai pe el!
  - Cleo, nu te prosti, spuse Ana prevenitor. Bifă numele Amandei pe lista din mână. O invităm pe Amanda și voi avea grijă să nu se apropie la mai mult de doi metri de tine, promise ea solemn.
- Cleo lovi cu piciorul în podea, supărată.
- Pentru Dumnezeu, mamă, nu înțeleg de ce mă mai întrebi, dacă tu le faci și le desfaci pe toate. Ar fi mult mai bine dacă mi-ai trimite o invitație la propria mea nuntă! Aș onora invitația și basta.
  - Cleo, ești prea tânără pentru a înțelege toate semnificațiile sociale pe care nunta ta le implică.
  - Mama, îl iau pe Baurus de bărbat, să îmi fie aproape în momentele grele. Bla, bla, bla! Cred că am înțeles exact cum trebuie implicațiile alea afurisite!
- Baurus băgă capul pe ușă și zâmbi fermecător spre cele două:
- Cleo, iubito, ai o clipă liberă? Surâse strălucitor spre Ana cea încrunțată. Sper că nu deranjez, dar am cu adevărat nevoie de sfatul ei pertinent.
  - Bine, du-te, spuse Ana fluturând mâna spre fiica ei. Dar nu am terminat discuția! strigă în urma fetei.
- Cleo ar fi trântit ușa după ea dacă Baurus nu ar fi ținut-o cu fermitate. O prinse de încheietura mâinii și o strânse la piept, mângâind-o pe păr pentru a o liniști.
- Mama ta e o scorpie, îi șopti la ureche.
- Cleo râse, gădilată de suflul fierbinte. Se zbătu ca o zvârlugă și reuși să îi scape din brațe. Se prefăcu supărată.
- Nici chiar așa! Este mama mea, la urma urmei. Zâmbi. De ce m-ai chemat?
  - Ca să te scap de cicăleală, de ce credeai? Și să îmi dai un sărut.
- O strânse iar în brațe și o sărută apăsător pe gură. O privi în ochi apoi o mai sărută o dată, prelungind puțin așteptarea. Cleo suspină încet. Îi dădu drumul cu părere de rău.
- Trebuie să plec, iubirea mea. Ceva probleme la firmă.
  - Vii diseară?
  - Mergem în oraș, cum am promis. Nu am uitat.
- Se grăbi spre ușă dar, înainte de a ieși, se întoarse și îi trimise o beza.
- Te iubesc, șopti ea, iar el surâse mulțumit și închise încet ușa.

Karina închise cartea din care citise până atunci și privi posomorâtă ceasul de perete. Prea devreme pentru orice, dar prea târziu pentru a sta în casă. Începea să se întunece iar umbrele amurgului aduceau cu ele șoaptele reci din spatele oglinzilor.

Întoarse repede capul spre holul din spate, de unde se auzise un zgomot încet, fâșâitor. Apăreau din ce în ce mai devreme, cu fiecare zi ce trecea peste ea.

Se ridică din fotoliu, aruncă indiferentă cartea pe măsută și trecu în grabă din dormitor în bucătărie. Îndepărtase oglinzile din bucătărie și de pe holuri, dar nu îndrăznise să le dea jos și pe cele din sufragerie. În spatele ei focuri albăstrii, se ridicară din covorul întunecat și dansară câteva clipe.

Își puse un pahar cu suc rece. Mâna îi tremură și vărsă câteva picături pe suprafața lucioasă a mesei. Le privi fix câteva clipe, se răsuci și aproape fugi până la ușă. Întinse mâna spre clanță.

- Vino la noi...

Șoaptele o urmau peste tot, infiltrându-i-se în minte ca niște șerpi veninoși ce se târau sub frunze. Le ura!

- Lăsați-mă în pace...

Țipatul i se transformă în șoptă. Nu mai avea putere să se împotrivescă. Ieși în noapte fără să privească înapoi.

Bătrâna o aștepta, ca de fiecare dată, la colțul casei. O urmarea îndeaproape, oriunde s-ar fi dus, dar nu venea niciodată atât de aproape încât să o întrebe ce vrea. Avea privirea sălbatică și râdea mai tot timpul, dându-și capul pe spate, arătându-și dinții galbeni. Purta mereu un șal peticit, gri închis, și o basma așezată strâmb peste părul încâlcit. Rochia de lână văzuse și timpuri mai bune iar în picioare purta pantofi transformați în papuci.

Karina își vârî adânc mâinile în buzunarele hanoracului bleumarin și plecă în lungul străzii, fără să privească în direcția femeii. Aceasta aruncă pâinea, pe care o fărmița, la picioare și o urmă, cântând în surdină un cântecel deocheat.

Karina încercă să nu o bage în seamă, impunându-și să se gândească la altceva. Privirile îi căzură pe o rochie de mireasă expusă în vitrina magazinului pe lângă care trecea. Încetini și o privi cu luare aminte. Își aminti de nunta lui Baurus cu Cleo și buzele i se curbară într-un surâs amar. Nu o invitaseră. Într-un colțișor al mintii, știuse că așa avea să se întâmple, dar tot o supăra gândul.

- Poți trece pe la ei, ca din întâmplare.

Tresări când auzi vocea aspră la mai puțin de un metru de ea. Privi în reflexia vitrinei și o văzu pe bătrână aranjându-și parul. Mai mult îl ciufulea, dar asta nu o împiedica să își trimită priviri languroase, bătând din pleoape, țuguindu-și buzele ca și cum ar fi așteptat un sărut. Karina întoarse privirile, scârbită.

- Baurus chiar arată bine!

Bătrâna plescăi din buze, apoi râse, răutăcioasă. Karina se întoarse, cu gând să plece, făcu un pas și se izbi de cineva. Murmură câteva scuze, evitând să ridice privirea.

- Karina, tu ești?

Baurus îi ridică bărbia, forțând-o să îl privească în ochi. Zâmbi larg.

- Chiar tu ești! Ce mai faci, frumoaso?

Karina zâmbi slab. Era ultimul om pe care se aștepta să îl întâlnească.

- Mă plimb puțin, înainte de culcare. Mă cam chinuiesc insomniile în ultimul timp. Voi?

- Toate bune și frumoase, dacă nu ar fi afurisita asta de nuntă! Îmi consumă toată energia...

Baurus glumea, ca întotdeauna. Îl privi pe sub sprâncene, prefăcându-se supărată.

- Cine te aude, te și crede.

Baurus râse, arătându-și dinții albi. Karina se surprinse zâmbind. Arată bine, în cămașă albă descheiată la primul nasture și pantalonii de blugi, mulați pe picioarele sale musculoase. Era înalt, încât trebuia să dea capul pe spate pentru a-l privi în ochi.

O invită din priviri să i se alăture. Se codi, pentru o clipă.

- Sunt sigură că ai treburi mai importante decât să discuți nimicuri cu mine.

- I-am promis lui Cleo că o însoțesc în oraș în seara asta, dar a trebuit să contramandez întâlnirea. I-am trimis-o pe Alesia, să-i țină de urât.

Până la urmă, acceptă, mai ales că bătrâna se îndepărtase când o văzuse discutând cu Baurus. Mergeau în lungul străzii, urcând la deal spre parcul central.

- Ce mai face mama ta?

- Se simte în largul ei, comandând toalete de gală sau cutreierând magazinele pentru cele necesare nunții. Îi ocupă tot timpul, dar adoră să se simtă utilă.

- Este o femeie deosebită.

- Tu, cum o mai duci?

- Mă descurc destul de bine cu ce mi-a lăsat tata. Mă gândesc totuși să închiriez o parte din casă, pentru a mai reduce cheltuielile.

O conducea acum pe aleile parcului spre cea de a doua ieșire. Tot discutând, nici nu observase pe unde mergeau.

- Dacă te interesează, am câțiva prieteni care doresc să închirieze două-trei camere pentru o firmă. Pot vorbi cu ei, dacă dorești.

- Nu acum, spuse Karina repede. Mai întâi să fac puțină ordine în lucrurile din casă și apoi... Cred că, cel mai sigur, la anul.

Baurus ridică din umeri.

- Cum dorești. Dacă te răzgândești, mă poți suna oricând.

- Să se supere Cleo? De luna viitoare ești om cu familie!

- Sunteți verișoare bune, ați copilărit împreună. De ce s-ar supăra?

O ajută să sară peste o băltoacă, apucând-o cu fermitate de braț.

- Glumeam și eu, spuse Karina evitând să continue subiectul.

Se pregăti să mai spună ceva, dar își dădu seama că se apropiase de casa familiei Ruian. Se opri. Nu avea chef de vizite la ora aceea și, mai mult ca sigur, nici unchiul și mătușa sa nu aveau să se bucure la vederea ei.

- Cred că eu mă opresc aici...spuse și făcu un pas mare în spate. Îți doresc numai bine și tot ce vă doriți.

- Hai înăuntru, o invită el. Sunt sigur că ar fi fericiți să te vadă, cu toții.

- Prefer să rămân singură pentru o vreme, pentru a-mi pune gândurile în ordine.

Baurus o privi cu luare aminte

- Dacă vrei, poți trece pe la cabinet, să discutăm. Sunt un bun ascultător.

- Ți-ai luat până la urmă diploma în psihologie?

- Am renunțat la ultimii doi ani, spuse el nepăsător. Am vrut să fiu aproape de Cleo. Probabil, voi relua cursurile cu prima ocazie.

- Într-o viață viitoare, cel mai sigur, glumi Karina.

Baurus o privi puțin de sus.

- Am uitat că și pe tine te preocupă ce se găsește dincolo de moarte.
- Cândva, erai un căutător înfocat. Stătea ore în șir pe net, căutând subiecte de senzație sau fapte care să îți demonstreze teoriile.
- De unde știi asta? o întrebă Baurus uimit.
- Mi-a povestit Cleo, spuse repede Karina. De când te-a cunoscut prima oară, numai de tine vorbea. Mă înnebunise cu povestirile ei. Nici nu mai știam ce să cred, cât era adevăr și câtă ficțiune.
- Da, Cleo are o imaginație bogată. Am întrebat-o de câteva ori de ce nu se apucă de scris nuvele sau povestiri. Mi-a spus că are alte planuri cu viața ei, dar nu a vrut să intre în amănunte. Ciudat, spuse el gânditor, nici până astăzi nu mi-a spus ce vrea să facă de acum încolo. Toate planurile ei sunt legate exclusiv de nuntă.

Tăcerea se lăsă între ei, stânjenitoare. Baurus se pregătea să își reînnoiască invitația când ușa casei se deschise iar Toros ieși alergând pe alee. Baurus își urmări tatăl cum se grăbește spre mașină, îi verifică ușile cu mare grijă, apoi se întoarce spre casă cu o expresie de ușurare întipărită pe chip. Dădu cu ochii de ei.

- Bună seara domnule Fiano, îl salută Karina.

Toros o cercetă din priviri, încercând să își aducă aminte cine este.

- Tu ești, Karina, nu? Verișoara lui Cleo. Acum, îmi amintesc de tine. Ai avut accidentul acela acum câteva luni.

Karina păli.

- Nu eu, tatăl meu a avut un accident, spuse cu voce stinsă.

Baurus îl atinse pe Toros, prevenitor, cu vârful pantofului la gleznă. Tatăl său era un om cu inima largă și gura bogată, dar câteodată vorbea ceea ce nu trebuia.

- Oh! Ai dreptate, acum îmi amintesc. Îmi pare rău pentru pierderea suferită, spuse Toros cu sinceritate. Cred că a fost greu pentru tine.
- Da, a fost o cumpănă în viața mea. Dar, am trecut, până la urmă, peste...

Glasul ei trist contrazicea cele spuse iar lui Baurus i se făcu milă de ea. Se pregăti să îi mai dea una tatălui său, dar acesta prinse mișcarea furișată și se dădu, ca din întâmplare, un pas într-o parte.

- De ce nu intrați în casă?

Karina deschise gura să îi respingă invitația, când Baurus o prinse de braț și o împinse în fața sa spre intrarea casei.

- Hai, fato, nu mai sta pe gânduri, timpul trece iar...
- ...șansele trec pe lângă tine, spuse Karina o dată cu el.

Baurus o privi printre gene.

- Dar multe ți-a mai povestit Cleo despre mine!
- Vorbea foarte mult despre tine.
- Acum face la fel, se grăbi Toros să o liniștească.

Când să intre în casă ușa se deschise larg și George le ieși în întâmpinare.

- Ei, cum e? Ai închis mașina sau ți-a furat-o careva?

O văzu pe Karina în spatele lui Toros.

- Karina, fetițo, ce bine îmi pare să te vad.

Întoarse capul și strigă la cei dinăuntru.

- Ia uitați cine a venit în vizită! Se retrase câțiva pași și îi făcu semn să intre. Te rog, nu fi timidă.

Karina îi zâmbi călduros. George era singurul din familie care se purta la fel ca înainte și asta o mai liniști un pic. Până când Cleo intră în cameră.

O dată fuseseră prietene nedespărțite, acum separate de o ceartă prostească.

„Nu chiar atât de prostească”, își spuse Karina în timp ce o îmbrățișa pe Cleo.

Se părea că și aceasta își aducea aminte de cele întâmplăte pentru că, în ciuda zâmbetului întipărit pe față, o privea prudent iar spatele îi era rigid. Se grăbi să se desprindă din îmbrățișare.

- Karina, ce surpriză plăcută, ciripi Cleo. Se uită la Baurus. Până la urmă ai ajuns, iubitele.

Aproape se aruncă la pieptul lui, sărutându-l pe gură. Rămase lipită de el, zâmbind subțire spre Karina.

- A fost o zi infernală, spuse Baurus în chip de scuză. Am vrut să iau puțin aer și am venit spre casă pe jos. În drum, am dat peste Karina, literalmente, și am invitat-o pe la noi...Voi...se corectă el cu un zâmbet vinovat.

Apăru și Ana, urmată îndeaproape de Alesia, foarte curioase amândouă să vadă cine le vizitează la acea oră târzie. Ana tresari când o văzu pe Karina.

- Karina, ce bine îmi pare să te vad. O îmbrățișă scurt. Nu ai mai venit de mult pe la noi. Ai pățit ceva?

Îl întreba din priviri pe George, ce se întâmplă. Bărbatul ridică din umeri și le invită pe doamne în sufragerie.

- Baurus m-a adus până aici. Nu vreau să vă deranjez, nu stau prea mult.

- Nici vorbă, spuse George întinzându-i un pahar cu limonadă rece. Abia ai venit. Și nu te-am mai văzut de...se concentrează câteva clipe, foarte mult timp. Care mai este viața ta?

Karina acceptă paharul, mai mult la insistența lui, și se așază pe fotoliu, lângă el.

- Deocamdată nu am nici o slujbă stabilă, dar urmez câteva cursuri prin corespondență. Voi vedea ce fac după ce le termin. Voi?

- Dăm zor cu pregătirile pentru nuntă. George se aplecă spre ea, punându-i afectuos mâna pe genunchi. Știi, Baurus a hotărât să o ia pe Cleo de nevastă.

Nu știa de ce, dar George părea hotărât să le joace o festă fetelor sale, Karina era sigură de asta. Acceptă provocarea.

- Am auzit ceva de la Amanda, acum câteva zile, și parcă și Cleo a menționat asta de câteva ori. Nu îmi amintesc exact, din cauza întâmplărilor nefericite pe care le-am trăit în ultima perioadă.

Cleo se încruntă spre ea. Afurisita, juca teatru! Doar era împreună cu Baurus când îi spusese că se vor căsători.

- Oricum, continuă Karina, nu am știut data exactă a fericitului eveniment, pentru că nu am primit invitație la nuntă.

Baurus se pregăti să spună ceva, dar Ana i-o luă înainte.

- Mai este până la nuntă. Va avea loc la sfârșitul lunii. Nu am trimis, încă, invitațiile.

- Nici nu se pune problema să nu primești invitație, fetițo. George zâmbi încurajator spre Karina. Nu-i așa, draga mea? o întrebă formal pe Ana.

Ana înghiți greu și zâmbi acru.

- Cum să nu, dragule. Doar face parte din familie.

- Chiar așa! spuse George cu satisfacție.
- Ciocni un pahar de coniac cu Toros. După plecarea Karinei, o jumătate de oră mai târziu, Ana se dezlănțui, tăbărând furioasă pe George.
- Ai făcut-o special! Cum ai putut să mă faci de râs în fața puștoaicei ăleia?
- George o privi foarte serios.
- Puștoaica aia se întâmplă să fie singura ta nepoată din partea fratelui tău. Nu vreau să o lăsăm deoparte, doar pentru că ți se pare că se poartă ciudat. Te-ai fi purtat la fel, dacă tatăl tău ar fi murit și nu ai fi fost lângă el.
- Nu a pus-o nimeni să plece în excursie tocmai atunci. De fapt, Roberto nu era de loc încântat de interesul ei brusc pentru cultura indigenă din orașul Greo..., cum îi spune. Nici măcar nu pot pronunța așa ceva.
- Greslolandra. Un micuț oraș pierdut în munți. Și ce-i cu asta? Fetei îi place să călătorească.
- Știi foarte bine de visele stranii pe care le tot are de câțiva ani încoace. Roberto spunea că are schimbări de personalitate, că se comportă tot mai ciudat în ultima vreme.
- Cu atât mai mult. Rudele apropiate, adică noi, ar trebui să îi fie aproape în asemenea momente nu să îi întoarcă spatele. Așa cum fac unii membri ai familiei noastre.
- Ana se întoarse defensiv spre el.
- Știi foarte bine că s-a certat cu Cleo acum câteva luni. Nu vreau să o deranjeze în vreun fel în ziua cea mai importantă a vieții ei.
- George se trânti în fotoliu, vizibil neafectat de supărarea soției sale.
- Exact, s-a certat cu Cleo, dar nu știi de ce. Până atunci erau cele mai bune prietene. Cred s-a întâmplat imediat după ce Karina a ieșit din spital. Și nu a vrut să ne spună motivul.
- Ana zâmbi cu superioritate.
- Mie mi-a spus de ce. Se pare ca „drăguța” de Karina l-a dorit pe Baurus pentru ea.

II. VISUL

Karina ajunsese acasă, târziu în noapte, mult după ce plecase de la familia Ruian. Era prea obosită să se mai poată gândi la ceva așa că lăsă pe altădată analiza celor întâmplate în seara aceea.

Nu voia decât să se întindă pe pat și să doarmă cât putea de mult, fără să viseze. Ura visele de peste noapte, de când se întorsese din excursie, pentru că toate se sfârșeau invariabil în acel unic vis în care, credea, descoperise în sfârșit adevărul.

Deschise ușa mecanic și o închise cu piciorul. Ușa se blocă singură în spatele ei. Aruncă cheia pe măsută de pe hol și, cu ochii mai mult închiși, se îndreptă spre dormitorul său.

Sufrageria era plină de foșnete. Din când în când, în întunericul de nepătruns se decupau forme monstruoase. O străfulgerare roșiatică, apoi dispăreau în noaptea din care erau create.

Când trecu prin dreptul ușii metalice a sufrageriei, montată pentru a ține departe ce colcăia în întuneric, aceasta se deschise cu un clinchet de rău augur și, cu un scârțâit de coșmar, se roti în balamale.

- Te-am uns acum câteva zile, mormăi ea, evitând să privească în direcția camerei.

- Vino la noi..., se auzi dincolo de ușa deschisă. Karina...vino la noi..., îți vom da tot ce dorești...

Refuzând să se uite spre sufragerie, păși țeapănă spre ușa de la capătul holului. Atunci le văzu. Două oglinzi cenușii, așezate față în față, păreau să păzească intrarea în dormitorul său.

Înțepeni. Inima începu să îi bată cu putere iar pe frunte îi apărură broboane mari de transpirație, umezindu-i părul.

Își amintea foarte bine că îndepărtase toate oglinzile din casă, inclusiv pe cele două din holul acela. Le aruncase, fără remușcări, într-un dulap din debara și „pierduse” apoi cheia.

Oglinzile sclipiră fantomatic în semn de recunoaștere. Făcu un pas spre ușa camerei, dar o cuprinse teama. Se întoarse cu gând să plece din casă, când aburul gros, întunecat, ce se revărsa din sufragerie în hol îi blocă ieșirea. Era prinsă ca într-o capcană.

La fel ca în visul său.

**

În urmă cu mai bine de șase luni se hotărâse să plece într-o excursie în munți, în căutarea orașului pierdut Greslolandra. Întâlnise, prima oară, denumirea în rețea, pe când căuta materiale în care erau descrise cu lux de amănunte experiențele de la limita conștiinței.

Avea o pasiune pentru lumile astrale, căutând mereu răspunsuri la întrebările vechi de când lumea: „cine suntem?”, „de unde venim?” și, cea mai importantă pentru ea, „unde ne ducem?”.

Avusese câteva experiențe extrasenzoriale și dorea cu ardoare să știe mai multe despre subiect.

Într-una din zile, pe când naviga prin rețea, dăduse întâmplător peste un articol, dintr-o obscură revistă virtuală numită „Misterele vieții de aici și de dincolo”, în care era descrisă cu lux de amănunte experiența unui individ pe nume Samuel Lordi.

Bărbatul, destul de tânăr dacă se lua după fotografiile anexate articolului, pretindea că trăise experiența morții și a ceea ce se găsea după, reîntorcându-se apoi în trupul său ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Totul în cadrul unei ședințe de șamanism ținută de un vraci bătrân ce locuia în apropierea orașului Greslolandra.

Curioasă, căutase date despre acel oraș și descoperise că existase o localitate numită Greslolandra în pădurile dese din munți, în nordul ținutului, dar se părea că aceasta dispăruse cu ceva timp în urmă, după un cutremur puternic. De atunci, nu mai exista nici o referință despre acel oraș, cu excepția lui Samuel Lordi care susținea că îl vizitase în căutarea șamanului.

Dăduse peste adresa lui Samuel Lordi înghesuită într-un colț al paginii, îi scrisese și așteptase cu nerăbdare răspunsul. Nu mică i-a fost surpriza când acesta i-a răspuns la scrisoare, trimițându-i totodată și o hartă pe care marcase poziția aproximativă a orașului pierdut, precum și căile prin care putea ajunge în zonă.

Încântată, îi scrisese lui Baurus despre faptul că descoperise ceva interesant, în legătură cu stările de decorporare, pe care voia să îl studieze, evitând a-i da prea multe amănunte privind locația orașului. Avea de gând să facă o excursie în zonă iar dacă merita efortul îi va propune lui Baurus să meargă împreună până acolo.

Îl întâlnise pe Baurus cu mai bine de un an în urmă, pe un forum unde se discuta despre persoanele ce avuseseră parte de întâmplări și experiențe paranormale. Semna Cipito pentru a nu fi recunoscută și intrase în vorba cu Baurus din pură întâmplare.

Îi lăsase impresia că era un tip cerebral ce gândește de două ori înainte de a întreprinde o acțiune.

Păstraseră legătura mult timp, trimițându-și regulat mesaje sau întâlnindu-se la discuții pe diverse site-uri. Îi povestise și lui Cleo despre el, spunând în glumă că Baurus „este sufletul său pereche”.

Verișoara sa se arătase extrem de interesată și îi ceruse de câteva ori să îi aranjeze o întâlnire. Dar Karina nu avusese niciodată curajul să o facă, rămânând în continuare prietena misterioasă din rețea.

- Vine în orașul nostru pentru a asculta conferința doctorului Bivol, îi spusese într-o zi Cleo, vizibil agitată.

- De unde știi?

- Ți-am citit poșta electronică, spusese Cleo, afișând o mutră nevinovată.

- Nu este frumos să îți bagi nasul în treburile altora, o muștrase râzând.

- Lasă asta! Mergi sau nu mergi să vezi cum arată?

Până la urmă se lăsase convinsă de nebnatică sa verișoară și împreună s-au dus să îl vadă pe misteriosul Baurus. Cleo îl plăcuse din prima. Era brunet, tuns scurt, înalt, bine făcut.

- Du-te la el, o îndemnase Cleo, împingând-o de la spate în direcția tânărului ce lua notițe într-o agendă. Asta poate fi șansa ta.

Dar, încă o dată, se dovedise prea slabă. Conferința se termină până la urmă și nu reuși să se apropie prea mult de el.

- Ești mult prea timidă, hotărâse Cleo.

Acum avea ocazia să ia legătura cu el, în sfârșit.

- Numai după ce revin cu ceva palpabil.

Își făcea bagajul, în camera sa, în timp ce Roberto urmarea o cursă de motociclete la televizor. Tatăl său nu-i înțelegea prea bine interesul pentru ceea ce el numea „frivolități de domnișoară”, dar acceptase să îi plătească excursia.

Terminase repede de împachetat. Nu își luase prea multe haine, decisă să revină cât mai repede acasă. Pentru că mai avea timp până la plecarea trenului, își întocmi în grabă un horoscop pe o perioadă mai lungă. Toate păreau a fi în favoarea sa cu excepția unui accident nefast ce urma să aibă loc în curând, după toate probabilitățile.

- Un accident? Ce fel de accident?

Lăsă hârtia deoparte și scoase din bagaj cărțile de tarot. După câteva cărți întoarse apăru cartea morții. Se încruntă.

- Poate ar trebui să mai rămân câteva zile acasă..., spuse cu jumătate de gură.

Își aminti de predicția pe care i-o făcuse doamnei Firea, vecina de peste drum, și o pufni râsul. Îi prezisese câștigarea unei sume mari de bani la un joc de noroc și femeia, încredințată de reușită, cumpăraseră mai multe bilete la loterie. Din nefericire nici unul nu se dovedise câștigător.

- Soarta și-o face singur omul cu mâna lui, spuse filozofic și strânse cărțile.

Luă rucsacul la spinare și ieși pe hol, lăsând ușa camerei deschisă, pentru ca tanti Loti, menajera lor, să poată curăța în urma ei. Înainte de a intra în sufragerie, aruncă o privire în oglindă. Era brunetă, ca și mama ei, cu ochii verzi, minionă, slăbuță.

„Femeie afurisită”, decretase doamna Loti când o văzuse prima oară.

Părul îi ajunsese până la umeri și se gândi că avea să se tundă imediat ce se întorcea din excursie. Își aranjă puțin bretonul în oglindă, apoi zâmbi și își făcu cu ochiul.

- Ochii verzi, niciodată să nu-i crezi.

În sufragerie Roberto, lungit în fotoliul preferat, degusta un pahar mare de vin negru. Dădu sonorul televizorului mai încet, când o văzu intrând.

- Gata de plecare?

- Gata, tată. Îl sărută pe obraz. Să fii cuminte până mă întorc.

Roberto îi întinse un plic cu bani.

- Să ai grijă la cheltuieli, o sfătui grijuliu. Sunt banii ce îi păstrasem pentru motoretă.

Karina zâmbi cu afecțiune. Tatăl său era maniac în ceea ce privea cursele de motociclete. Iubea viteza și senzația de libertate și putere pe care turația la maxim a motorului i-o dădea.

- Mă știi altfel decât grijulie, tată?

- De ce nu ai luat-o pe Cleo cu tine?

- Nu a vrut să vină. Știi că nu poate suferi călătoriile lungi, dacă nu are cameră asigurată la destinație, într-un hotel de cel puțin trei stele.

Roberto pufni cunoscător.

- Ana și George au fost prea îngăduitori cu ea. Se poartă de parcă ar fi de viță nobilă!

Îl mai sărută o dată pe obraz și îl lăsă să bombăne în continuare despre mofturile verișoarei sale.

Călătoria a fost lungă și obositoare, chiar și pentru Karina, deși fata era obișnuită cu drumurile lungi. Într-un târziu poposi într-un târgușor de țară ce nu se deosebea cu nimic de atâtea altele înșiruite cumiți de-a lungul căii ferate.

De acolo, după un somn odihnitor, urcă într-o mașină ce făcea curse regulate până în satele de la poalele muntelui. Întrebă discret, pe cel de alături, dacă știa ceva despre orașul dispărut.

- Știu că sunt câteva ruine, mai sus, în pădure, dar oamenii nu prea circulă pe acolo. Cică zona ar fi bântuită de sufletele celor ce au pierit în cutremur. Oamenii sunt simpli pe aici și cred orice, așa că nimeni nu urcă.

- Oare, pot găsi vreun ghid totuși? Cineva care să nu se teamă de fantome?

Bărbatul o privise pe deasupra ochelarelor.

- De ce te interesează atât de mult orașul dispărut?

Alese la întâmplare unul din răspunsurile pe care le avea deja pregătite.

- Îmi place să fac săpături arheologice. Să îmi imaginez cum au trăit oamenii acelor timpuri.

- Nu ești cam tânără pentru asta?

Înainte de a mai spune ceva, mașina opri la destinație iar Karina răsuflă ușurată. Mulțumi pentru informații și se grăbi să se îndepărteze.

Cutreieră câteva ore bune în căutarea unui ghid, dar se părea că bărbatul avusese dreptate. Nimeni nu dorea să urce la „ruinele blestemate” cum le numeau localnicii. Se văzu nevoită să înnopteze în sat, închiriind o cameră, la o femeie bătrână.

A doua zi o aștepta o surpriză plăcută.

- Te caută cineva, o anunță femeia, imediat ce se trezi.

Karina sări peste masa de dimineață, curioasă să vadă cine este.

- Să ai grijă, fata mea, o povățui bătrâna înainte ca tânăra să iasă din casă.

Afară, sprijinit de gardul de lemn, bucurându-se de razele soarelui ce poposiseră pentru câteva clipe în curte, o aștepta un bărbat la vreo douăzeci și cinci de ani. Era șaten, cu părul prins într-o legătură complicată la spate, cu obrazul ars de vânturi și cei mai negri ochi pe care îi văzuse vreodată.

- De ce vrei să mergi la ruine? o întrebă fără nici o introducere.

Karina se hotărî să îi spună adevărul.

- Samuel Lordi mi-a spus că acolo îl pot găsi pe Baba Nouna, unul din cei mai buni șamani din ținut. Vreau să vorbesc cu el.

Bărbatul o invită din priviri să continue.

- Sunt în căutarea unor răspunsuri și cred că bătrânul Nouna mă poate ajuta. Știți unde îl pot găsi?

- Baba Nouna este bunicul meu, el m-a trimis după tine. A fost înștiințat de spirite că vei veni înainte de încheierea ciclului lunar.

Fără alte vorbe se întoarse și plecă spre pădure. Karina se dezmetici repede și fugi după el. Au mers mai mult de patru ore printre copaci, fără prea multe opriri și fără să schimbe vreo vorbă. Într-un târziu s-au oprit într-o poieniță.

- De aici te descurci singură, îi spuse tânărul. Arată spre o cărăruie ce pleca în sus, spre vârful muntelui. Dacă o urmezi, te va duce până la bunicul. Nu te îndepărta de ea și nu ai cum să te pierzi.

- Nu vîi cu mine? se sperie Karina.

Nu o încânta de loc faptul că era lăsată singură să bântuie prin pădure, chiar dacă o însoțea în acel moment doar un necunoscut.

- Spiritele nu sunt întotdeauna înțeleghătoare cu cei ce le deranjează, spuse tânărul încet. Dacă ai ajuns până aici, nu mai ai de ce să te temi, ce a fost mai greu, a trecut.

Se pregăti să îl contrazică, dar tânărul se întoarse și plecă repede, dispărând printre copaci, înainte ca fata să îi mai spună ceva. Se întoarse spre cărare și privi cu luare aminte în jur. Nimic nu îi era familiar și asta o făcu să se teamă puțin.

- Dacă am ajuns până aici, nu mai am de ce mă teme, spuse în chip de îmbărbătare.

Își dădu seama că tânărul avea dreptate. Plecase de acasă, fără să știe exact care era punctul terminus al călătoriei, discutase cu oameni pe care nu îi mai văzuse în viața sa, se aventurase pe cărări aproape neumblate și se pregătea să întâlnească un vraci bătrân ce locuia în apropierea unor ruine pe care localnicii le credeau bântuite. Ce putea fi mai rău de atât?

- Să mă mănânce fantomele? se întrebă râzând.

Curajoasă, păși pe cărare. După mai bine de o oră de urcuș pieptiș pe coasta muntelui, ajunse în fața unei cabane a cărei ușă era larg deschisă iar dinăuntru răzbătea un miros subtil de ierburi aromatice arse.

- Intră Karina, o invită o voce răgușită.

Cabana avea o singură cameră mobilată simplu. Câteva dulăpioare pline cu tot felul de borcânașe, mai multe rafturi înțesate cu plante, piei de lup pe perete. Pe unul din pereți se afla o vatră de piatră în care ardea un foc vesel.

În fața focului, un bătrân amesteca încet într-un ceainic în care fierbea un amestec gri închis.

- Ia loc, te rog, supa este gata!

Karina se așeză pe un scăunel în timp ce bătrânul luă cu grijă ceainicul de deasupra focului și îl așeză pe pirostria. Umplu două căni cu supă și îi întinse una fetei.

- De unde știți cum mă cheamă?

Bătrânul zâmbi.

- Ce ți-a spus Marius, cel ce te-a adus până aici?

- Că este nepotul dumneavoastră și că spiritele v-au spus de venirea mea.

O îndemnă să mănânce. Karina sorbi cu prudență din lichidul fierbinte. Descoperi cu surprindere că era mai bun la gust decât arăta. Flămândă, goli cana într-o clipă.

- Nu vreau să știu din ce a fost făcută, spuse întinzându-i cana bătrânului.

- O decizie înțeleaptă, aprobă bătrânul din cap.

- Deci, de unde știți? îl întrebă Karina nerăbdătoare.

- Te-am văzut acum câteva nopți, în timp ce meditam. Ai venit până aici pentru că vrei să știi ce este dincolo.

Fata înghiți în sec.

- Eram curioasă dacă Samuel Lordi a spus adevărul în privința experienței trăite, pentru că mă pasionează tot ce este considerat în afara normalului. Ceea ce a trăit el este deosebit și așa fi vrut să încerc și eu.

- Dintr-o dată!

- Acum, dacă privesc înapoi, îmi dau seama că așa este. Ciudat...

Cu nici o săptămână în urmă întâlnise în rețea numele orașului dispărut. Îi scrisese a doua zi lui Samuel Lordi iar acesta răspunsese aproape imediat. Se hotărâse deodată să verifice adevărul celor povestite iar tatăl său îi dăduse banii necesari pentru excursie fără să întrebe prea multe.

Găsise imediat bilet de tren, călătorise fără probleme, întâlnise omul ce o ajutase să se apropie de locul căutat, traversase pădurea aproape de una singură și ajunsese să îl găsească pe cel ce o putea îndruma pe mai departe.

- Nimic nu este întâmplător, Karina. Ai venit aici pentru că așa te-a îndemnat inima să faci. Se spune că fiecare om trece în viață printr-o cumpănă. Aici este cumpăna ta și poți alege să îți rescii destinul sau îți poți urma calea deja cunoscută, mereu tânjind după altceva.

Bătrânul se ridică de pe scăunel, urmărit de privirile fetei. Căută într-o ladă mare de lemn, așezată lângă pat, și scoase mai multe pături de lână pe care i le întinse.

- Odihnește-te acum iar mâine îmi vei spune cu ce vrei să te ajut.

Dimineață bătrânul o trezi. După ce fata bău o cană cu supă și ronțai câteva felii de pâine uscată, îi făcu semn să îl urmeze prin pădure. Părea să se ghideze după semne știute numai de el, fără să urmeze o cărare anume, înaintând printre trunchiurile bătrâne.

- Te-ai gândit bine ce anume vrei să afli?

Aplecă grijuliu o creangă spre pământ, încercând să o vătămeze cât mai puțin. Karina îi urmă exemplul, deși se deplasa destul de greu printre tufișurile crescute alandala.

- Vreau să știu ce anume se găsește dincolo. Întotdeauna m-am întrebat dacă poveștile celor ce au trăit experiențe în apropierea morții sunt adevărate.

- Sunt adevărate pentru fiecare în parte.

Bătrânul se strecură pe sub câteva crengi joase. Karina se aplecă și ea, dar mai multe crenguțe i se prinseră în păr, împiedicând-o să înainteze. Se pregăti să le rupă când bătrânul o prinse de mâini. O ajută să se desprindă din crengile buclucașe.

- Totul, în jurul nostru, este viață, sub o formă sau alta, Karina. Poate că ție, câteva crenguțe îți par ne semnificative, dar ele sunt foarte importante pentru copacul acela. Respectă viața și ea te va respecta.

Au continuat să meargă prin pădure, urcând și coborând câteva pante abrupte cu iarbă rară, maronie. Din câte își putea da seama tânăra, ocoliseră unul din vărfurile muntoase, ajungând într-o vale largă ce se deschidea între munți.

Vegetația era bogată, dar tot putea zări, printre copaci, blocuri înnegrite de piatră.

- Ruinele orașului Greslolandra.

Bătrânul se oprise lângă primele pietre ce formaseră cândva un zid, acum prăbușit, îngropat în iarba deasă.

- Bătrânii știu că locul acesta este încărcat cu energii puternice și numai cei mai buni pot merge mai departe. Tatăl meu spunea că este unul din locurile în care realul și irealul se întrepătrund. O poartă pentru unii, un oracol pentru alții, dar și o prăpastie în care te poți pierde pentru totdeauna. O cumpănă.

O privi pe tânăra în ochi, zâmbind blând.

- Ești sigură că vrei să mergi mai departe? Te pot ajuta să treci prin Poartă, dar ce vei găsi dincolo îmi este peste puteri să ghicesc.

- Doar pentru asta am venit, spuse Karina hotărâtă.

- Cum crezi. Așteaptă-mă aici până găsesc cele necesare ritualului. Nu te îndepărta prea tare, locurile pot fi înșelătoare.

Plecă, lăsând-o singură. Karina se așeză pe iarbă în așteptare, gândindu-se la cele spuse de bătrân. Era obișnuită să se lase în voia sorții iar evenimentele în cascadă prin care trecea o lăsau cu un plăcut sentiment de anticipare.

Bătrânul se întoarse după o jumătate de oră cu o bocceluță din pânză în care adunase mai multe plante. Se așeză lângă ea și prepară, sub privirile ei curioase, o băutură, amestecând cele culese cu apă de izvor.

- Samuel Lordi vorbea despre o ședință de șamanism, spuse Karina, când bătrânul îi întinse băutura verzuie.

- Nu cred că sunetul tobelor îți va fi de prea mare ajutor. Ai o fire mult prea complicată.

- În cazul asta, ce pot face?

- Să visezi.

Bău lichidul amărui, cu o uşoară strâmbătură. Bătrânul întinse o pătură şi îi făcu semn să se întindă iar fata acceptă bucuroasă, mai ales că i se făcuse deodată somn. Căscă de câteva ori, apoi închise ochii.

În momentul următor se afla pe o stradă pietruită, într-un oraş necunoscut. Casele se înşirau de o parte şi de alta a străzii, dar totul în jur era întunecat, ca într-o noapte cu lună nouă. Stelele străluceau, lumina lor părând îndepărtată şi rece.

Mergea pe mijlocul străzii, coborând spre o intersecţie luminată de felinare cu gaz. Mai mult simţi mişcările furişate pe lângă zidul clădirilor decât să vadă ceva. Întoarse capul şi încercă să desluşască ce se apropie în întunericul din spatele sau. Umbre stranii o urmăreau, dar nu îşi putea da seama ce sunt.

Lângă ea apăru, fără veste, o tânără, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte. Tresari şi se opri în mijlocul drumului.

- Să mergem mai departe, spuse fata cu angoasă, supraveghind din priviri umbrele ce alergau după ele. Cei ce ne urmăresc nu sunt umani.

O urmă, fără prea multe comentarii, ştiind într-un ungher al minţii că fata are dreptate. Strada păru că se lungeşte deodată iar luminile felinarelor se îndepărtează, devenind simple puncte gălbui. Vălătuci de ceaţă apărură de nicăieri.

- Trebuie să ajungem la Poartă, altfel rămânem aici pentru totdeauna!

Dorinţa de a scăpa din lumea aceea o ridică de la pământ. Pluti fără greutate de-a lungul străzii, depăşind alţi oameni ce se grăbeau la rândul lor spre luminile gălbui. Umbrele tremurătoare dispărură în ceaţă.

- Am ajuns!

Acum se găsea în mijlocul unor oameni tăcuţi, ce priveau cu speranţă spre un inel, ca de argint, suspendat la mare înălţime deasupra lor. Lumina felinarelor se reflectă pentru o clipă pe suprafaţa inelului iar acesta izbucni în flăcări, devenind un uriaş cerc de foc dincolo de care nu se vedea nimic.

O descoperi pe tânăra în cămaşă de noapte lângă umărul ei drept.

- Ce facem acum?

- Vom trece cu toţii prin Poartă. Dacă eşti pregătită vei ajunge la următorul inel, dacă nu, rămâi aici pentru încă un ciclu.

Teama îi încolţi în suflet. Dacă nu era pregătită şi Poarta se închidea în faţa sa, aruncând-o înapoi spre întunericul propriei neştiinţe? Oare, ce se găsea în spatele ei? Curiozitatea i se deşteptă iar teama îi dispăru încetul cu încetul.

Pe nesimţite, mulţimea se ordonă într-un şir neregulat iar ea se trezi prinsă în mijlocul lui. Unul câte unul, oamenii săreau spre Poartă, trecând prin inelul de foc. Unii cădeau cu un ţipăt în partea cealaltă, alţii rămâneau indecişi în faţa ei.

Karina îşi luă avânt şi sări spre Poarta. Trecerea se făcu pe nesimţite.

Când redeveni conştientă, se trezi suspendată deasupra unui hău întunecat, acoperit parţial de un abur negru, plin de viaţă. Nu se putea mişca deloc, nici măcar nu-şi putea deschide gura pentru a ţipa. Deasupra sa putea simţi lumina, dar nu putea lăsa capul pe spate pentru a privi în inima ei.

Din aburul gros de sub ea prinseră a se forma siluete diforme. Nici oameni, nici animale, trupuri contorsionate, chipuri schimonosite, membre scheletice îmbrăcate în piei cenuşii, uscate.

Intră în panică. Încercă să se miște, dar totul era în zadar. Voința sa ar fi putut mișca munții din loc, dar acum nu reușea să își miște nici măcar un deget. Pupilele i se dilatău iar răsufllarea îi ardea în piept, speriată. Ființa i se încordă într-un ultim efort.

Monștrii ridicară ochii spre ea. Întinseră brațele încercând să o atingă.

- Karina, vino la noi...

Urlă speriată în tăcerea minții sale.

III. OGLINZILE

Atât își amintea din visul său, dar credea că este suficient pentru a ști ce anume văzuse dincolo. Era convinsă că fusese respinsă de Poartă, că reușise să deschidă iadul iar acum făpturile întunecate o urmăreau pretutindeni, așteptând momentul când avea să li se alăture.

Privi spre cele două oglinzi, știind că se apropia sfârșitul jocului. Era prea obosită să se mai împotrivească iar ei păreau a cunoaște adevărul.

Se simți împinsă de la spate spre ușa propriului dormitor. Se încordă, împotrivindu-se din răspuțeri.

- De ce te lupți cu noi?

Vocea șoptită se revărsă către ea din oglinda aflată în stânga. Tresari, înspăimântată. Când ajunsese în fața ei? Simți vânzoleala din oglinda aflată în spatele său, dar nu avea curajul să vadă ce este.

„Lăsați-mă în pace!”

Nici un sunet nu ieși însă printre buzele uscate de frică.

- Dar vrem să te ajutăm!

Să o ajute? Cum ar putea „ei” să o ajute în vreun fel? Și ce trebuia să pună cheazășie pentru asta? Întrebările se zbăteau în mintea sa asemenea unor pui speriați de umbra șoimului.

- Ești deja a noastră, Karina! Și, deși nu ne crezi, nu vrem decât să te protejam. Știm că suferi Karina, că te-a rănit cineva apropiat, dar numai frica ta față de noi ne împiedică să ne apropiem mai mult de tine pentru a te sfătuși.

Tresari și încetă să se mai zbată. Aveau dreptate. Cineva apropiat o rănise, deși avusese încredere totală în el, dar cum de știa asta?

- Suferința din inima ta a deschis Poarta către noi, durerea pe care o porți în tine ne ține aproape de sufletul tău. Nu ne alunga, suntem prietenii tăi!

O suflare de gheață o învăluși, amorțindu-i simțurile. Totul în jur deveni amalgam de culoare și sunet. Se învărtea din ce în ce mai repede, pierzându-și treptat conștiința de sine. Undeva, în depărtare, o fată țipă.

Deschise ochii speriată și se ridică în șezut. Întunericul din jur o făcu să își piardă suflul pentru o clipă, apoi ochii i se obișnuiră cu absența luminii. În dreapta sa reuși să deslușească o noptieră pe care se odihnea un ceas deșteptător ce arăta ora unsprezece.

Răsufală ușurată și își lăsa capul pe pernă. Nu știa cum ajunsese în dormitor, dar se găsea întinsă pe pat. Draperiile groase de catifea vișinie erau trase în dreptul geamurilor iar ușa de la intrare închisă, de aceea în camera domnea întunericul.

Se simțea obosită și fără chef, dar trebuia să se ridice din pat pentru o nouă zi. Se întoarse pe o parte, refuzând pe moment să dea piept cu acea zi. Amintirile nopții precedente se pierdeau în ceață, dar nu se îngrijora. Era sigură că avea să își aducă aminte totul, la momentul potrivit.

- Scoală-te, somnoroaso!

Karina întredeschise ochii și privi printre gene intrusul din camera sa. Doamna Loti trase draperiile din fața geamurilor și deschise larg fereastra.

- Sus, că ai trândăvit destul.

Închise ochii instinctiv, când lumina se revărsa peste ea. Era o zi splendidă iar soarele era sus pe cer.

- Nu am nimic în program, murmură ea.

Doamna Loti o privi nemulțumită.

- E aproape ora prânzului și nu ai mâncat nimic de ieri. Dacă nu ai nici un program îți poți încropi ceva pe moment. Dă și tu o fugă pe la magazine, poate găsești ceva să îți placă. Ești tânără, improvizează!

Cu toate protestele Karinei îi luă pătura de pe ea.

- Mai repede, că trebuie să scutur pe aici înainte de a pleca. Mă întorc peste câteva zile și vreau să las totul în ordine.

Până la urmă, se văzu nevoită să se ridice. Căscă. Nu avea nici o idee cu privire la programul pe care să și-l facă. Privirea îi căzu pe calculatorul portabil pe care îl abandonase pe masa de lângă fereastră. De când se întorsese din excursie nu mai intrase în rețea. Și nici nu îi simțise lipsa. Înainte ar fi ieșit cu scandal dacă era întreruptă în timpul unei „discuții” cu prietenii virtuali.

Amintirea visului trecu peste ea asemenea unei umbre, înfiorând-o. Era timpul să discute cu cineva despre asta. Dar cu cine? Își aminti de invitația pe care Baurus i-o făcuse cu o zi în urmă și zâmbi.

Baurus sosi mai devreme la sediul societății non profit în care activa de ceva vreme, ocupându-se de cei cu probleme familiale, distribuind ajutoarele primite celor pe care îi lua în evidență. Tatăl său era plecat cu treburi în provincie, mama sa era ocupată în continuare cu pregătirile pentru nuntă. La fel și Cleo.

Încercase să o răpească măcar pentru o zi de lângă familia ei, pentru a se bucura împreună de o salată de fructe pe terasa din mijlocul pieței, dar fata îi explicase, posomorâtă, că trebuie să verifice încă o dată listele cu invitați. Se părea că își găsise un nou hobby!

Fluierând, traversă holul larg, ocoli măsuțele joase așezate în mijlocul încăperii, o salută pe Firica, femeia care se ocupa în acea zi de primirea apelurilor, apoi intră în biroul său aflat în apropierea scărilor ce urcau spre primul etaj.

- Ai lista cu activități pe masă, spuse Firica băgând capul pe ușă.

- Ceva probleme?

Răsfoi agenda pentru a vedea pe cine avea programat în acea zi.

- A fost o noapte calmă, spuse Firica mulțumită. În sfârșit, încep să se vadă roadele muncii de echipă.

Îi întinse câteva dosare.

- Cei de la asistență socială ar dori să discute zilele astea cu tine.

- Pe cine mai vor să scoată de la plată?

- În legătură cu cei doi orfani pe care i-am plasat săptămâna trecută la domiciliul temporar. Se pare că au dat de urma rudelor directe, dar aceștia nu au bani pentru transport. Ne-au întrebat dacă nu îi putem ajuta noi. Le-am spus că ar face bine să discute direct cu tine.

- Dacă mai sună îmi faci imediat legătura. Mai avem ceva fonduri disponibile.

- Așa am să fac.

Femeia plecă iar Baurus își trase scaunul în dreptul ferestrei. Îi plăcea să privească pe geam în timpul lucrului, să urmărească agitația oamenilor. Se pregătea să citească unul din dosare, când zări un chip familiar traversând strada spre clădirea lor.

Lăsă dosarul deschis și se grăbi să iasă în întâmpinarea musafirului neașteptat.

- Karina, ce surpriză plăcută!

Tânăra se opri în ușă și îi zâmbi.

- Sper că nu deranjez. Ieri, spunea-i că pot trece pe la tine dacă vreau să vorbesc cu cineva așa că m-am gândit să accept invitația.

- Pentru tine, ușile vor fi mereu deschise. Intră, te rog!

O invită să ia loc la prima masă și se așează lângă ea.

- Vrei ceva de băut? O cafea sau poate ceva răcoritor? O pot ruga pe Firica să ne aducă.

- Nu este nevoie, refuză fata. Nu vreau să profit prea mult de timpul tău.

- Ce anume ai dori să discutăm?

Karina se foi pe scaun. Părea foarte simplu când plecase de acasă. Avea să discute cu Baurus despre visul sau, urmărind a-i cere părerea, la sfârșit, și câteva sfaturi. Dar acum, aflându-se față în față cu el, descoperi că e mult mai greu să vorbească deschis decât își închipuise.

- Baurus, noi doi nu ne cunoaștem de prea mult timp, începu ea, alegându-și cuvintele cu grijă. Nu știu ce ți-a spus Cleo despre mine. Cred că ai aflat despre accidentul tatălui meu și despre faptul că, în acel moment, nu mă aflam lângă el. A fost un șoc pentru mine.

- Cred că a fost cumplit să afli așa, dintr-o dată.

Karina își frământă degetele și își mușcă buzele nervoasă.

- Când am coborât din autobuz și am văzut mașinile din dreptul casei...am avut un presentiment groaznic și...am intrat în casă strigându-l. Când am dat cu ochii de sicriu, am crezut că înnebunesc.

Baurus o strânse de mână, încurajator, aplecându-se spre ea.

- Nici până astăzi nu mi-am revenit complet, mărturisi fata cu voce înceată.

- Albert Roma, un psiholog foarte bun, lucrează pentru noi. Nu s-ar supăra să îți acorde câteva ședințe. A ajutat foarte mulți oameni să treacă peste momentele cele mai grele din viața lor și cred că te-ar putea ajuta.

Karina își trase mâna de sub mâna lui.

- Nu pot vorbi cu un psiholog, Baurus. Nu va înțelege despre ce este vorba.

- Are o pregătire specială, ar trebui să îi acorzi puțină încredere.

- Nu este vorba despre asta.
- Despre ce este vorba, atunci?
- Baurus, te mai interesează întâmplările ieșite din comun, paranormalul, ceea ce se află la granița realității fizice? Știu că înainte erai pasionat după astfel de lucruri.
- Cleo ți-a vorbit despre asta, nu? Lui Baurus îi sclipiră ochii. Încă mă mai preocupă astfel de lucruri, trebuie să recunosc, chiar dacă nimeni din jurul meu nu îmi împărtășește curiozitatea. Nici măcar Cleo, deși ne-am împrietenit discutând în rețea tocmai asemenea subiecte.
- Ei bine, despre asta doresc să discut eu cu tine.
- Baurus o privi câțva timp în tăcere, cercetător, iar fata îi susținu privirea.
- M-ai făcut curios, recunosc el zâmbind. Continuă!
- Îi povesti despre excursia din munți, spunând că tatăl sau îi finanțase escapada, pentru a-și petrece în natură câteva zile. Îi povesti cum se întâlnise, din întâmplare, cu bătrânul șaman, cum acesta se oferise să îi provoace o experiență paranormală iar ea acceptase din curiozitate, fără să bănuiască groaznică urmare.
- Nu îmi vine să cred că ai acceptat. Baurus clătină capul uimit. Îți trebuie mult curaj pentru asta. Sau o doză mare de nebunie.
- Ambele, cred, chicoti ea. Redeveni serioasă. Cert este că am descoperit ceea ce se află în partea cealaltă, dar era foarte departe de ceea ce credeam eu.
- Ce anume se află dincolo?
- Karina strânse pumnii, apoi îi deschise încet, respirând adânc.
- Baurus, cred că am deschis o ușă ce trebuia să rămână închisă pe veci.
- Îi povesti cum stătea suspendată deasupra infernului, fără a se putea mișca în vreun fel, despre groaza și disperarea ce a cuprins-o când a văzut monștrii materializându-se din ceața de sub ea.
- Nu știi ce s-a întâmplat după aceea, nu îmi amintesc tot visul, dar nu cred că a fost ceva plăcut. M-am trezit la spital, câteva zile mai târziu. Doctorul ce mă avea în grijă mi-a spus că m-au găsit rătăcind pe munte, în stare de șoc. De când am fost adusă nu am vorbit cu nimeni, nu am răspuns la nici o întrebare, nu am vrut să mănânc sau să beau. Nici nu credea că aveam să îmi mai revin vreodată. După toate astea, când m-am întors acasă, am aflat de accidentul tatei. Iar eu nu am fost lângă el când s-a întâmplat! Nici acum nu am putut trece peste asta.
- Își trecu degetele prin păr cu un gest mecanic și își masă fruntea.
- Ce crezi despre toate astea? Crezi că am înnebunit, că am halucinații sau crezi că toate astea s-au întâmplat cu adevărat? Orice sfat îmi este bine-venit în situația dată.
- Totul este prea complicat pentru a spune ceva în pripă, spuse Baurus evitând să își dea cu părerea. Cred că nu ar strica, totuși, să vorbești cu psihologul nostru.
- Karina se pregăti să îi respingă propunerea, dar el întinse palma spre gura ei, oprind-o.
- Dacă nu despre ceea ce ai trăit în munți, măcar despre tatăl tău. Cred că te simți vinovată de moartea lui și asta nu este normal. Nu ai fost lângă el în ultima clipă, este adevărat, dar asta nu înseamnă că trebuie să te învinuiești toată viața.
- Baurus, mi-am întocmit horoscopul înainte de plecare și mi-a apărut un accident la preziceri. Dacă nu aș fi fost atât de încăpățânată și nu aș fi plecat în acel moment poate...

- Poate ce? Dar dacă te-ai fi aflat în altă parte, chiar de te aflai în oraș? Să spunem la cumpărături sau la o plimbare în parc. Nu ar fi fost tot aia? Te-a afectat atât de rău, din cauza experienței prin care ai trecut, dar nu ai nici o vină pentru accidentul lui.

O prinse de braț și o strânse ușor.

- Îți voi programa o întrevedere cu Albert pentru săptămâna viitoare. Discută cu el, te rog, despre ceea ce simți în legătură cu accidentul tatălui tău. Cât despre cealaltă experiență pe care ți-a provocat-o bătrânul... Trebuie să mă documentez mai întâi, pentru că nu am întâlnit nimic asemănător până acum. Nu vreau să spun din prima că nu a existat nimic din ceea ce mi-ai povestit, că totul a fost doar o închipuire dată de cine știe ce drog pe care bătrânul ți l-ar fi pus în băutură fără să vezi. Dar, va mai dura o vreme, pentru că am întrerupt legăturile cu vechii prieteni de pe net, de când Cleo a suferit acea cădere nervoasă. Mi-ar fi prins bine sfaturile ei, doar cu asta se ocupa când am întâlnit-o prima oară în rețea.

- Înțeleg, spuse Karina scuturând capul. Atunci, mai ținem legătura.

Se ridică, pregătindu-se de plecare. Baurus știe că era dezamăgită de răspunsul lui – putea citi asta pe chipul ei – dar nu vedea cum o putea ajuta altfel. Îi veni o idee.

- Știi ce cred că te-ar ajuta cel mai bine să uiți de griji, măcar câteva ore pe zi? Poate chiar să te ajute să dormi mai bine peste noapte? O altă preocupare. De ce nu te angajezi cu jumătate de normă undeva? Timpul ar trece mult mai repede.

Îi deschise ușa și o ținu să nu se închidă imediat. Karina se întoarse spre el.

- Cum faci tu?

- Este slujba perfectă, pentru mine, în acest moment. Pe viitor, poate mă voi gândi la altceva, dar, deocamdată, mă mulțumesc cu ce am.

- Din nefericire nu am nimic pe moment. Cursele de arheologie pe care abia le-am terminat nu îmi sunt de prea mare ajutor. Nu sunt site-uri arheologice pe nicăieri în oraș.

Karina ridică din umeri. Îl salută, apoi se îndepărtă agale.

- Mă gândesc, eu, la ceva! strigă Baurus în urma ei.

- Dacă ai vreun cunoscut care face săpături în spatele curții dă-mi un telefon, replică fata privindu-l peste umăr.

Era trecut de miezul nopții când se trezi din somn cu o răsuflare adâncă. Deschise larg ochii și privi în întuneric. Nu știa ce anume o trezise, dar sentimentul vag de pericol încă mai persista.

Se ridică de sub cearceaf și întoarse capul spre ușă. O dorință ciudată, ca o chemare ascunsă, o încercă dintr-odată. Pași pe vârful degetelor până la ușa dormitorului în dreptul căreia se opri și ascultă cu atenție.

Dincolo de bariera de lemn se auzeau zgomote înăbușite, semn că veniseră cei fără de somn. Întinse brațul și, ca hipnotizată, răsuci clanța sferică. Ușa se deschise larg, dar, surprinzător, pe hol nu era nimeni. Doar oglinzile cenușii priveau oarbe una spre cealaltă.

Pe vârfuri, cu mișcări furișate, de parcă s-ar fi temut să nu trezească pe cineva, se apropie. Simți frigul pătrunzător ce părea să se reverse din ele, dar senzația neplăcută nu o împiedică să se oprească între cele două suprafețe ce luceau întunecat.

„Nici o surpriză. Iadul este la fel de întunecat precum sufletul meu.”

- Bună Karina, o întâmpină o voce plăcută. Ne pare bine că, în sfârșit, ai acceptat invitația noastră.

„Ce vreți de la mine?” întrebă defensiv.

- Să te ajutam, cum ți-am spus de la început.

„Sunt un caz fără speranță, acum nimeni nu mă mai poate ajuta. Nici măcar voi.”

- Te înșeli, Karina. Poate că alții te-au părăsit, cei ce ți-au promis, cu șoapte otrăvite, că vor fi prietenii tăi pentru totdeauna, dar ți-au întors spatele la primul semn de slăbiciune. Noi nu suntem ca ei. Noi vrem să te ajutam pentru că ești parte din noi și nu-i uităm niciodată pe cei asemenea nouă.

Karina își lipi palma de oglinda înghețată.

- Am avut mulți prieteni o dată, este adevărat, dar m-au părăsit cu toții, unul după altul. Nimeni nu vrea să aibă de a face cu o ciudată.

Din oglinda pereche se ridică deasupra sa o formă întunecată. Se aplecă și o înlănțui cu brațele, într-o îmbrățișare mută.

- Biet suflet necăjit, o căina o voce de bărbat.

- M-au părăsit cu toții, continuă Karina pe un ton obosit, dar nu m-am așteptat la asta de la Cleo. Era cea mai bună prietenă a mea. Sau, cel puțin, așa pretindea.

- Te-a trădat pentru Baurus, îi șopti o voce la ureche. Nu merită să mai fie numită prietena ta.

Supărată, Karina strânse pumnul, când își aminti trădarea verișoarei sale.

- Abia aștepta să pleci în excursie, continuă vocea. Probabil nici nu te suise-i bine în tren că i-a și trimis invitația lui Baurus.

- Mi-a spus că s-a îndrăgostit de el, când l-a văzut prima oară, la conferință, dar nu a vrut să intervină în relația noastră, spuse Karina pe un ton nemulțumit.

- Minciună! Știa că nu aveai cum să îi spui lui Baurus că este o mincinoasă care și-a asumat pe nedrept identitatea ta.

Karina scrâșni din dinți înfierbântată.

- L-a păcălit pe Baurus, spunându-i că nu mai dorește să vorbească în rețea pentru că a avut o experiență onirică neplăcută. Baurus s-a prins în pânza ei lipicioasă și a rămas lângă ea să o consoleze, crezând în secret că toate s-au întâmplat din cauza lui.

- Ar trebui pedepsită, continuă vocea neîndurătoare.

- Să treacă prin punctul de echilibru și să ajungă la voi! strigă tânăra dezlănțuită.

Umbra se retrase speriată. Suprafața oglinzii făcu valuri, ștergându-i imaginea. Karina păru să își revină.

- Ce am spus?

Se trezi din nou suspendată deasupra prăpastiei în care colcăiau cele mai urâte creații ale minții. Era amorțită și îi era frig iar durerea din suflet o îngreuna. Cobora încet, inexorabil, spre masa întunecată, dar nu îi mai păsa în acel moment. În mintea sa, strigau atât de tare ca îi sunt prietenii, încât nu își mai auzea propriile gânduri.

Din gălăgia infernală se desprinsese un gând cald, luminos, ce readuse la tăcere gândurile negre ale disperării:

- Karina, gândește-te bine ce alegi.

Pentru prima oară de când se regăsise, neputincioasă, în punctul de echilibru dintre cele două lumi, ridică fruntea spre lumina abia ghicită până atunci. Pentru o clipă, îi simți binecuvântarea ce o arse drept în mijlocul frunții.

Când privi în jos se redescoperi în punctul de echilibru, la jumătatea distanței dintre lumină și întuneric. Înăuntrul său, fata răsuflă ușurată.

Se trezi din somn pentru a doua oară în acea noapte fără să își amintească mare lucru din întâmplările precedente. O durea capul de îi venea să țipe iar mijlocul frunții o ustura de parcă se julise în timpul somnului.

Își lipi podul palmei de frunte, încercând să calmeze durerea, dar ciocanele ce loveau ritmic în tâmplile sale nu îi dădură pace. Închise ochii iar camera se învârti cu ea.

Trebuia să ajungă la baie până nu era prea târziu.

- Cred că am mâncat ceva ce nu mi-a priit, murmură în timp ce cobora din pat.

De la un timp vorbea cu voce tare, pentru a nu se mai simți atât de singură.

- Oare, să fie de la spaghete?

Deschise ușa larg și rămase pironită în pragul ei. Cu fața lipita de una din oglinzile cenușii, ce nu ar fi trebuit să se mai afle pe hol, șoptind ceva de neînțeles, se găsea bătrâna nebună ce o urmărea de câte ori pleca din casă.

- Ce cauți aici? o întrebă uimită. Ieși afară până nu chem poliția.

Bătrâna nu părea să o audă. Supărată, uitând de spaima provocată de prezența oglinzilor, se apropie, o apucă de umăr și o întoarse spre ea.

- Ieș...

Țipatul ce îi țâșni printre buze îi curmă vorba. Îi dădu drumul femeii și făcu un salt mare în spate.

- Tu...

Acum bătrâna era întoarsă spre ea așa că îi putea vedea foarte bine trăsăturile inumane. Gura și buze uscate, înnegrite, lăsau să se vadă dinți ascuțiți ca ai unui câine. Ochii cu pupile verticale aruncau priviri bolnave spre ea, supraveghind-o în tăcere. Părul pe frunte îi lipsea cu desăvârșire iar pielea era îngroșată, plină de cruste gălbui. Pe părțile laterale ale capului se conturau foarte clar două proeminente boante, ce nu puteau fi decât coarne. Urechile ascuțite se mișcau în toate direcțiile, ascultând cu atenție sunetele ce veneau din noaptea înconjurătoare.

- Facem ultimele pregătiri pentru tine, fetițo! îi spuse după ce fata reveni cu privirea spre ea. Ești pe cale să îți vezi dorințele împlinite, draga mea. Nu-i așa că este un motiv de bucurie pentru tine?

Limba lungă, ca un șarpe verzui, îi ieșea din gură după fiecare frază, ca la șopârle, testând parcă gustul aerului. La sfârșit rânji încurajator, arătându-și gingiile galbene.

Karina dădu ochii peste cap și se prăbuși lângă ușa dormitorului.

IV. TRADIȚII

Karina pendula între vis și realitate, fără a se trezi cu adevărat. Parcă era un înotător ce se lupta cu valurile năvălășe, dar de fiecare dată pierdea cursa chiar la marginea bazinului.

Un sunet cunoscut se repeta la infinit, dar nu avea puterea de a se ridica din pat. De câteva ori, avu senzația că a ajuns la ușă, pentru ca în momentul următor să se trezească tot în pat, sub cearceaf.

Sunetul, probabil țârâitul telefonului, încetă iar ea binecuvântă tăcerea ce se lăsă în urma lui. Adormi din nou și visă că se afla pe malul mării, privind pescărușii ce zburau incredibil de jos, aproape de capul său. Întinse mâna, încercând să atingă unul. În momentul acela un pește uriaș, având trei ochi, sări din apă și înghiți pescărușii, apoi se opri în spatele său, fixând-o cu insistență.

Speriată, luă câteva scoici din nisip și aruncă în monstru, încercând să îl alunge, dar scoicile se izbeau de pielea lui ca de un zid de sticlă. Zgomotul insistent deveni din ce în ce mai puternic și reuși, în cele din urmă, să o trezească.

Nu știa cât dormise, câteva ore sau doar câteva secunde, pentru că timpul avea consistența cauciucului încins, întinzându-se din ce în ce mai mult, fără a se rupe cu adevărat.

Ar fi adormit din nou, dacă zgomotul de pietricele ce se loveau de geam nu ar fi fost atât de real. Întoarse capul spre fereastră și privi printre genele strânse. Cineva bătea cu putere în fereastra sa.

Reuși să se ridice până la urmă și, mai mult împleticindu-se, deschise geamul. Se aplecă spre gradina interioară și dădu cu ochii de Baurus. Șocul de a-l vedea printre tufele sale de trandafiri o trezi imediat.

- Ce cauți aici?

Propria voce răgușită o zgârie parcă pe timpane. Tuși de câteva ori în palmă, încercând să își curețe gâtul.

- Nu ai răspuns la telefon și am crezut că ai pățit ceva.

Îl privi surprinsă. Nu își mai făcuse nimeni griji pentru ea, de foarte mult timp. Plăcerea de a fi în centrul atenției cuiva o făcu să se coloreze în obraji.

- Nu am văzut nimic indecent, spuse el liniștitor, interpretând greșit roșeața sa.

- Vino la ușa din față, să îți deschid.

Îl invită în bucătărie unde îl servi cu o cană cu cafea făcută la repezeală și câteva felii de pâine prăjită. Baurus luă felia de pâine și o privi cu un ochi închis.

- Este proaspătă să știi, spuse ea printre înghițituri. Cred că tanti Loti a cumpărat-o înainte de a pleca.

- Acum înțeleg cum reușești să îți menții silueta, spuse el, lăsând felia pe farfurie.

Ea ridică din umeri și o rechiziționă imediat.

- Pierderea ta. Mușcă sănătos din ea. De ce ai venit, de fapt?

- Ți-am făcut rost de serviciu. Ceva ușor, la un magazin de animale. Cum te descurci cu animalele?

Karina termină pâinea și se linse pe degete.

- Mai degrabă, ele se descurcă bine cu mine, surâse ea. Știi, porcușorii de Guineea nu devin violenți decât dacă îi tragi de coadă.

- Porcușorii de Guineea nu au coadă, după ultima verificare, spuse el zâmbind.

- S-o crezi tu!

Baurus începu să râdă.

- Ești o figură! Să înțeleg că te interesează?

- Când trebuie să încep?

- Chiar de azi, dacă te simți în stare.

- Lasă-mi adresa și am să trec mai târziu pe la magazin, să vad despre ce este vorba.

Baurus scoase un cartonaș pe care erau notate adresa și câteva numere de telefon și i-l întinse. După ce fata îl puse bine, ascuns parțial sub farfuria pe care acum erau doar câteva firmituri mai prăjite, privi în jur, curios.

- Este totul în regulă?

- Peste zi nu se întâmplă nimic, altfel tanti Loti ar fi fost plecată de mult. Sau ar fi chemat un preot să exorcizeze locul. Nu știu care variantă este mai neplăcută.

- Poate voi rămâne, într-o seară, să vad cu ochii mei. Dacă nu te deranjează, bineînțeles.

- Adevărul este că mi-ar fi de ajutor o a doua părere asupra fenomenelor ce se petrec în casă, dar nu am știut cu cine să vorbesc.

- Rămâne să mai discutăm despre asta.

- Se petrec foarte multe lucruri peste noapte, dar dimineța nu îmi aduc aminte nimic. Câteodată, peste câteva zile, se întâmplă să îmi amintesc câte ceva, dar amintirile se pierd în ceață și nu întotdeauna le înțeleg semnificația.

- Probabil, nu dorești să îți amintești.

- Mai mult ca sigur! Fata se scutură. Formele pe care le văd în noapte sunt înfiorătoare. Nimeni nu și-ar dori să își amintească așa ceva la trezire.

- S-ar putea ca toate formele pe care le vezi să fie doar plâsmuiri ale minții.

Karina îl privi cu neîncredere.

- Vrei să spui că inventez totul?

- Nu am spus așa ceva. Dar mi-ai povestit că, atunci când te-ai aflat suspendată deasupra hăului, forme întunecate s-au decupat din aburul ce plutea la câțiva metri mai jos. Este adevărat?

- Da... într-un fel...

- Am intrat de curând în rețea și am căutat date despre experiența prin care ai trecut. Eram curios să aflu dacă și alții au pățit la fel. Pe unul din site-uri am dat peste expresia „plâsmuiri ale minții”, cu referire la formele pe care crezi că le vezi în ceață sau în întuneric. Este ca atunci când privești norii de pe cer. Ei au o formă oarecare, dar ție ți se pare că se grupează sub forme cunoscute, cap de pisică, fețe omenești, copaci și alte asemenea. Înțelegi?

- Este ceva acolo, dar eu îi dau formă.

- Exact. Nu spun că nu ar fi o entitate malefică în casa ta, spun doar că tu îi dai formă. S-ar putea ca eu să văd altceva.

- Nu cred că ai putea vedea ceva mai înfiorător decât am văzut eu.

Țârâitul telefonului o făcu să țipe. Baurus ajunse din doi pași la aparatul buclucaș și ridică receptorul înainte de a mai suna încă o dată. Ascultă câteva clipe, apoi se întoarse spre ea și acoperi microfonul:

- Sunt cei de la magazin. Vor să știe pe la ce oră să te aștepte.

- Livrare specială!

- Ce ați mai adus de data asta? Sper că nu alt tigru siberian.

- A fost o neînțelegere data trecută, spuse Robi cu glas scăzut.

- Și adevărații proprietari ce părere au avut?

Robi strâmba din nas, dar se abținu de la orice comentariu. Deși lucra la magazin de doar câteva zile, fata avea limba ascuțită și îl punea la punct mereu.

- De data asta nu este nici o greșeală, punctă el și îi trânti cușca în brațe.
- Karina îl lăasă să plece și așeză cușca pe masă pentru a o vedea mai bine. Înăuntru, câțiva puișori de găină încercau să se ascundă cât mai bine sub o cloșcă pestră.
- Pe voi, cine va mai comandat, micușilor?
- Nici nu terminase bine de cazat noii locatari, într-o boxă din spatele magazinului, că sună telefonul.
- Karina, sunt Baurus. Sper că nu te deranjez.
- Din importanta mea muncă? Nu. Ceva noutăți?
- Despre treaba aia? Mă tem că nu, deocamdată. Dar, nu te speria! Acum, că am intrat iar în legătură cu o parte din vechile cunoștințe pe care le aveam în rețea, treaba merge mult mai repede. Simt că în curând voi afla adevărul.
- Sper să nu fie mai mult decât ți-ai dorit să știi, murmură ea.
- Scutură capul, ca trezită brusc din somn. Ce o apucase să îi spună una ca asta lui Baurus?
- Nu am auzit ce ai spus.
- Nimic important, îl asigură grăbită. De ce m-ai sunat?
- Tata m-a sunat azi dimineața să îmi spună că a comandat o...ceva cu pui. Nu am înțeles prea bine pentru că era legătura foarte proastă. Spunea că este pentru nuntă. Sper să nu fie vreo pisică, Cleo este alergică la părul lor.
- Este o cloșcă cu pui, nimic înspăimântător. Sunt sigura că verișoara mea nu are nici o alergie la pene.
- O cloșcă cu pui? Adică o pasăre cu puișori după ea? Baurus făcu o pauză. Ce crede că vom face cu așa ceva?
- De ce mă întrebi pe mine? Este tatăl tău, doar.
- Trebuie să am o discuție mai lungă cu bătrânul, pe tema asta...Sper să nu fie aluzie subtilă de genul „vreau cât mai mulți nepoți” și să arate asta în fața tuturor invitaților.
- Karina pufni în râs, când îl auzi cât este de necăjit.
- Ei, haide, te descurci tu. Ești băiat mare de acum. Sunt sigura că poți face față cu brio oricărei situații. Doar să nu te trezești că vrea să le dea drumul în zbor pe deasupra capetelor voastre. Parcă o și văd pe Cleo năpădită de pui, cu cloșca pe cap, strigând înspăimântată.
- Mă bucur să vad că unii oameni se distrează pe seama necazurilor altora, se prefăcu Baurus supărat. Începu și el să râdă. Deși imaginea este cu adevărat grozavă! Oricum, te rog să fii atentă cu ei. Dacă sunt pentru nuntă înseamnă că este ceva important.
- Nici o grijă, le voi acorda atenție sporită. Vor avea parte de condiții de lux.
- Îți mulțumesc. Știam că pot conta pe tine. La revedere!

După încă o săptămână, puișorii de găina ai lui Baurus crescuseră binișor. Aveau deja pene în aripioare și făceau, împreună cu mama lor, o gălăgie infernală de dimineață până seara.

Erau preferații Karinei, fata ocupându-se de ei cât de mult putea. Le fărâmița felii de cozonac și îi privea cum se bat pe bucățele, râzând cu poftă ori de câte ori trăgeau mai mulți pui de o bucățică.

Îi învățase să vină la ușa cuștii, bătând cu degetul în gratiile acesteia, și le puse la toți câte un nume. Baurus suna în fiecare zi să se intereseze de soarta lor și stăteau la discuții mult timp, uitând de treburile pe care le aveau fiecare.

Ajunseseră să aștepte cu nerăbdare telefonul de la el. În ziua aceea nu sunase până la prânz, cum făcea mereu, și începuse să își facă griji.

- Sper că nu a pățit ceva tocmai acum, spuse cu voce joasă, ștergând una din cuști cu mișcări mecanice, privind din când în când spre telefon. Să nu fi plecat și el în vreo excursie.

Când auzi clopoțelul telefonului, se repezi ca o furtună spre aparat, și aproape smulse receptorul din furcă.

- Baurus, este totul în regulă?

- Nu este Baurus, îi răspunse o voce înțepată. De ce credeai că te sună tocmai el?

Cleo părea foarte supărată iar Karina încercă să se liniștească, masându-și ușor fruntea cu degetele.

- Bună Cleo, am crezut că sună Baurus să întrebe despre puișori. Mi-a spus ieri că va da telefon pe la prânz. Când ai sunat tu, am crezut că este apelul lui. Nu ai de ce să te superi. Puișorii sunt bine.

- Nu mă păcălești tu pe mine atât de repede, spuse Cleo printre dinți. Vin acolo să iau livrarea specială și lămurim atunci lucrurile.

Îi închise telefonul în nas înainte ca ea să mai poată riposta într-un fel.

- Unele lucruri rămân neschimbate, spuse Karina și trânti cu ciudă receptorul în furcă.

Stătu ca pe ghimpi până la ora patru, așteptând-o pe Cleo să apară. Când se făcu ora de închidere răsuflă ușurată. Poate se răzgândise și avea să o lase în pace până la urmă. O neliniștea gândul că aveau să se certe zdravăn și nu se simțea pregătită pentru accesele de furie ale verișoarei sale.

Întoarse semnul cu închis spre stradă și se pregăti să încuie ușa pentru a hrăni animalele din spatele magazinului înainte de plecare, când ușa se trânti de perete iar Cleo apără în prag.

- Mă pregăteam să închid, spuse Karina cu voce neutră, privind-o puțin dintr-o parte.

- Am întârziat din motive ce nu te privesc, răspunse Cleo, privind-o de sus. Intră hotărâtă în magazin. Unde sunt chestiile?

Karina o conduse până în spatele magazinului unde ținea cloșca împreună cu puișori.

- Este o cloșca ce are șapte pui, nu sunt chestii. Știi că nu mă crezi, dar au și ei suflet, ca și noi! Ar trebui să fii mai drăguță cu animalele.

- Sper că nu te-ai atașat prea tare de ei, spuse Cleo abia aruncând o privire la ce se găsea în cușcă. Sunt ai mei și ai lui Baurus. Dacă sperai să îl îndepărtezi așa pe Baurus de mine, arătându-ți grija pentru niște amărâte de păsări, te-ai înșelat!

Karina o privi uimită.

- Să îl îndepărtez pe Baurus de tine? De unde ți-a venit ideea asta tâmpită?

- Nu ai fost de acord de la început cu faptul că m-a ales pe mine în locul tău, iar acum încerci prin tot felul de meschinării să îi abați atenția de la mine. Ba că ai nu știu ce viziuni, ba că în casa ta apar tot felul de monstruoziități, ba că ai grijă mare de o cloșcă.

- Cloșca a comandat-o Toros, iar Baurus m-a rugat să am grija de ea pentru că este un dar de nuntă. Nimic mai mult. Cât despre celelalte...

- Mi-a povestit de câteva ori despre tine, sperând să îmi dau sfaturi. Auzi, să îmi dau sfaturi pentru tine!

- Doar crede că ești Cipito, dacă îți mai amintești. Nu e vina lui că s-a trezit cu tine în locul meu. Tu ai pretins a fi eu, nu invers. Abia ai așteptat să plec în excursie ca să îmi trimiți invitația!

Începea să se enerveze și nu mai ținea cont de nimic. Dacă verișoara sa nu avusese ceva mai bun decât să zgândărească răni vechi, încă nevindecate, să suporte consecințele!

Cleo râse sarcastic.

- Așa a fost înțelegerea, scumpa mea verișoară. Eu nu îmi spun tatălui tău unde pleci cu adevărat, pentru că altfel nu te-ar fi lăsat parcă mureai dacă nu găseai ruinele alea nenorocite, iar eu nu îmi spun lui Baurus că tu ești Cipito. Târgul a fost corect. Ce îmi pasă mie că, pentru tine, s-a terminat prost?

- Ai profitat de înțelegerea noastră și ai pozat în fața lui Baurus ca fiind Cipito.

- Trebuia să discut cu el ca fiind Cipito, altfel începea să intre la idei. Și, dacă tot a spus că vine din nou în oraș, m-am gândit să discut cu el față în față. M-a plăcut, l-am plăcut, iar acum facem nunta. Final fericit pentru noi. Data viitoare, calculează-ți mai bine mișcările, dacă vrei să ieși câștigătoare.

- Aici nu este vorba despre cine iese câștigător și cine nu. Nu i-ai spus lui Baurus adevărul nici după ce te-a cerut în căsătorie. Și mai pretinzi că îl iubești cu adevărat, iubirea pentru el se bazează pe minciună.

Cleo o privi cu răutate.

- Ești doar geloasă și atâta tot. Nu contează cine este Cipito cu adevărat. Baurus mă iubește pentru ceea ce sunt acum. Este ceva ce nu vei înțelege niciodată. Dacă el crede în continuare că eu sunt Cipito..., nu are decât. De ce să îmi spulber iluziile? Nu ai spus tu că viața este o mare iluzie și nimic mai mult?

- Răstălmăcești totul doar ca să iasă ca tine.

- Dă-mă în judecată!

Cleo se repezi să ia cușca în brațe.

- Cușca aparține magazinului, se împotrivi verișoara sa. Dacă îmi iei acum, așteaptă să îți aduc altă cușcă mai mică. Dar, va trebui să îmi muți imediat ce ajung acasă, pentru că se pot sufoca, dacă stau prea mult într-un spațiu îngust.

Îi așeză cu grijă într-o cutie de carton găurită.

- Sa le dai să mănânce de câteva ori pe zi. Îi întinse un săculeț cu boabe măcinate. Și trebuie să aibă apă proaspătă în permanență.

Îi întinse cutia, cu strângere de inimă. Se atașase de ei mai mult decât trebuia iar momentul despărțirii era dureros. Altădată, ar fi râs dacă i-ar fi spus cineva că iubește atât de mult o pasăre și puișorii ei, dar acum spera doar ca verișoara sa să aibă mare grijă de protejării săi.

- Știi că nu te omori după animalele de casă, dar te rog să ai grijă. Doar sunt pentru nunta ta!

- Nu ajung până în ziua aceea, fii liniștită.

Cleo porni spre ușă, ținând cutia în brațe. Karina se încruntă, neînțelegând despre ce vorbește.

- Îți trimiteți undeva la curte?

Cleo se opri în dreptul ușii, așteptând-o pe cealaltă să deschidă.

- Nu, dragă. Toros îi va sacrifica înaintea nunții și ni-i va servi a doua zi ca specialitate. Spunea că asta este tradiția lor iar eu nu am de ce să nu îl cred pe cuvânt. Sper ca, până atunci, puii vor fi suficient de mari.

Karina rămase cu gura căscată, ținând ușa ca să nu se închidă.

- Dar nu se poate! izbucni ea. Sunt atât de mici! Nu au făcut nici un rău. Nu îi poți sacrifica pentru nuntă, din cauza unei tradiții idioate!

- Va trebui să te împaci cu ideea. Sunt ai noștri și facem ce vrem cu ei. Dacă Toros îi sacrifică, asta este! Ridică din umeri, greu de făcut din cauza cutiei. Nu avem ce face în privința asta. Tradițiile sunt tradiții!

Baurus o concedie pe Firica printr-un gest obosit. Dorea să se odihnească puțin înainte de a pleca acasă, așa că trase jaluzelele în dreptul ferestrei, se descheie la cămașă și se așază cât mai comod pe scaun.

Nu închisese bine ochii când telefonul începu să sune. Încercă să îl ignore, sperând ca persoana ce îl caută să se plictisească și să revină mai târziu, dar sunetul ascuțit nu îi dădea pace.

Învins, ridică receptorul.

- Baurus...?

Karina. Bălmăjea ceva, dar plângea atât de tare încât nu înțelegea mare lucru din ce vorbea. Îi pieri, instantaneu, tot somnul.

- Karina, ce ai pățit?

- Cloșca și puii...

Printre suspine îi povesti despre cum venise Cleo să ia cloșca și cum îi spusese, la sfârșit, că Toros avea de gând să îi omoare în numele unei tradiții tâmpite. Cel puțin asta înțelesese el din ce îi spunea fata.

- Cleo a spus că vor fi sacrificați de tata?

- A spus că este o tradiție și că îi va omorî pe toți. Nu poți lăsa să se întâmple asta. Sunt prea mici pentru a ajunge pe masa festivă de la nuntă!

- Nu știi nimic despre asta, dar tata nu ar omorî niște puișori atât de mici și dragălași pentru a-i găti. Nu a omorât în viața lui nici un animal.

- Atunci, va pune pe altcineva să o facă, mai mult ca sigur.

Începu să plângă în hohote.

- Sunt...prea...mici...

Baurus nu mai știa ce să spună pentru a o liniști.

- Karina, calmează-te! Voi avea grijă ca asta să nu se întâmple. Îți promit că până diseară îți aduc cloșca înapoi, bine?

- Faci, tu, asta pentru mine?

Își trase nasul printre suspine iar Baurus răsuflă ușurat.

- Bineînțeles. Nu pot lăsa să sufere, pentru mine, câțiva puișori nevinovați. Vorbesc cu tata imediat ce ajung acasă. Nu îți face griji, Baurus le rezolvă pe toate.

- Bine...

- Așteaptă-mă acasă, nu la magazin. Îi vei ține tu, de acum încolo, pentru a fi sigur că nu li se va întâmpla nimic rău.

- Închid magazinul și te aștept acasă. Până vii, le pregătesc un spațiu în care să îi țin, undeva în magazie.

- Foarte bine! Ne vedem mai târziu!

Închise telefonul și rămase privind în gol spre fereastră. Nu auzise de nici o tradiție atât de trăsniță, cu sacrificări de animale ce aveau să fie servite ca delicatose la masa de nuntă. Acum îi părea rău că nu vorbise cu tatăl său despre cloșcă.

Ceru scuze Fircăi, spunând că a apărut o problemă personală ce trebuia rezolvată urgent, și se grăbi spre casă. Tatăl său nu sacrifică animale, dar unchiul era măcelar de meserie și se întâmpla ca tocmai în acea zi să vină pe la ei.

Se pregăti să descuie ușa, dar aceasta se deschise singură iar Alesia apărură zâmbitoare în prag.

- Intră, iubitele. Te-am văzut pe fereastră, venind. Vezi că Toros și Frio sunt în camera de zi, discută ceva legat de nuntă. Cred că se vor bucura că ai venit mai devreme.

- Bine că nu au plecat spre casa Ruian. Vreau să discut ceva cu tata.

Intră în camera și îi salută pe cei doi bărbați ce stăteau unul în fața celuilalt, de o parte și de alta a măsuței joase, pe care erau servite de obicei băuturile.

- Baurus, bine te-am găsit, băiete, îl salută Frio, fratele mai mare al tatălui său. Despre tine discutăm și despre drăguța ce urmează să îți fie nevastă peste doar câteva zile. Închise ochiul complice. Bună fătucă!

- Unchiule, te rog.

Baurus acceptă paharul cu lichior întins de tatăl său.

- Ce mai este nou pe la voi? îl întrebă Frio, aplecându-se peste masă pentru a ciocni cu el. Gata cu pregătirile?

- Cred că nu vor fi gata nici după nuntă, glumi Toros. Încă mai lucrăm la listele cu invitați.

Frio îl privi ironic peste gura paharului.

- Ultima oară tot asta făceați.

- Cleo nu este mulțumită ba de unul ba de altul și îi scoate de pe listă cum prinde ocazia iar Ana trebuie să o rescrie de fiecare dată. Numai că mai adaugă câte un nume. Când Cleo se uită din nou peste listă...Și tot așa.

Baurus dădu paharul peste cap dintr-o dată.

- Tată, vreau să vorbim ceva, neapărat!

- Să nu îmi spui că nu mai vrei să faci nunta.

- Ești foarte glumeț astăzi, observă Baurus pe un ton neutru.

- Nu te înfoia așa la mine. Mai glumim și noi, ca între bărbați. Ce ai mai pățit?

- Tocmai am aflat că ai de gând să faci nu știu ce sacrificii de animale pentru nunta mea.

Toros îl privi nedumerit.

- Sacrificii animale? Despre ce vorbești?

- Cred că despre puii de găină vorbește, spuse Frio și se strâmbă. Nu trebuia să afli despre asta decât după nuntă, altfel aduce ghinion. Cine ți-a spus?

- Cleo i-a spus celei care a avut grijă de ei iar aceasta m-a sunat plângând, când a aflat că vrei să sacrifice niște pușori nevinovați în numele nu știu cărei tradiții.

- Știam că nu vei fi de acord, de aceea nu ți-am spus, se justifică Toros.

- În plus, aduce ghinion, completă Frio repede.

Exasperat, Toros îi făcu semn cu mâna să îl lase să vorbească. Frio ridică din umeri și își mai turnă un pahar de coniac.

- Este tradiția familiei noastre iar eu am vrut doar să o transmit mai departe. Și tu vei face la fel cu fiii tăi.

- Ba bine că nu. Tată, puii de găină sunt prea mici pentru orice. Cred că abia au trei sute de grame, cu tot cu pene.

- Așa de mici? se miră Frio. Dar trebuiau să fie numai buni de tăiat la ora asta. I-am comandat de nu știu când.

- Sunt mici.

- Poate s-au încurcat comenzile la magazin, se încăpățână Frio. Ar trebui să vorbim cu responsabilul de acolo.

- Nu este nici o greșeală, unchiule.

Frio îl privi întrebător pe Toros.

- Îi sacrificam așa de mici? Nici trei sute de grame...

- Nu sacrificai nimic, spuse Baurus hotărât.

- Dar, Baurus, tradiția cere ca, în ziua nuntii, să mâncați din tradiționala plăcintă cu carne a familiei Fiano. Tradiția asta s-a transmis din generație în generație. Aduce noroc și prosperitate pentru că este făcută din carnea și sângele unor animale neîntinate.

- Nu vreau să știu mai multe, spuse Baurus cu o expresie scârbită.

- Dacă am tăia cloșca? spuse Toros.

- Trebuie pui, nu înțelegi? Să tăiem doar unul și facem o plăcintică din el. O tăiați pe din două și cu asta basta! În fond este vorba de simbolul sângelui nevinovat.

- Nici un pui nu va fi tăiat, altfel nu vă mai invit la nuntă!

Karina stătea nemișcată în dreptul ferestrei, supraveghind strada. De câteva ori trecuse prin fața casei bătrâna ne bună, dar nu îi dăduse importanță. Baurus îi promisese că avea să îi aducă puii în seara aceea și avea încredere că așa se va întâmpla.

Când îl văzu cum apare de după colțul străzii, ținând cutia în brațe, aproape îi dădură lacrimile de bucurie. Sări de pe scaun și fugi să îi deschidă ușa.

- I-ai adus!

Îi luă cu mare grijă cutia din brațe, o așeză pe podea și o deschise larg pentru a-i număra.

- Sunt toți!

- Credeai că opresc măcar unul?

- Așa am crezut la un moment dat.

Se ridică în picioare și îl privi cu ochi strălucitori.

- Mă bucur mult că ai putut să îți ții promisiunea. Mi-a fost frica să nu ajungi prea târziu acasă.

Îi sări fără avertisment de gât și îl sărută bucuroasă pe obraz. Până să se dezmeticească Baurus, îi dădu drumul, luă cutia în brațe și se făcu nevăzută în spatele casei.

Baurus o urmă râzând înfundat.

V. BLESTEMUL

Mult timp după plecarea lui Baurus, Karina urmări puișorii ce se alergau unul pe altul în spațiul în care îi instalase cu mare pompă. Sacrificase, pentru cazarea lor, o cutie mare de lemn, în care ținea de obicei sculele pentru grădinărit, și așezase pe podea un strat gros de talaș.

Era tare bucuroasă că Baurus reușise să îi scape „din ghearele” verișoarei sale. Baurus îi povestise pe scurt scena în care Cleo aflase că trebuiau să returneze puișorii, pe motivul că erau prea mici pentru a fi folositori.

- A făcut scandal, dar am liniștit-o rapid când i-am spus că am fost luați în vizor de cei de la protecția animalelor. Este o minciună, dar am spus-o pentru o cauză nobilă.

- Nu îmi vine să cred că a acceptat să fie sacrificați drăgălașii ăștia pentru nuntă.

- Nu știu ce i-a zis Toros, se pricepe la spus povesti foarte bine, așa că este numai parțial vina ei.

- Ea nu prea ținea la tradiții de obicei, nu știu ce i-a venit tocmai acum.

- Dacă a început tata să îi spună despre blesteme și ghinioane...

- Dacă nu mâncați din carnea puilor vă paște un blestem? Baurus, suntem în secolul luminii. Nu îmi vine să cred că încă se mai țin astfel de obiceiuri.

- Din câte am înțeles este o obicei foarte vechi, transmis de familia mea de foarte multe generații, din tata în fiu.

Karina îl privi cu o mină nemulțumită.

- Să nu îmi spui că vrei să lași cu limbă de moarte obiceiul acesta barbar, copiilor tăi.

- Cred că la mine tradiția se va opri. Doar dacă nu cumva reușește tata să îl convertească pe fiul meu, bineînțeles. Să speram că, până atunci, va fi foarte bătrân și nu își va mai aminti nimic.

Rememoră discuția avută cu Baurus și zâmbi. Era un bărbat minunat iar verișoara sa avusese mare noroc. Dacă se gândea mai bine, era puțin invidioasă pe ea!

- Putea fi bărbatul meu, spuse ea visătoare. Acum am fi pregătit nunta pentru noi iar dacă aș fi aflat de obiceiul sacrificării puilor, l-aș fi trimis pe Toros la o fermă să vadă cum apăreau puișorii din ou și cât se chinuiau cloștile cu ei până creșteau mari.

Dar Cleo reușise să ajungă prima la el.

- Pentru că l-a mințit. Nu este cinstit!

Îi trecuse prin cap să îl ia deoparte pe Baurus și să îi spună adevărul, dar nu avusese curajul să o facă.

- Mi-a fost frică, bombăni iritată. Mi-a fost teamă că nu mă va crede și că îl voi pierde ca prieten. Sunt o lașă!

Fără tragere de inimă se duse la culcare.

Se trezi în fața oglinzilor cenușii de pe hol. Nu știa cum ajunsese acolo, dar nu îi păsa, măcar vocile din spatele lor încercau să o ajute. Își sprijini palma de suprafața înghețată.

- Sunteți acolo?

Oglinda sclipi drept răspuns.

- Ți-ai recăpatat protejații, se auzi vocea răgușită. Dar Cleo nu este mulțumită.

- Nu are decât să își ia nemulțumirea și să și-o vâre undeva. Nu va pune mâna pe ei cât sunt la mine!

- A vrut să îi omoare.

Oglinda păru să se lumineze pe dinăuntru și imagini pâlpâiră pe suprafața ei. Karina se aplecă spre ea, curioasă. O văzu pe Cleo cu un cuțit într-o mână și un pușor în alta.

- Ce este asta? întrebă, retrăgându-se speriată.

- Sunt gândurile lui Cleo pe care noi le-am simțit mai devreme. Privește mai departe.

Se aplecă din nou asupra oglinzii, presimțind ce avea să vadă. Cleo trânti pușorul pe masa de bucătărie, ridică deasupra capului cuțitul, apoi, fulgerător tăie capul puului. Karina țipă îngrozită, privind trupușorul cum se zbătea, aruncând cu sânge în toate părțile.

Începu să tremure.

- I-ar fi ucis fără milă și ar fi mâncat plăcinta făcută din carnea lor, la nunta ei cu Baurus. Și ar fi pretins că a făcut totul în numele tradiției pe care familia Fiano o transmite din generație în generație, tuturor descendenților de sex masculin.

- Nu...

- Merită să fie pedepsită pentru asta, Karina! Pentru ceea ce ți-a făcut ție, pentru ceea ce voia să le facă pușorilor tăi, pentru minciunile pe care i le-a spus lui Baurus.

Vocea avea dreptate. Cleo merita să fie pedepsită pentru toate acele trădări.

- Dar cum?

- Nu-i așa că ți-ai fi dorit să fii în locul ei? Să ai tu parte de fericirea de a-l cunoaște pe Baurus, de a împărtăși cu el bucuriile și necazurile, de a pregăti nunta împreună cu tatăl tău?

- Din nefericire asta nu se va întâmpla vreodată, spuse Karina cu tristețe. Ceea ce s-a întâmplat, nu mai poate fi schimbat.

- Poate că nu. Dar, dacă tu nu poți schimba locul cu Cleo, poate schimba ea locul cu tine.

Pe moment, Karina nu înțelese ce vrea vocea să îi spună. Se pregăti să respingă propunerea când înțelese deodată ideea.

- Să treacă și ea prin ce am trecut eu!

- Iar tu să te bucuri la sfârșit de premiul cel mare.

Zâmbi încântată de perspectivă.

- Mi-ar plăcea să văd cum va face față tuturor ghinioanelor, necazurilor, durerilor prin care am trecut eu în ultimul timp. Să vadă ce înseamnă să îl pierzi pe cel drag, să se perpească de durere și să nu fie nimeni aproape să o susțină, să simtă cum își pierde mințile și să vadă cum, încet, în jurul ei se adună întunericul. Și cum vom face?

- Pentru asta ai nevoie de un blestem puternic. Noi te vom ajuta să îl duci la îndeplinire, dar trebuie să ne dai ceva în schimb.

- Vreți să încheiem un târg? Nu spuneți că sunteți prietenii mei? De ce trebuie să mă tocmesc cu voi, dacă vreți să mă ajutați?

- Noi suntem prietenii tai, este adevărat, dar suntem și parteneri, nu uita asta! În orice parteneriat fiecare parte are de îndeplinit anumite obligații.

Karina își trase mâna și își încrucișă brațele pe piept, într-un gest de nervozitate.

- Și ce ați vrea de la mine?

- Vrem să o aduci pe Cleo până în apropierea Porții. Nu este ceva ce nu îți stă în putere să faci.

Karina privi sfidător spre oglindă.

- De fapt, vrei sufletul ei!

- Un mic preț pentru ceea ce îți oferim.

Karina aranjă pe raft ultima cutie de mâncare pentru câini, apoi oftă mulțumită. Admiră pentru o clipă opera de artă, înainte de a coborî de pe scaunul pe care se cățăraseră pentru complicata operație.

Roti privirile în jurul său, încercând să descopere eventuale nereguli, dar totul era la locul lui. Acum se putea duce în spate pentru a liniști animalele. Aruncă neglijent cârpa pe marginea găleții pline cu apă murdară și se pregăti să o apuce de toartă, când clopoțelul de la intrare cântă voios.

Pregătită pentru conversație, se întoarse spre posibilul client, însă îi pieri zâmbetul când văzu cine intrase în magazin.

- Cleo, ce surpriză plăcută.

- Bună...

Cleo înaintă spre biroul așezat în colțul din dreapta al camerei.

- Aș dori să fac o comandă.

O așteptă pe Karina să ajungă în spatele biroului. Fata se înarmă cu un creion și deschise registrul în care nota cererile clienților.

- Vreau cinci pui de găină de peste două luni, urgent!

Karina strânse din dinți enervată.

- Nu te lași, nu? Vrei neapărat afurisita aia de plăcintă.

- Nu este treaba ta pentru ce vrem noi pușorii. Sublinie pluralul, privind-o sfidătoare. Dacă îi primim în două zile, triplăm onorariul.

- Nu știu dacă magazinul va putea satisface cererea, spuse Karina rece. Toate comenzile sunt satisfăcute cel mai devreme într-o săptămână.

- Tu ai grijă să ajungă comanda mea la patroană și sunt sigură că aceasta va rezolva cererea. Este prietenă bună cu familia Fiano și invitată de onoare la nuntă, la sfârșitul săptămânii.

Karina încercă să îi schimbe părerea, apelând la sentimentele ei.

- Cleo, puii de găină nu trebuiesc sacrificați în numele unei tradiții. Chiar dacă tu nu crezi și ei au suflet. Dacă îi sacrifici, le întrerupi ciclul normal de evoluție. De ce nu îi lași să se facă mari și sacrifici o pasăre adultă, dacă îți neapărat.

- Tu nu mănânci pulpe de pasăre? o întrerupse Cleo.

- Sigur că mănânc. Ce legătura are asta cu...

- Crezi că toate pulpele provin de la păsări adulte? De ce se mai numesc atunci pulpe de pui și nu de pasăre? Pentru că sunt sacrificați puii ce ajung la o anumită greutate.

- Și puii pe care îi ceri ajung la greutatea aceea?

- Unele rase, da!

Își dădu seama, cu ciudă, că verișoara sa era bine documentată.

- De ce îți atât de mult la sacrificiul acesta, Cleo? Pe tine nu prea te interesează tradițiile. Ce te-a apucat, așa, deodată, să dorești cu ardoare să le respecti?

- Toros și Frio mi-au explicat aseară că plăcinta din carne de pui, preparată după o rețetă străveche, aduce noroc și liniște în căsnicie.

Karina își aminti în sfârșit cât era de superstițioasă verișoara sa. De aceea ținea Cleo atât de mult să mănânce din plăcintă. Nu pentru că ar fi interesat-o tradițiile, ci pentru că îi era frica de ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu mânca!

- Crezi că toate cuplurile fericite din lume au mâncat din plăcinta cu carne de pui și de aceea sunt așa?

- Nu poți dovedi că nu este așa, râse Cleo cu bună-dispoziție.

- Ești o proastă dacă doar pentru o superstiție vrei să sacrifici animale nevinovate, se supără Karina. Viața este viață, indiferent de forma în care se prezintă. Dacă o respecti te va respecta și ea!

- Dacă nu-i sacrific, puii aceștia mă vor ajuta să o duc mai bine pe viitor? Poate că sunt superstițioasă și vreau să mănânc din plăcinta pe care o va face Toros pentru nuntă. Dar știi ceva? Tu nu vei fi acolo pentru a immortaliza momentul, așa că nu îți mai face sânge rău. Ești ranchiunoasă și îmi porți pică de când Baurus s-a îndrăgostit de mine. Mama nu îți va trimite invitație, niciodată!

Se întoarse spre ușă, cu nasul pe sus, refuzând să îi mai spună altceva.

- Cleo!

Ajunsese deja la ușa când Karina strigă după ea. Rămase câteva secunde în dreptul ușii, fără să spună ceva.

- Dacă vei face rău vreodată vreunui animal, pentru ca tu și Baurus „să trăiți fericiți până la adânci bătrâneți”, te voi blestema!

Karina închise repede gura, surprinsă de propria îndrăzneală. Buna-dispoziție îi reveni într-o clipă. Cleo se întoarse spre ea cu ochii în flăcări:

- Poftim?!

Karina ocoli biroul și se apropie încet de verișoara sa, privind-o cu ochii îngustați.

- Ești egoistă de când te știu, Cleo, dar acum întreci măsura. Nu este de ajuns că îl iei pe Baurus de soț printr-o înșelătorie! Vrei să te asiguri că va fi al tău pe veci!

- Baurus mă iubește pe mine, atâta lucru nu poți înțelege? Ce dacă a crezut, la început, că vorbește cu tine? De mine s-a îndrăgostit, nu de tine. Pe tine te consideră doar o amică și nimic mai mult. Îi este milă de tine, pentru că ai avut probleme în ultimul timp și încearcă să te ajute, dar la mine vine în fiecare seară.

- Oare, cum ar sta lucrurile, dacă i-ai spune adevărul lui Baurus înainte de nuntă? Să demonstrezi cât de mult îți la el, dacă nu pentru altceva!

- Să nu îndrăznești să-i spui ceva lui Baurus!

- Altfel ce?

Cleo își luă avânt și o lovi cu palma peste obrazul drept. Ochii Karinei se măriră de uimire.

- Voi spune că minți, evident. Că ai înnebunit de tot din cauza suferinței prin care ai trecut. Și voi avea grijă să regreți ceea ce ai spus până la sfârșitul zilelor. În locul tău mi-aș vedea de treaba mea.

Ochii Karinei se întunecară, devenind două vârtejuri verzi, răuvoitoare.

- Și eu aș face la fel în locul tău! spuse încet, apropiindu-se de Cleo. Ideea este minunată, verișoară. Ar trebui să facem schimb de locuri, să vezi și tu cum este să fii în locul meu. Să crezi că, în sfârșit, viața se așează pe un anumit fâgaș, dar, peste noapte,

toate să se schimbe. Să ai un nesfârșit șir de ghinioane și să nu fie nimeni lângă tine pentru a te ajuta. Să pierzi ce ai mai scump pe lume și să nu te poți plânge cuiva, pentru că, în adâncul inimii tale, știi că este doar greșeala ta. Să fii urmărită de întuneric și cei din jur să te creadă nebună, când le povestești cât de neagră și urâtă poate fi noaptea. Să simți cum treci pe lângă ocazia vieții tale, dar să nu te poți opri din drum pentru a profita de oportunități. Cel iubit să plece de lângă tine, atras de altă femeie ce apare în calea sa. Să fii prinsă între decizii și să nu știi pe care din drumuri să apuci. Să fii sfârșiată de sentimente contrare. Să nu poți dormi noaptea, temându-te să visezi, iar când în sfârșit adormi să îți visezi sfârșitul de nenumărate ori la rând. Să treci dincolo de limită și să nu mai găsești calea de întoarcere. Să îți pierzi sufletul!

- Ești nebună, spuse Cleo îngrozită.

- În locul tău nu aș arăta cu degetul.

Ca prin vis ridică mâna spre Cleo și o lovi în frunte cu podul palmei, pecetluind astfel blestemul. Cleo țipă și fugi din magazin. Bătrâna nebună trecu prin fața geamului și, mulțumită, rânji spre Karina. Ridică degetul mare, strângând pumnul și i-l arată Karinei:

- Nici eu nu aș fi putut face o treabă mai bună!

Plângând, Cleo fugi până acasă și se închise în baie pentru a nu o vedea cineva. Se speriasse foarte tare de Karina, la magazin. Până atunci, verișoara sa nu se mai purtase atât de urât cu ea și niciodată nu o amenințase în vreun fel. Era sigură că este posedată, dar nu știa cu cine să vorbească despre asta.

Suspînând, se privi în oglindă. Părul îi atârna în dezordine din cauza fugii nebune, ochii îi erau roșii de plâns iar rimelul i se întinsese pe obraji. Se spală pe față cu multă apă rece și săpun, frecându-se cu prosopul pe frunte, apoi se privi din nou. Arăta mult mai bine, deși avea pielea frunții roșie de la atâta frecat.

Se aplecă spre oglindă, încercând să depisteze vreun semn, cât de mic, pe frunte, dar nu se vedea nimic.

- Este nebună și a încercat să te facă să crezi în aiurelile ei, șopti privindu-și reflexia. Nu te poate blestema. A încercat doar să te sperie și nimic mai mult!

Vocea îi tremură iar ochii i se umplură de lacrimi. Se așeză pe capacul toaletei, încercând să se gândească la altceva, dar gândurile i se învârteau în minte, nelăsând-o în pace.

Trebuia să vorbească despre asta cu cineva, dar cu cine? Primul gând i se îndreptă spre Baurus.

- Nu poți vorbi cu Baurus pentru că te-ar lua deoparte și te-ar descoase până i-ai spune tot. Sau te-ar întreba ce părere ai despre asta. Sau te-ar trimite la psiholog.

Poate să le spună alor săi? Se imaginează spunându-i tatălui său, că a fost blestemată de Karina.

- Draga mea, nu există ceva atât de stupid precum blestemele, își imită ea tatăl. Nu m-ar crede. Mama nici nu ar vrea să audă despre asta. Pentru ea, Karina este un subiect încheiat.

Își mușcă buzele, încercând să se gândească la alte variante.

Baurus plăti gogoșa cu gem comandată și se îndreptă spre parc, gândind să o savureze pe o bancă, undeva la umbră, în compania unei reviste de știință și tehnică. Încerca să

găsească o explicație logică întâmplărilor prin care trecuse Karina în timpul excursiei iar revista aceea îi căzuse în mână de dimineață.

Citea un articol de pe prima pagină, neatent pe unde merge, când cineva îl prinse de braț și îl zgâlțâi zdravăn, scoțându-l din reverie. Din nefericire, scăpă gogoșa pe jos și călcă pe ea.

- Baurus!

Ridică privirea spre Karina. Fata era vizibil agitată, dar începuse să creadă că era starea ei normală de a fi.

- Acela era prânzul meu, spuse, arătând spre gogoșa întinsă pe talpa pantofului. Sper că vestea pe care mi-o aduci a meritat un asemenea deznodământ.

Karina își frământă mâinile, deznădăjduită.

- Baurus, am făcut ceva rău.

Baurus o luă de braț și o forță să îi meargă alături, deși fata se împotrivi la început.

- Ce ai mai făcut de data asta?

- I-am vorbit urât verișoarei mele, spuse Karina pierit.

- Te-ai certat cu Cleo în după-amiaza asta? De ce nu mă miră? Cleo era foarte pornită împotriva ta de dimineață, dar nu a vrut să îmi spună în ruptul capului ce s-a întâmplat.

Karina își potrive pasul după al lui, rămânând cu privirea pironită spre pământ.

- A venit la magazin să comande niște pui mai mari.

Baurus se opri în loc și o privi, parcă nevenindu-i să creadă.

- Tata a trimis-o pentru o altă comandă? După ce am discutat mai mult de o oră ieri despre sacrificiile absurde și plăcintele din carne de pui nevinovat?

Karina privi fugitiv spre el.

- Sincer, nu știu de ce nu cumpără câteva pulpe de la magazin.

- Compoziția trebuie amestecată bine cu sânge, de aceea.

- În fine. A venit Cleo și...ne-am luat la ceartă. Motive prostești, știi tu...

Baurus o invită din priviri să continue.

- Mi-a spus că...nu mă invită la nuntă, găsi ea pe moment o scuză credibilă. Spunea că Ana nu mă vrea, dar nici ea nu m-ar fi invitat.

- Ești nepoata Anei și verișoara bună a lui Cleo, nu văd nici un motiv bun pentru a nu participa la ceea ce spuneau că va fi cel mai fericit moment din viața familiei Ruian.

- Din cauza a ceea ce s-a întâmplat acum câteva luni. Accidentul și toate celelalte...Preferă să nu mă aibă prin preajmă.

- Nici o problemă în cazul ăsta! Dacă ele nu vor să te invite, te voi invita eu. Bine?

- Dar m-am certat foarte rău cu Cleo, nu cred că va vrea să mă mai vadă vreodată în fața ochilor.

- Doar nu ai luat-o la bătaie, nu?

- Nu, mai rău. Am...am...blestemat-o!...

Ultimul cuvânt îl spuse atât de încet încât Baurus crezu că nu a auzit bine.

- Ai blamat-o?

- I-am spus că îi doresc să treacă prin ce am trecut eu, toate ghinioanele ce s-au ținut lanț parcă în ultima vreme, toate necazurile cu familia, toate trădările din partea bunilor prieteni. Și, cum este foarte superstițioasă...Cred că acum plânge, închisă în camera ei. Trebuie să mergi să o liniștești și să îi spui că îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat. M-a luat gura pe dinainte.

Baurus o privi țintă câteva momente. Fetei îi părea rău, cu adevărat, pentru cele spuse.

- Karina, știu că ai avut probleme în ultimul timp, dar nu cred că verișoara ta merita asta din partea ta.
- Îmi pare rău, spuse Karina și începu să plângă.
- Încerc să trec peste asta, dacă îmi promiți că te vei duce să vorbești câteva ședințe cu Albert.

Dezamăgită, Karina încuviință în tăcere.

Cleo încă suspina când Baurus intră în cameră, după ce bătu scurt de două ori. Se repezi spre ea și o luă în brațe, alintând-o.

- Draga mea, liniștește-te. Karina nu a vrut să spună, ce ți-a spus la magazin.

Cleo își lipi fața de el, udându-i pieptul cămășii.

- Ți-a povestit ce a făcut?
- Mi-a povestit ce s-a întâmplat când te-ai dus să comanzi alți pui. Știi că verișoara ta are probleme și, din cauza nervozității, ți-a spus ce a spus. Nimic mai mult!
- Dar m-a blestemat! hohoti Cleo înăbușit. Și toata familia știe că are gură rea.
- Cleo, iubito, tu nu erai atât de superstițioasă înainte. Mai ții minte când vorbeam amândoi în rețea și făceai glume pe seama celor ce cred în superstiții? Cum spuneai că soarta și-o face omul cu mâna lui? Nu te poți împiedica acum de niște simple vorbe aruncate în vânt.

- Dar...

Baurus o prinse de bărbie, forțând-o să îl privească în ochi. Îi șterse lacrimile cu batista apoi o sărută moale pe nas.

- Nu ai făcut un studiu acum câțiva ani despre blesteme? Spuneai că nu se pot îndeplini chiar dacă se duce până la capăt tot ritualul. Ai fost foarte ocupată câteva zile bune, căutând răspunsuri despre asta pe forurile de specialitate.

- Ritualul...?
- Știi tu...Punguțe cu măruntaie de pasăre, tot felul de insecte pisate, păr și obiecte de la decedați, diverse semne desenate pe pereții casei în care locuiește cel asupra căruia este aruncat blestemul și multe altele. Doar nu ai uitat!

- Știi că nu mai vorbesc despre asta, de când am avut premoniția aceea, spuse Cleo scuturându-se.

- Asta nu înseamnă că trebuie să treci de partea cealaltă a baricadei.
- Nici tu nu crezi în blesteme, nu-i așa?

Își lipi obrazul de brațul său pentru a-i simți căldura, încercând să se liniștească.

- De credeam, mă certam cu tata pentru plăcinta de pui? Luam de bună tot ce mi-ar fi spus el despre ghinioane și necazuri și îl lăsam să facă ce vrea. Dar suntem ființe raționale și trebuie să găsim explicații logice pentru ceea ce se întâmplă în jurul nostru.

- Dar pe Karina o crezi când spune că este posedată și toate celelalte prostii.

Baurus o strânse în brațe.

- Tu nu ești Karina. Karina nu știe câte știi tu despre ceea ce ne înconjoară, dar nu putem vedea cu ochiul liber. Este doar o fată care are nevoie de ajutor iar mie îmi place să ajut oamenii. Atâta tot.
- Este o profitoare! șopti Cleo.

VI. CIPITO

Baurus închise cu zgomot dosarul. Se străduia să citească de câteva minute bune, fără să vadă cu adevărat ceva, din cauza agitației ce pusese stăpânire pe el începând de dimineață.

„Peste doar două zile vei fi bărbat însurat” îi amintise mama sa înainte de a pleca la lucru.

Se mândrea cu stăpânirea de sine pe care o avea de când se știa, dar în acel moment simțise un mare gol în stomac. Și nu îi trecuse nici până în momentul acela, deși încercase să scape de acea senzație, muncind.

Supărat, aruncă dosarul deschis pe birou. Nici vorbă să se poată concentra pe datele adunate între copertile lui! Își aminti că o văzuse pe Karina discutând ceva mai devreme cu psihologul lor.

Hotărî, într-o inspirație de moment să dea o fugă până sus, în biroul lui Albert, să vadă cum se descurcă amândoi. Când să urce prima treaptă Firica apără în capătul holului:

- Baurus, te caută tatăl tău, pe linia doi!

Baurus își aminti discuția pe care o avusese cu o seară înainte, cu tatăl și unchiul său, în legătură cu tradiția familiei. După îndelungi amenințări și rugăminți, cei doi bărbați mai în vârstă acceptaseră, fără tragere de inimă, să renunțe la partea aceea. Cel puțin asta înțelesese el după figurile lor resemnate și privirile deznădăjduite.

- Ți-a spus de ce mă caută?

- Vrea să știe dacă ai anunțat-o pe bunica Rodina.

- Am anunțat-o pe ea și pe cei cinci nepoți cu care împarte apartamentul. Spune-i că poate fi liniștit în privința ei.

Dădu să urce scara, dar se opri iar la prima treaptă.

- Firica! Ai văzut-o cumva pe Karina plecând?

- Tânăra cu ochii verzi, verișoara lui Cleo? Nu am văzut-o să fi plecat, dar nici nu am stat tot timpul în biroul meu. De ce?

- Voi am să stau puțin de vorba cu ea și cu Albert.

- Poate sunt încă sus. Clătină din cap. Biata fată, prin câte a trecut!

Baurus o privi uimit.

- De unde știi prin ce a trecut?

- Am discutat puțin cu ea înainte de a intra la Albert. Ai sesizat ce aură întunecată are? Pe mine m-a frapat asta și am întrebat-o, într-o doară, dacă a avut probleme în trecutul apropiat. Mi-a povestit despre tatăl său.

- Nu am simțit nimic deosebit la ea, spuse Baurus în chip de scuză.

- Este o fată ce ascunde multă tristețe în sufletul său. Ai făcut bine că ai trimis-o să îi vorbească lui Albert. Dacă ar fi fost în dispoziție bună, ar fi putut avea lumea la picioare. Are o privire „ucigătoare”, dar nu știe să se folosească de puterea ei.

- Ești medium?

- Mătușa mea cunoștea bine caracterele oamenilor după înfățișare și după cum se poartă când cred că nu îi vede nimeni. M-a învățat și pe mine asta.

- Și, despre mine, ce crezi?

Firica răsese și îi întoarse spatele.

- Îți voi spune când nu vom mai lucra împreună.

- În cazul ăsta sunt numai laude! strigă Baurus în urma ei iar Firica îi răspunse cu un hohot de râs.

Urcă treptele câte două și aproape dădu buzna în cabinetul lui Albert, aflat la mijlocul coridorului de la etaj. Înăuntru nu era nimeni. Se pregăti să plece, când privirea îi căzu peste agenda lui Albert, deschisă pe birou, cu coperțile în sus.

Curiozitatea îl împinse înainte. Ridică agenda și aruncă o privire fugară peste cele două pagini mâzgălite cu pixul. Văzu numele Cipito încercuit cu linii groase iar lângă el semnul întrebării, într-un pătrat.

Reveni cu privirea peste notițe. Descoperi, în colțul paginii, un desen în care era reprezentat un vârtej deasupra căruia atârna o figurină reprezentată schematic de câteva linii unite între ele.

Pe cealaltă pagină întâlni numele lui Cleo și un alt semn de întrebare iar dedesubt numele său așezat într-o balanță.

- Cine să-i înțeleagă pe psihologii ăștia? Mormăi, iritat că nu pricepea nimic din schemele lui Albert.

Auzi pași dincolo de ușa închisă și aruncă repede agenda pe masă, cu fața în jos, cum o găsisse. Albert intră în încăpere iar Baurus se prefăcu a sări în sus de pe scaun.

- Începusem să cred că ai terminat programul, îi spuse lui Albert în chip de salut.

- Am condus-o pe Karina până la poartă și am rămas puțin la discuții acolo.

Se așeză în spatele biroului, invitându-l pe Baurus să se așeze în fotoliul în stânga sa.

- Ce părere ai despre ea?

- Personală sau profesională?

- Ambele.

- Este o fată simpatică, dar cu prea multe secrete. Nici ea nu mai știe unde începe și unde se termină povestea pe care a țesut-o despre ea însăși. Profesional, nu mă pot pronunța încă.

- Ți-a povestit despre excursia în munți?

- Știi că nu pot discuta cu tine despre ceea ce îmi spun clienții.

- Dar nu este un secret, dacă mi-a povestit și mie despre asta.

- Nu știi ce ți-a povestit, așa că prefer să mă abțin de la destăinui.

- Albert, ești o figură!

Știa că nu avea să scoată nimic de la el, așa că îl salută și plecă spre biroul său. Își aminti de Cipito și de prima întâlnire cu Cleo.

O întâlnise pe Cipito cu mult timp în urmă, în rețea. Întotdeauna intra în discuție după ora unsprezece noaptea și rămânea uneori până dimineață. Inițial, crezuse că este băiat, până când îi descoperise fișa pe un site obscur. Atunci aflase că era din Padora, localitatea sa natală.

Avea un stil combativ, cum rar întâlnește, și părea documentată asupra oricărei teme de discuție. Era o pasionată a fenomenelor psi și căuta cu frenezie răspuns la vechea întrebare „de ce există așa ceva?”.

Intrase în vorbă întâmplător, când prezentase câteva descoperiri personale referitoare la starea de decorporare. Tânăra îl descususe imediat și vorbiseră mai bine de patru ore pe marginea aceluia subiect interesant.

Nu îi ceruse niciodată o întâlnire, deși revenise de mai multe ori în oraș pentru diverse conferințe sau pentru a-și vizita părinții. În minte îi crease o imagine idilică - ce semăna izbitor cu figura unei actrițe de care era îndrăgostit pe când era licean, dar nu ar fi recunoscut în ruptul capului una ca asta: ochi verzi ca marea, părul blond-șaten, înăltuță, subțiratică... îi era frică să nu fie dezamăgit de realitate.

A fost foarte surprins ca, după numai o zi de când îi scrisese ultimul mesaj în care îi dezvăluia că se afla în pragul unei descoperiri fantastice, să primească un alt mesaj în care îi cerea să se întâlnească, față în față, cu ocazia vizitei rapide pe care o făcea din nou în orașel.

Acceptase, până la urmă, mai mult din curiozitate, pentru că, până atunci, nu mai primise o cerere de întâlnire atât de interesantă:

„Știu că nu mă cunoști personal, deși vorbim unul cu altul de atâta timp. Nu crezi că a venit momentul să ne întâlnim în sfârșit? Să comparăm imaginile mentale pe care ni le-am făcut unul despre altul și să vedem cât de mult se potrivesc? Știu că mințile noastre lucrează pe aceeași lungime de undă. Nu vrei să vezi cât de bine ne potrivim la bătăile inimilor?”

O așteptase în parc, pe una din băncile de lângă statuia mare din centru, cu un buchețel micuț de flori de câmp. Când Cleo se oprise lângă el o cercetase rapid din priviri și se declară mulțumit, deși nu avea nici ochii verzi, nici blond-șatenă nu era, și puțin mai scundă decât și-o imaginase.

Vorbiseră câte în lună și în stele, uitând cum trece timpul, pe când se plimbau pe aleile puțin aglomerate, discutând despre mâncarea preferată, animalele preferate, locurile preferate pentru vacanță și tot așa până spre seară când au luat cina pe terasa unui restaurant.

Nu discutaseră nimic despre paranormal, despre fenomenele psi sau despre ceea ce se găsea dincolo de vâl. Se simțeau bine împreună și asta era de ajuns în momentul acela.

Se despărțiră buni prieteni, cu promisiunea de a se reîntâlni cât mai repede posibil. La a doua întâlnire i-a povestit despre teribilul accident de motocicletă în care unchiul său își pierduse viața, pomenind-o în treacăt și pe verișoara sa Karina care, din nefericire, era plecată prin țară.

Și îi spusese despre premoniție când încercase să abordeze subiectul persoanelor decedate de curând.

- Nu ai încercat să iei legătura cu sufletul unchiului tău? Doar ai mai făcut asta de câteva ori și cu alte rude decedate.

Brusc, Cleo se schimbă la față. Îl apucă strâns de braț și îl privi trist în ochi.

- Nu vreau să mai vorbesc despre asta! Cu o noapte înaintea accidentului am avut o premoniție. M-am trezit deodată cu senzația că sunt urmărită de cineva. Și l-am văzut la capul patului meu.

Înghițișe în sec, parcă nedorind să mai povestească. Continuă cu greu, privind într-o parte, dincolo de umărul său.

- Era bunicul meu dinspre tată, decedat acum mai bine de cinci ani, într-o noapte geroasă de decembrie. Stătea la capul patului și se holba la mine, fără să spună ceva.

Avea ochii albi, țurțuri în barbă, părul îi stătea țepos în jurul capului. Era alb ca varul și mirosea îngrozitor.

Vocea începuse să îi tremure. O strânsese lângă el, încercând să o liniștească.

- Îmi era atât de frică! Am crezut că a venit după mine și m-am speriat foarte tare. A ridicat brațul, arătând cu degetul spre polița cu fotografiile, punctându-l pe unchiul Roberto, m-a privit din nou, apoi a dispărut pur și simplu. Am leșinat. A doua zi m-am trezit mult după prânz iar mama mi-a dat vestea morții unchiului Roberto.

Se scutură încet, ca străbătută de frisoane. Îl privise rugător.

- Nu vreau să mai vorbesc vreodată despre asta. Am hotărât să opresc toate cercetările și toate experimentele. Morții nu trebuiesc deranjați, dacă nu ești pregătit să suporti consecințele. Te rog să nu mă mai întrebi despre paranormal.

Acceptase. Nici până în ziua aceea nu mai vorbiseră despre subiectele ce îi legaseră atât de mult înainte. Din ziua aceea, Cipito dispăruse fără urmă din rețea.

Acum, Karina vorbea cu Albert despre Cipito. Și-o imaginea pe Karina așezată în fotoliul de piele, cu mâinile în poală și capul plecat, povestindu-i psihologului despre experiența trăită în excursie. Oare, ce crezuse el?

Când ridică brațul pentru a bate în ușa Karinei realizează unde se află. Cum ajunsese acolo, era un mister. Nu avu timp să se mire pentru că ușa se deschise larg iar în prag apăru Karina.

- Baurus? Bună!

Se aplecă în afară, sprijinindu-se de tocul ușii, pentru a privi în spatele lui. Reveni cu privirea la el.

- Ești singur?

- Adevărul este că muream de curiozitate să aflu ce părere a avut Albert despre ce ți s-a întâmplat în munți, recunosc el cu jumătate de gură. Și, da, sunt singur. Mă primești înăuntru, dacă nu pentru un răspuns, măcar pentru o cană de cafea?

Karina zâmbi și se dădu la o parte din ușă pentru a-i face loc.

- Fac eu cafeaua, se repezi el când o văzu pregătind cana.

- Nu ți-a plăcut cea de data trecută?

- Prea mică, prea slabă și cam amară pentru gustul meu. Dar, în rest a fost perfectă!

Își prepară la repezeala cafeaua și îi pregăti și ei o cafea instant.

- Ce părere a avut Albert?

- Că bătrânul șaman m-a drogat iar viziunea a fost de fapt o halucinație indusă de substanțele din băutura.

- Diagnostic tipic pentru un psiholog.

- Dacă știai ce va spune, de ce m-ai trimis să vorbesc cu el?

- Sunt sigur că aversiunea pe care o ai pentru Cleo are rădăcini mai adânci. Vreau doar să ajungi să te împaci cu tine însuși.

- Iar împăcarea cu cei din jur ar fi un fel de bonus.

Baurus lăsă cana pe masă și privi în jur curios.

- Hai să facem un tur al casei. Spunea-i că ți-ai dori o a doua părere referitoare la fenomenele din locuință.

- Ai timp pentru așa ceva, acum? Nu trebuia să fi la Cleo pentru ultimele pregătiri înainte de nuntă?

- Ai mei și ai ei ne-au asigurat că nu trebuie să ne facem griji, pentru că vor rezolva ei totul.

- Tocmai de aceea, în locul tău, aș fi mai prevăzătoare.

Baurus o amenință cu degetul, luând o mină supărată.

- Fii cuminte, altfel te spun lui Albert!

Karina se strâmbă spre el, înainte de a se ridica de la masă.

- Atunci, să îți fac turul de onoare al casei, până nu se întunecă.

- Nu spunea că toate se petrec după lăsarea întinericului?

Karina avu un gest de nervozitate mascat de o altă strâmbătură.

- Cum crezi că ar reacționa Cleo, dacă ar afla că ai rămas după lăsarea serii la mine?

- Putem spune că ne pregătim de petrecerea burlacilor.

- Baurus fii cuminte! spuse Karina prevenitor. Te spun lui Cleo!

- Hai că facem o pereche pe cinste!

Încercând să facă pe gazda ospitalieră, Karina îl invită pe Baurus să viziteze, pe rând, toate camerele, chiar și sufrageria, deși ea rămase în prag.

- Frumoase tablouri, spuse el admirativ, privind tablourile expuse pe pereții sufrageriei.

Deși culorile nu se disting prea bine din cauza draperiilor trase.

Trase draperiile din dreptul ferestrelor pe care le deschise apoi cu un gest larg.

- Mult mai bine așa! Se întoarse spre Karina. Nu se simte nimic deosebit, nici o primejdie, după cum vezi. De ce nu mi te alături?

- Prefer să te admir de la distanță.

Baurus remarcă două oglinzi așezate pe pereți opuși, încadrate fiecare de câte două tablouri intitulate sugestiv „anotimpuri”.

- Astea sunt oglinzile buclucașe? Întrebă, arătând spre oglinzile cenușii.

- Cele două oglinzi apar pe hol în timpul nopții. Seamănă cu astea, recunosc eu cam în silă. Nu m-am gândit la asemănarea dintre ele.

Baurus se opri în mijlocul camerei, pentru a se reflecta în ambele oglinzi.

- Nu te uita în ele! spuse Karina cu spaimă, prinzându-se de tocul ușii.

Baurus nu o luă în seamă și ridică privirea spre oglinda din stânga. Imaginea sa reflectată apărea puțin în ceață. Se urcă pe unul din scaunele tapițate, ordonate în jurul mesei rotunde ce trona în mijlocul sufrageriei, și șterse cu batista suprafața lucioasă. Imaginea făcu valuri, apoi se liniști. Dar, înainte de a-și vedea chipul reflectat în oglindă zări, pentru o clipă, imaginea unui laptop aruncat neglijent pe un birou de lemn.

Întoarse capul uimit, dar în spatele său nu se găsea nimic asemănător cu ceea ce se reflectase în oglindă.

- Ce ai văzut? o auzi pe Karina lângă el.

Fata lăsase orice precauție deoparte și se apropiase în grabă de scaunul pe care stătea cățărât.

- Ciudat... Mi s-a părut că vad un laptop pe un birou de lemn.

- Oh!

Fata aruncă priviri speriate spre el.

- Ai un laptop în casă?

- Este unul pe biroul meu, dar nu l-am mai folosit de mult timp, spuse ea scuturând capul. Nu cred că mai funcționează..., tata a dat de câteva ori cu el de pământ. Are

ecranul spart într-un colț iar depanatorul a spus că reparația mă costă mai mult decât aparatul.

Turuia într-una, urmărindu-l pe Baurus cum coboară de pe scaun.

- Îmi amintește tot timpul de accidentul tatei așa că nu l-am mai deschis de atunci. Nu are de ce să te intereseze.

Dacă nu ar protestat atât de mult, poate că Baurus nu ar fi luat în seamă incidentul și l-ar fi trecut la capitolul „mistere neelucidate”. Dar vorbăria Karinei, însoțită de gesticulația nervoasă, îi trezi curiozitatea.

- Îl pot vedea, dacă nu te superi?

- Laptop-ul? Nu ți-am spus că este stricat? În plus, programele sunt vechi iar internetul nu mai funcționează. Nu cred că ai găsi ceva bun în el.

- Bine, dacă spui tu că nu este interesant...Fata răsuflă ușurată și schiță un zâmbet amar. Să vizitam și restul casei.

Acum era sigur că afurisitul de laptop era mai mult decât o părere. Devenise o ghicitoare pe care avea de gând să o dezlege cât mai repede. Pentru asta trebuia să o îndepărteze pe Karina câteva momente de lângă el.

Își aminti că văzuse geamul de la camera fetei larg deschis, înainte să treacă de colțul casei.

- Unde este baia? o întrebă deodată, întrerupând-o din explicațiile pe care le dădea cu privire la mobila din casă.

- În capătul holului mic, lângă debara. Arată cu mâna o ușa închisă, așezată în dreapta debaralei.

- Mă întorc imediat.

În graba sa lovi, ca din întâmplare, o vază de lut plină cu biluțe colorate de sticlă. Vaza se răsturnă și toate biluțele se rostogoliră care încotro, invadând micul hol din dreptul bucătăriei.

- Strâng eu aici! strigă ea după Baurus și se aplecă să strângă biluțele.

Baurus trânti ușa după el pentru a fi mai veridic. Fără să stea pe gânduri, deschise micul geam și se strecură cu destulă greutate afară. Se prelinse pe lângă zid, aplecându-se pentru a nu fi văzut de la geamul bucătăriei, ocoli casa și se opri în fața ferestrei dormitorului.

Dintr-o dată, dorința arzătoare de a căuta laptop-ul dispăru.

- Ce caut aici? se întrebă în barbă.

Se pregăti să plece, dar văzu laptop-ul reflectat în oglinda geamului. Se ridică pe pervazul de lemn și aruncă o privire rapidă prin cameră. Pe un birou micuț se odihnea un laptop, alături de câteva teancuri de hârtie pentru imprimantă.

Se așeză comod pe pervaz, se aplecă și ridică laptop-ul în brațe, sprijinindu-l pe genunchi. Îl desfăcu și îl activă. Ecranul se luminează imediat iar după câteva momente dezvălui ce se afla pe desktop.

Imediat, în colțul de jos, apăru o iconiță, ce îl avertiză că bateria este slabă. Selectă la întâmplare un fișier, dar nu găsi nimic interesant. Îl închise și deschise la repezeală altul. Se încarcă o pagină de internet păstrată în memoria aparatului ce reprezenta o ultimă discuție purtată de tânără în rețea.

Rămase cu ochii la numele ce licărea pe ecran: Cipito. Alături de un mesaj pe care el îl primise cu mult timp în urmă în care Cipito îl anunța că a descoperit ceva interesant legat

de stările de decorporare pe care avea de gând să îl studieze. Laptop-ul se închise fără avertisment, dar rămase mult timp privind în gol la ecranul negru.

Se reîntoarce în casă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat și o ajută pe Karina să strângă ultimele biluțe. După ce fata așeza vaza pe măsuță, asigurându-se că nu se va mai răsturna, se uită la ceas.

- S-a făcut târziu, trebuie să plec spre casă. Rămâne pe altădată studierea fenomenelor stranii ce se petrec în sufragerie.

Karina îl conduse spre ușă.

- Cum dorești. Nu cred că se va întâmpla prea curând. La sfârșitul săptămânii ai nunta.

- Rămâne să vorbim după nuntă.

Îi sărută mâna galant iar Karina chicoti. Se pregăti să plece.

- De curiozitate, pe când navigai în rețea, ce pseudonim foloseai? o întrebă, luând-o prin surprindere.

- A...în rețea...eu...foloseam pseudonimul ci..chita. Da, cichita.

Nu părea însă prea convinsă de asta, evitând să îl privească în ochi.

- Dar nu frecventam aceleași forumuri de discuții cu tine, se grăbi să completeze.

- Cred că nu. Mi-aș fi amintit dacă aș fi întâlnit un asemenea pseudonim.

Baurus accepta invitația la cină a familiei Ruian. Așteptă să fie servit de Cleo, în timp ce vorbea vrute și nevrute cu George și Ana. Conversația se învârtea, invariabil, în jurul nunții ce aproape că bătea la ușă.

- Am reușit să terminăm de așezat invitații la mese, am fost încă o dată la restaurant pentru a vedea dacă sunt în regulă toate, am plătit aproape toți furnizorii...

Ana vorbea într-una iar Baurus abia putea să o urmărească. Din când în când dădea din cap și mormăia în barbă, pentru a-și dovedi participarea la discuție.

- Cine va fi cavalerul de onoare până la urmă? întrebă George, profitând de faptul că soția sa era ocupată cu aranjatul coșului pentru pâine.

- Ramon, bineînțeles! Este prietenul meu cel mai bun.

- Abia aștept să vad ce costum a ales Toros pentru el.

- Nici mie nu a vrut să îmi spună.

- Costumele noastre vor fi gata mâine, spuse Ana strălucind de fericire.

- Altfel, am fi venit la nuntă în pijama, îi spuse George în șoaptă. Îți dai seama ce scandal ar fi ieșit?

- Până la urmă, ce va purta Cleo?

Ciocni un pahar de vin cu George.

- Nu a vrut să ne arate. A spus că aduce ghinion.

- Parcă nu era atât de superstițioasă înainte de a ne întâlni propriu-zis, când vorbeam în rețea, comentă Baurus cu voce joasă.

- Întotdeauna a fost așa, îl asigură Ana. Probabil că încerca să pară altfel pe când discuta cu tine prin mesaje. Mulți tineri își creează o mască pe care o prezintă celorlalți.

- Pe mine m-a păcălit foarte bine, spuse Baurus cu umor. M-a făcut să cred că nu dă doi bani pe superstiții. Vorbeam foarte mult despre asta și râdeam de cei care cred în astfel de prostii.

- De la început, Cleo a fost mai sensibilă, i se confesă Ana. Un copil deosebit, cu capul pe umeri, totuși. Îmi pare bine că ați decis să vă întâlniți, până la urmă. Discuțiile din

rețea nu duc nicăieri. Tinerii ar trebui să renunțe la astfel de așa zise distracții. Dispare interacțiunea socială și apar tulburări de comportament în timp.

Cleo apăru cu un castron mare din care ieșeau aburi delicioși. Îi servi pe toți, începând cu Baurus, apoi se așeză la masă.

- Despre ce vorbeai? îl întrebă pe Baurus.
- Despre rețea și relațiile care se stabilesc între oameni acolo.
- Aha!

Nu era deloc interesată de subiect, constată Baurus, dar asta nu îl mai mira de mult.

- Am intrat astăzi în rețea, doar ca să mai discut puțin cu vechii prieteni, și am descoperit o mulțime de nume noi pe forumurile pe care le frecventam de obicei: Pitita, Ripi, Bibilo și altele asemenea. Pe când navigam în rețea numele erau mai drăguțe. Nu-i așa Cipito?

Zâmbind, se uită spre Cleo. Fata scăpă pâinea din mână. Mormăi o scuză și se aplecă după ea. Ana nu sesiză nimic din schimbul lor de priviri.

- A, Cipito, spuse ea în timp ce luă o altă felie de pâine. Karina își spunea așa, într-un timp. Un nume foarte ciudat, dacă mă întreb pe mine.

Cleo pâli și privi repede spre Baurus iar acesta o privi lung fără să spună nimic. Înainte de plecare, o rugă pe iubita sa să îl însoțească până la colțul străzii. Se plimbară în tăcere până aproape de intrarea în parc, sporind nervozitatea tinerei. Când ajunse în dreptul arcadei înverzite, se întoarse spre ea:

- M-ai mințit de la început, Cleo, lăsându-mă să cred că ești Cipito, fata cu care discutam aproape noapți întregi pe net. De ce, iubito?

- Baurus, eu...

Baurus o prinse de braț și o trase lângă el, vizibil dezamăgit:

- Nu știai că minciuna are picioare scurte? Crezi că nu suportam adevărul?

- Mi-a fost teamă că nu îți voi mai părea suficient de interesantă. În fond, pe Cipito credeai că o cunoști de luni de zile. Eu eram doar o necunoscută care ți-a cerut o întâlnire...

- Credeai că nu ești suficient de deșteaptă, frumoasă, înțelegătoare, pentru a-mi menține atenția trează? Oftă. Cleo, mi-ai plăcut din prima clipă. Poate că nu erai chiar ceea ce visasem, dar nu însemna că nu mi-ai plăcut. Dar nu îmi vine să cred că m-ai putut minți în halul ăsta. Ai clădit întreaga noastră relație pe o minciună!

- Nu știam cum să te păstrez. De când te-am văzut prima oară, mi-am dorit să te cunosc mai aproape iar după ce ne-am întâlnit, mi-am dat seama că reprezentai visul meu devenit realitate. Mi-a fost frică să nu te pierd. Te iubesc, Baurus! Atât de mult, încât uneori mă doare.

- Știu Cleo. Și eu te iubesc, altfel nu aș fi acceptat să merg mai departe în relația noastră. Dar, când aflu adevărul abia acum... Mă face să mă întreb ce altceva mi-ai mai ascuns. Credeam că te cunosc atât de bine și descopăr că nu te cunosc îndeajuns!

Cleo își mușcă buzele pentru a nu izbucni în plâns.

- Baurus...

Tânărul îi dădu drumul încet.

- Ar trebui să te întorci acasă. Cred că Ana începe să își facă griji pentru tine.

Plecă prin parc, fără să o mai sărute de noapte bună cum făcea de fiecare dată, privind în jos, cu haina atârnată de un deget, aruncată neglijent pe spate.

VII. SEMNE

Baurus se întoarce târziu la părinții săi. Nu se vedea nicăieri vreo lumină, semn că ai lui se culcaseră deja. Aruncă pe masă cheile și își târșâi picioarele spre biroul tatălui său, unde știa că bătrânul ținea, ascunsă de ochii soției sale, o sticlă mare de coniac.

Dar lampa de pe birou era aprinsă iar tatăl său îl aștepta cufundat în fotoliul mare de piele.

- Ai ajuns, în sfârșit, îl întâmpină de cum îl văzu intrând. Cleo a sunat de câteva ori să întrebe dacă te-ai întors acasă. După voce părea că plânsese recent.

Baurus nu avea chef de explicații. Se răsuci pe un picior și se pregăti să părăsească încăperea.

- Fiule, nu pleca! îi spuse tatăl său rugător. Bea cu mine un coniac, poate îți mai trece supărarea.

Era obosit iar tatăl său avea chef de vorbă, dar tot ar fi băut o gură de coniac. Se așeză pe scaunul capitonat din fața vitrinei și acceptă paharul întins de Toros, cu o înclinare a capului.

Toros îl lăsă să își savureze băutura, dar nu rezistă mult timp tăcut, după ce Baurus lăsă paharul pe masă.

- De ce v-ați certat?

- A spus ea că ne-am certat? Întrebă Baurus, făcând pe nevinovatul.

- Baurus, te cunosc bine, nu îți stă în caracter să faci femeile să plângă după tine. Iar Cleo este o fată deosebită.

- Aici ai dreptate.

- Să nu îmi spui că nu mai vrei să faceți nunta, acum!

- Ar fi de speriat, nu? O mare pată pe reputația familiei Fiano!

- Poate că nu trebuia să îți pun atât de mult coniac, văd că ți s-a dezlegat limba. Știi bine că nu este vorba despre reputația familiei noastre. Doar că nu vreau să vă despărțiți din cine știe ce motiv prostesc.

- Tată, nu a spus nimeni că ne despărțim sau că vom anula nunta.

- Cel puțin m-am liniștit într-o privință. Dar?

- Să spuneam că trecem, în momentul asta, printr-o pasă proastă. Am descoperit unele lucruri mai târziu decât trebuia să le descopăr și mi-au lăsat un gust amar. Credeam că o cunosc foarte bine și am aflat că m-am înșelat. Rău de tot.

- Cleo nu e cine credeai tu că este? Asta descoperi după doar opt luni? Eu pot spune că nu o cunosc nici acum pe mama ta, atât de bine pe cât îmi doresc. Firile umane sunt atât de complexe încât nu putem spune că vom cunoaște la perfecție pe cineva. Cel ce spune acest lucru se amăgește singur.

- Când ne-am întâlnit prima oară, m-a făcut să cred că este altcineva. Iluzia a ținut până astăzi și poate ar mai fi ținut mult și bine dacă nu aș fi aflat adevărul printr-un concurs de împrejurări.

- Nu înțeleg mare lucru, dar continuă, m-ai făcut curios.

Baurus îl privi câteva clipe nemulțumit.

- M-a făcut să cred că îmi împărtășește pasiunile, că este fata perfectă pentru mine.
- Și s-a dovedit a nu fi?
- Este, dar în alt fel decât am crezut la început.
- Contează atât de mult asta?
- M-a mințit de la prima întâlnire! izbucni Baurus scos din fire. Relația noastră se sprijină pe o minciună. Urâsc să nu mi se spună adevărul de la început.
- Toros își privi fiul în tăcere. Știa aversiunea lui pentru neadevăr și cât de mult ura minciinoșii. Era sigur că o iubește pe Cleo, dar se împiedica în a accepta greșeala fetei.
- Cei ce nu greșesc sunt neînțelegători cu cei ce greșesc. Vrei să spui că nu ai mințit niciodată, în viața ta? Niciodată?
- Nu am spus asta...Doar că...
- Doar ce? Minciunile tale erau inofensive? Erau mai mici? Nu au făcut rău nimănui? Minciuna este minciuna, fiule. Nu arăta cu degetul spre cel ce a greșit, dacă știi că și tu ai greșit cândva.
- Acum mă faci să cred că eu sunt cel rău. Cleo nu are nici o vină.
- Toros zâmbi condescendent.
- Nu am spus asta, Baurus. Am scos în evidență faptul că și tu ai greșit cândva iar alții te-au iertat. Nu poți face la fel? Greșeala fetei este atât de mare încât nu poate fi iertată? Ce a făcut? A omorât o persoană și i-a luat locul?
- Dacă stau bine să mă gândesc, a omorât imaginea unei persoane în mintea mea și i-a luat locul.
- În cazul asta este timpul să te duci la culcare. Prea multe gânduri strică, mai ales la ora două noaptea.
- Fără să vrea, Baurus se trezi zâmbind. Poate că tatăl său avea dreptate și făcea din țânțar armăsar. O iubea pe Cleo și urmau să se căsătorească. De ce trebuia să mai despice firul în patru, la ora aceea târzie din noapte?
- Doar că i-ar fi plăcut ca iubita sa să fie sinceră cu el de la început...

Pentru Karina, timpul trecea din ce în ce mai repede, cu multitudinea de probleme pe care le avea de rezolvat la magazinul de animale și acasă, îngrijind de pușori. Nu primi până la urmă invitație la nunta lui Baurus cu Cleo, dar nici nu îi păru rău. În ziua aceea a avut de onorat atâtea comenzi pentru animale și accesorii încât a și uitat de „fericitul eveniment”.

Acasă, evita pe cât putea, să stea trează prea târziu după lăsarea întunericului. Spre ușurarea ei, vocile o lăsară în pace, astfel că se putu odihni, în sfârșit, peste noapte. Nu mai era în tensiune iar buna-dispoziție îi revenea treptat.

Dar încă mai visa. Nu în toate nopțile, era adevărat. De fiecare dată se trezea deasupra abisului, neputând să se miște din acel unic punct de echilibru. Era totuși o diferență. Putea privi în sus sau în jos după bunul plac.

Era într-o zi de marți, la o săptămână după nuntă, când visă din nou. Se trezi suspendată în punctul de echilibru. Stătea nemișcată, încercând să fie cât mai calmă, evitând să privească prea mult în jos. Deodată, simți un curent înghețat atingându-i picioarele, urcând leneș în spirale strânse spre pieptul său, pentru a se încolăci ca o viperă în jurul capului.

Lasă privirea în jos, pentru o clipă. În aburul întunecat, ce plutea amenințător deasupra hăului, începură a se desena forme stranii, asemănătoare unor litere. Rămâneau un moment deasupra aburului, pentru a dispărea imediat cu un fâșâit amenințător, în timp ce alte forme le luau locul.

- Karina...

Încercă să ridice privirea, dar lanțul înghețat se întinse, obligând-o să rămână cu capul plecat.

- Lăsați-mă în pace!

- Să nu uiți, Karina. Nu uita să o aduci pe Cleo în fața Porții, cum ai promis.

- Nu v-am promis nimic!

- Am promis să te ajutam iar tu ne vei da ceva în schimb.

- Nu m-ați ajutat cu nimic. Lăsați-mă în pace!

- Dar, Karina, blestemul funcționează deja. Poate că nu se vad încă efectele lui, poate ai crezut că este inefficient. Nu este așa. Blestemul funcționează, vei vedea curând.

Închise ochii, încercând să nu se mai gândească la vocile ce mormăiau în jurul ei. Când îi deschise nu se mai împotrivi lanțului înghețat. Își aținti privirile în inima iadului și spuse sfidătoare:

- Când voi vedea primul semn, atunci voi accepta să îmi îndeplinesc partea mea de târg. Până atunci nu căpătați nimic, nesuferiților!

Limbi roșii, furioase, se ridicară spre picioarele ei, dar se stinseră înainte de a o putea atinge. Karina râse batjocoritor, dând capul mult pe spate. Lanțul de umbră se rupse, cu un zgomot metalic, și căzu înapoi în adâncurile din care a fost creat.

A doua zi, Karina se trezi cu o puternică durere de cap, ce nu ceda la nici unul din tratamentele pe care le încercă. O durea capul de parcă stătea să îi plesnească iar fruntea o ustura.

Sună la Alina Manolescu, patroana magazinului, pentru a-i spune că nu poate veni în acea zi la serviciu.

- Nici nu văd pe unde calc, se plânse ea încet. Mă doare atât de tare capul încât cred ca voi leșina de durere. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată una ca asta. Îmi pare rău că nu pot veni astăzi.

- Nu ai de ce să îți faci griji, găsim noi pe cineva care să te înlocuiască. Stai acasă, fă-ți un ceai fierbinte, înghite o aspirină și bagă-te sub pături. S-ar putea să fie un început de răceală, așa că mai bine te odihnești la pat.

Mulțumi pentru sfaturi și hotărî să le urmeze. Nu avea să se sfârșească lumea în ziua aceea, dacă mai dormea un pic. Umplu ibricul cu apă, trânti câteva linguri de zahăr înăuntru și amestecă. Un semn ciudat, ca o literă frântă, se contură pentru o clipă în vârtejul format.

Uimită, privi cu atenție în cană, dar semnul, dacă fusese cu adevărat, dispăruse iar lichidul se liniști încet. Învârti din nou lichidul, dar nu mai apăru nimic, spre marea sa dezamăgire.

- Poate mi s-a părut.

Durerea părea că o mai lăsase așa că luă cana cu ceai fierbinte și plecă spre dormitorul său. Se înfolfi în două pături și își puse cana alături, pe noptieră, la răcit. Ațipi. Când se trezi ceaiul era calduț încă. Bău pe nerăsuflăte jumătate din conținut. Răsufală ușurată și se pregăti să bea și restul.

Atunci văzu din nou semnul cum apare în lichidul brun. Se contură limpede, apoi dispăru încet, legănându-se ca o barcă pe valuri. În locul lui apăru alt semn iar după el un altul.

Privea hipnotizată semnele ce se desfășurau la suprafața lichidului. Durerea o izbi pe neașteptate. Icnii și instinctiv se apucă de cap, încercând să o potolească. Scăpă cana de ceai pe pat iar lichidul făcu o pată urâtă pe pătura crem.

Neluând în seamă umezeala, ce străbătu cu ușurință și a doua pătură, se încovrigă în mijlocul patului, încercând să calmeze durerea ce părea că îi strivește tâmplele.

Trecu atât de ușor din realitate în vis încât nici nu realizează ce se întâmplă. Se trezi în fața unei case frumoase, înconjurată cu garduleț de lemn vopsit în alb. Curtea era plină cu flori, aranjate în ronduri concentrice, formând modele complicate.

„Oare, a cui o fi casa?”

Pluti peste gardul ce nu îi ajungea până la piept și se opri în dreptul ușii de la intrare. Câte două ferestre, de o parte și de alta a ușii, cu perdele roz și ghivece de flori spânzurate deasupra.

Pe covorașul verde din fața intrării stătea scris cu roșu „Bine ați venit!”. Perdelele din dreptul ferestrelor nu lăsau să se ghicească mai nimic din interior. Ocoli casa prin stânga, dar locul nu i se părea cunoscut.

Înainte să treacă de colțul casei, îndreptându-se spre intrare, o văzu pe bătrâna nebună dând târcoale prin dreptul ferestrelor. Se opri și se lipi de zid, încercând să se facă nevăzută.

Bătrâna, lălăind ceva neînțeles, se ridică pe vârfuri și privi înăuntru, lipindu-și fața de geam. Făcu la fel la toate ferestrele, verificând probabil dacă era cineva în casă. Se apropie pe furiș de ușă și, uitându-se în toate părțile, pentru a se asigura că nu o vede nimeni, apăsă clanța și dispăru înăuntru, înainte ca fata să își dea seama ce se întâmplă.

Se apropie cu grijă de ușa lăsată întredeschisă și ascultă cu atenție, sperând să își dea seama ce face bătrâna înăuntru. Nu se auzea nimic. Împinse ușa încă puțin, pentru a o deschide mai mult și se strecură nesimțită după bătrână.

În spatele ușii se găsea un hol mic din care se decupau alte trei uși. Cele două de pe lateral erau închise pe când cea din față, ce dădea în camera de zi, era larg deschisă. Se prelinse pe lângă zid și, încet, scoase capul pe lângă tocul ușii.

Camera era mobilată modern, în culori deschise ce dădeau senzația de spațiu aerisit. Pe zidul opus ușii, puțin într-o parte, se afla o oglindă mare, ovală, într-o ramă de argint cu model geometric.

Bătrâna stătea în dreptul ei, cu ochii închiși, cu mâinile la spate, cu o expresie relaxată, întipărită pe chipul ridat. Oglinda sclipea întunecat, în timp ce pe suprafața ei se succedau semnele pe care Karina le văzuse născându-se din adâncul iadului. Linii frânte sau șerpuitoare formau litere necunoscute ce apăreau și dispăreau una după alta.

Când suprafața oglinzii se liniștii iar literele dispărură, bătrâna păru că se trezește. Karina se pregăti să se retragă. Bătrâna văzu mișcarea sa în oglindă și zâmbi.

- Te poți apropia, Karina. Am terminat ce aveam de făcut.

Fata se retrase în spatele peretelui, gâfâind speriată. Merse cu spatele, atentă la ușa sufrageriei.

- Nu vrei să știi ce am făcut? auzi în spatele său.

Țipă de groază și se răsuci spre ușa de la intrare. Afară bătrâna o aștepta surâzând.

- Nu ai de ce te teme de mine, suntem de aceeași parte.

Întinse mâna să o atingă iar Karina urlă.

Se trezi transpirată în patul său. Era încă lumină afară, dar umbrele copacilor începuseră să se lungească, semn că ziua era pe sfârșite. Karina privi în jur și se liniști. Obosită, lăsă capul să îi cadă pe pernă.

- A fost doar un vis, nimic mai mult.

Baurus descuie ușa, o împinse cu cotul, apoi o ținu pentru Cleo. Trânti gețile de voiaj în hol și închise ușa cu piciorul. Cleo își aruncă gentuța pe masă și fugi la baie, pentru a-și spăla fața cu apă rece.

Reveniseră din concediu mai devreme, din cauza vremii nefavorabile. Nici nu apucă să se așeze în fotoliu pentru puțină odihnă, binemeritată de altfel, când telefonul sună. Ridică receptorul.

- Ați ajuns cu bine?

Toros se întreba de soarta lor.

- Am reușit să scăpam înainte ca uraganul să lovească stațiunea, tată. Trebuia să ne fi interesat mai devreme și am fi ales o altă destinație. Am pierdut o săptămână de distracție și relaxare.

- De unde să știu că este sezonul pentru Anita? Și ce fel de nume este asta, pentru un uragan devastator?

Cleo ieși din baie înfășurată în prosop și îl întrebă din priviri cine este. Baurus acoperi receptorul și îi spuse încet „tata”. Cleo fugi din nou în baie.

- Cum vă place noua locuință?

Baurus roti privirile în jur și se declară mulțumit.

- Împreună cu unchiul Frio ați făcut treabă bună. Aproape că nu mai recunosc locuința.

- Poate și pentru că nu ai mai stat acolo de ceva ani.

- Sau pentru că ați reconstruit-o voi?

Toros râse ca de o glumă bună.

- Îi voi spune lui Frio că ești foarte încântat. Va fi bucuros să audă asta. Știi, cred că vrea să se lanseze în afaceri imobiliare.

Baurus deveni atent.

- În afaceri imobiliare, zici?

- Este o mai veche dorință a lui. Dacă îți place cum a aranjat locul, înseamnă că se pricepe cu adevărat la asta. Te-ar interesa?

- Știi că și eu mă gândeam la ceva asemănător, acum ceva timp. Dacă vrea să se ocupe de afaceri imobiliare, spune-i să mă sune.

Vorbi cu tatăl său destul de mult, speculând asupra câștigurilor pe care le-ar putea avea, dacă s-ar ocupa de reamenajarea imobilelor, până când Cleo îl strigă din baie. Îl salută, spunând că vor veni în vizită cât de curând, și închise.

Se descheie la cămașă, în timp ce se îndrepta spre baie. Când ajunse în fața oglinzii ovale aceasta sclipi și se aburi pentru a se întuneca imediat ce trecu de ea, dar nu o luă în seamă, cu gândul la masajul pe care avea de gând să îl ceară soției sale ca drept răsplătă pentru ajutorul pe care i-l va oferi.

Doi ochi roșii clipiră leneși în întunericul de nepătruns. Un chip diform, jumătate om, jumătate maimuță, deformă suprafața oglinzii și se aplecă în afara ei pentru a-l putea urmări pe Baurus. Se retrase când acesta intră în baie iar oglinda redeveni transparentă.

Karina ducea în brațe o cușcă de mari dimensiuni în care era cazat un papagal vorbitor. Primise comanda în ziua aceea și trebuia să ducă pasărea viitorului stăpân, înainte de ora șase, pentru a primi bonusul promis.

Nu s-ar fi agitat atât de mult - era ziua ei liberă - dacă pasărea nu ar fi avut un vocabular indecent. Preferase să o ducă la destinație mai devreme, decât să asculte repertoriul de cântece deochete pe care papagalul îl tot cânta de când îl primise.

Nu cunoștea zona și se uita, din când în când, pe hartă, astfel că nu luă în seamă casa pe lângă care trecea în acel moment. Când ridică privirea pentru a se orienta, văzu curtea plină cu flori și gărdulețul alb de scânduri ce nu îi ajungea până la piept.

- Casa din vis!

Rămase cu ochii la ușa de la intrare, cu cele patru ferestre ce o străjuiau. Oare cine locuia acolo? De parcă ar fi pus întrebarea cu voce tare, ușa se deschise iar Baurus apără în prag. Icnî.

Strânse cușca în pumn până când metalul îi intră în carne. Trebuia să plece de acolo cât mai repede, până nu o vedea Baurus! Aproape o luă la fugă de-a lungul străzii, îndepărtându-se cât mai mult.

Înmână papagalul proprietarului și îl puse să semneze pentru garanția cuștii, urmând ca el să o returneze în cel mai scurt timp, după ce avea să facă rost de o altă „locuință” pentru zburătoare.

Încasă banii, mulțumi pentru bacșișul frumos pe care îl primi, și se întoarse fără tragere de inimă pe drumul pe care venise. Ar fi mers prin altă parte, dacă ar fi cunoscut cartierul, dar așa trebuia să se conformeze zicalei „drumul cel mai scurt este drumul cunoscut.”

Trecu prin fața porții lui Baurus ca vântul și reuși să o depășească fără nici un incident. Se pregăti să răsufle ușurată când dezastrul se contură la câțiva pași înaintea ei sub forma unui cărucior plin cu vechituri pe care îl împingea o femeie bătrână. Nu reuși să îl evite la timp și se împiedica de el, răsturnându-l.

Zgomotul infernal, făcut de lucrurile ce se rostogoleau care încotro pe caldarâm, îl scoase pe Baurus din casă. Se îndreptă repede spre sursa zgomotului, convins că avusese loc un accident și că eventualii răniți aveau nevoie de ajutor.

Nu mică i-a fost mirarea, când a descoperit-o pe Karina în mijlocul unui morman de vechituri, chinuindu-se să se ridice în picioare. Se aplecă, o prinse de braț și o trase în sus dintr-odată.

- Baurus, îngăimă fata amețită, privindu-l printre șuvițele de păr ale bretonului.

Baurus o ajută să strângă lucrurile pe cărucior. Proprietara nu se mai vedea nicăieri.

- Lasă-le aici, mai mult ca sigur va veni după ele, o sfătui Baurus. Hai pe la mine să te cureți puțin, ești plină de gunoaie pe haine și pe cap de la vechiturile astea. Nu poți pleca așa mai departe!

- Baurus, eu... mă grăbesc, inventă ea la rezezeala un motiv plauzibil.

- Nici nu mă gândesc să te las să pleci acasă în halul asta. Locuim alături, eu și Cleo. Ne-am bucura să te avem oaspete, măcar pentru câteva minute.

Pe moment, Karina uită să se mai împotrivească.

- Cleo va accepta să îi intru în casă? Poate va crede că am venit pentru cine știe ce motiv sau, mai rău, că am produs special accidentul, doar ca să pot intra în casa voastră.

- Cleo este la părinții ei. George nu se simțea prea bine așa că a plecat să vadă ce s-a întâmplat și să o liniștească pe mama ei. Știi că Ana este prăpăstioasă, că vede boli incurabile peste tot.

- Îmi pare rău să aud că George nu se simte bine, spuse Karina sinceră.

Pe nesimțite, în timpul discuției, Baurus o adusesse în fața celor două trepte ale verandei.

- Intră, o îndemnă el. Îți pregătesc o cafea, până îți scuturi hainele.

Karina se înțepeni pe picioare, refuzând să mai înainteze.

- Nu vreau să intru în casă! spuse pe un ton speriat.

Baurus o privi nedumerit, neînțelegând ce s-a întâmplat. Fata era gata să o rupă la fugă în orice moment și nu înțelegea ce o speriasse atât de tare.

- Este doar o locuință și nimic mai mult, Karina. Nu vreau să îți fac rău!

Karina se opri din zbatere, când își dădu seama că Baurus interpreta greșit teama ei. Răsuflă adânc și îi spuse cu voce înceată:

- Baurus, am visat ceva rău despre casa asta, acum câteva zile.

Îi povesti totul, de la cap la coadă, până în momentul în care leșinase.

- M-am trezit apoi în patul meu și am crezut că am avut doar un coșmar, nimic mai mult. Dar, când am trecut prin dreptul casei ceva mai devreme și am văzut rondurile de flori și gârdulețul alb din lemn, mi-am dat seama că a fost mai mult decât atât.

- Bătrâna de care spuneai că te urmărește? întrebă Baurus încruntându-se.

- Bătrâna pe care am văzut-o într-o noapte sub înfățișarea unui demon. Și acum am coșmaruri în care ea este actorul principal.

- Și ce făcea în fața oglinzii?

- Cred că ea făcea să apară semnele alea, dar nu am idee ce reprezintă. Am mai văzut semnele și înainte.

Îi povesti despre semnele văzute în vis, apoi în cana de ceai și despre durerea cumplită de cap pe care o avusese după ce le văzuse.

- Atunci am avut celalalt vis, despre casa ta. Dar nu știam că este a ta. Chiar mă întrebam cine locuiește în ea, când am văzut-o prima oară.

Baurus se pregăti să mai întrebe ceva când în casă începu să sune telefonul. O lăsă pe Karina în fața ușii, rugind-o insistent să nu plece, și fugi să răspundă, cuprins de o presimțire neplăcută. La capătul firului era Cleo, plângând:

- Tatei îi este rău, Baurus. L-am internat la urgență, dar doctorii nu își pot da seama ce se întâmplă. Vino și tu aici, te rog.

VIII. BOALA LUI GEORGE

În spital era mai aglomerat decât își amintea Baurus. Ultima oară făcuse o vizită mătușii sale Dorina, internată pentru o banală răceală și externată pentru funeralii. De atunci, evitase orice contact cu tagma celor ce trebuiau să se ocupe de sănătatea publică.

Spera doar ca, de data asta, ideile sale preconcepute, cu privire la tratamentele ce se aplicau în aceste instituții, să nu se confirme. Îl plăcea pe George și nu dorea să i se întâmple ceva rău.

Cleo îl aștepta la intrare, cum îi promisesese, și, împreună, urcară la etajul doi, unde George ocupa o rezervă mică.

- I s-a făcut rău ieri după-amiază, dar nu a dat importanță, spuse Cleo. A crezut că este din cauza vremii schimbătoare. Știi că este meteo-sensibil! Dar azi dimineață îi era atât de rău încât nu se mai putea ridica din pat. Îl durea foarte rău capul, având grețuri și amețeli.

Cleo suspină și îl privi pe Baurus cu ochi înlăcrimați.

- Crezi că se va face bine?

- Ce au spus medicii despre boala sa?

- Nu și-au dat seama încă, ce are. I-au făcut un set de analize complet și acum așteaptă rezultatul. Au spus că, abia după aceea, se vor putea pronunța.

Privi în jos și strânse pumnul.

- De ce nu pot vorbi și ei ca niște oameni normali, încât să înțelegem cu toții ce vor să spună? Urâsc limbajul medical. Parcă ar fi de pe altă planetă.

- Ai senzația că este un domeniu interzis, întări Baurus. Se cred atât de deștepti... Totuși există o mulțime de oameni care s-au vindecat prin alte metode decât cele medicale, oameni cărora medicii nu le dăduseră nici o șansă.

- Să sperăm că nu este ceva grav...

O găsiră pe Ana la căpătâiul bolnavului. Era palidă și încercănată, cu semne clare de oboseală pe față. Se vedea că nu dormise toată noaptea de grijă.

- Ceva nou? o întrebă Cleo pe mama sa.

- Deocamdată nimic, dar se pare că vom afla în curând. Au venit rezultatele analizelor iar sora medicală a chemat medicul.

- Dar ce s-a întâmplat, de fapt? întrebă Baurus.

Ana îi povesti cum, pe timpul nopții, lui George i s-a făcut foarte rău.

- Gemea atât de tare și scâncea, ca un copil. Ochii i se umplură de lacrimi. Mă implora din priviri să îl ajut cumva și nu aveam cum.

George păru să își revină cât de cât. Deschise ochii și privi la cei adunați în jurul patului său. Schiță un zâmbet slab.

- Încep să cred că se apropie sărbătorile, de vin copiii în vizită, șopti el, încercând să glumească. Zâmbetul i se ofili pe buze. Unde este doctorul ăla afurisit, să mai îmi dea ceva de durere?

- Vine imediat, iubitele, sări Ana să îl asigure. Mi-a promis că va face tot ce îi stă în putință, pentru a-ți alina durerile.

- Ei, dacă ți-a promis ție, înseamnă că se va ține de cuvânt.

Doctorul apăru în sfârșit. Un tinerel slăbuț, cu ochelari pe nas, blondin și cu o mulțime de pistrui pe față-i aproape ca varul. Le explică în termeni de neînțeles despre ce anume suferea George, îi asigură că se va face bine în curând, apoi se evaporă imediat ce sora medicală veni să îi administreze bolnavului medicamentele prescrise.

După alte două zile de stat în spital starea lui George păru să se amelioreze în sfârșit iar a treia zi plecă acasă, dar numai după ce promise solemn că se va ține de tratament.

- Cu dinții mă voi ține de el, doctore! se jură cu mâna pe inimă.

Aruncă medicamentele într-un sertar plin cu nimicuri imediat ce ajunse acasă.
 - Câteva ceaiuri cu multă miere și în trei zile sunt ca nou, spuse el când văzu privirea nemulțumită a soției sale.
 Ana nu comentă nimic, dar, imediat ce George ieși din cameră, se grăbi să scoată medicamentele din sertar și le îndesă în buzunar.
 - Mai bine stau la mine, pentru mai multă siguranță. Cine știe când vei mai avea nevoie de ele. Poate chiar la noapte!

Karina îl întâlnește pe Baurus la magazinul din colțul străzii, unde bărbatul cumpără mâncare rece pentru cei de la birou.

- Cum se mai simte George? întrebă îngrijorată după ce îl salută.
 - De ce nu ai venit la spital să îl vezi? îi întoarse Baurus întrebarea.
 Plăți și o așteptă să cumpere ce îi trebuia pentru mâncarea pe care dorea să o gătească în aceea zi.
 - Nu am vrut să le deranjez pe Ana și pe Cleo.
 - Nu este o scuză prea grozavă.
 - Crezi că m-ar fi primit înăuntru să îl vad? Sau m-ar fi pofțit să îmi vad de drum? Bine că nu au spus că din cauza mea se întâmplă totul.
 Baurus își aminti în sfârșit ce dorise să o întrebe toată săptămâna.
 - Vreau să vorbesc ceva cu tine, îi spuse întorcându-se spre ea. Ai puțin timp liber să facem câțiva pași împreună?

Karina se codi la început, bănuind despre ce anume voia Baurus să o întrebe, dar acceptă până la urmă.

Se opriră lângă o bancă în parc. Baurus îi făcu semn să se așeze, apoi se așeză lângă ea, cu sacoșa de cumpărături într-o parte.

- Am verificat oglinda și nu am găsit nimic ciudat la ea.
 - Te-ai uitat noaptea în ea?
 - De ce trebuie să mă uit noaptea?
 - Pentru că noaptea ies ființele întunericului în lumea noastră. Credeam că știi asta.
 - Din câte am înțeles, de la un preot cu care am discutat acum câteva zile problema celor din întuneric, se pare că aceste ființe nu ies numai noaptea. Este o credință greșită, conform căreia făpturile de joasă vibrație ies noaptea și este legată de temerile oamenilor date de lipsa luminii.

De fapt demonii ies foarte bine și în timpul zile și sunt atrași de întunericul din mințile și inimile credincioșilor.

- Și cu necredincioșii cum rămâne? A fost o glumă, spuse ea repede când văzu privirea lui Baurus.

Tăcu, gândindu-se la cele spuse.
 - Iar eu le văd noaptea pentru că...?
 - S-ar putea să fie halucinații și nimic mai mult. Albert poate că are dreptate.
 - Atunci cum explici faptul că ți-am visat locuința? Că am fost înăuntru în timpul visului? Că am văzut-o pe bătrână făcând...ce făcea ea acolo?
 - Poate că bătrâna te sperie și din cauza asta ai visat-o făcând ceva rău. Nu știi exact ce vrea de la tine și atunci ai pus-o în visul tău să facă un lucru de neînțeles. Cât despre

celelalte nu am habar. Poate că ai vizitat vreodată casa aceea pe când locuiau acolo foștii proprietari iar acum nu îți mai amintești?

- Casa ai cumpărat-o?

- Da, de la familia Buiac. Numele îți este cunoscut?

- Nu.

Fata scutură din cap a negare, pentru a da mai multă greutate vorbelor sale.

- Dar nici nu poți spune precis că nu i-ai cunoscut vreodată, i-o întoarse Baurus. De câte lucruri îți amintești acum, lucruri ce s-au întâmplat cu mult timp în urmă?

- Poate că ai dreptate, cedă Karina până la urmă. Îl privi cu coada ochiului. De când vorbești tu cu preoții? Te atrage credința mai mult decât înainte? Vrei să devii un adept, cumva?

- Vrei să spui un adevărat credincios? zâmbi Baurus. Ar fi o schimbare, nu crezi? Nu, nimic asemănător. Cleo vrea să își ia o slujbă ușoară pe durata facultății și s-a gândit să vândă în pangarul bisericii din arondismentul nostru. Am mers împreună să vedem despre ce este vorba.

- Cleo să vândă în pangarul bisericii? Nu îmi vine să cred!

- Ai fi surprinsă să afli cât de mult s-a schimbat în ultimul timp.

Dar nu îi spuse adevăratul motiv pentru care se întâmplau toate.

George le făcu o vizită celor doi „însuraței”, cum îi plăcea să le spună. Ana se învârtea pe lângă el ca o cloșcă, încercând să îi anticipeze orice dorință iar asta îl amuza teribil pe bărbat, care nu mai contenea cu glumele.

După ce făcu o tură prin casă, pentru a admira ultimele achiziții ale tinerei familii, se opriră în camera de zi pentru un pahar cu ceva răcoritor.

- Mama ta nu mă mai lasă să beau altceva, i se plânse George fiicei sale. Nu înțelege deloc că mă simt foarte bine și că nu mai am nimic.

- Dar tensiunea mare de care medicul a spus să ai grijă? Și colesterolul mărit? Și...

- Gata, gata! Se vede că ești fiica mamei tale!

Baurus îi întinse râzând un pahar cu citronadă rece.

- Am făcut-o personal, îi mărturisi când George declară că este foarte bună.

- Un bărbat care se descurcă în bucătărie? George îi făcu cu ochiul lui Cleo. Ai pus mâna pe comoară, iubito.

Se întinse mulțumit și lăsă paharul deoparte.

- Poate mai târziu, refuză el politicos când Ana îi oferă alt pahar plin. Se bătu încet peste abdomenul umflat. La cât am mâncat până acum, dacă mai bag ceva, voi exploda!

Râseră cu toții ca de o glumă bună. Privirea îi căzu întâmplător pe oglinda ovală. O cercetă cu atenție apoi se ridică și se îndreptă spre ea. O privi de aproape, studiindu-i bine marginea.

- Tatăl tău a avut dreptate, când spunea că va da o notă clasică încăperii. Inițial am vrut să vă dau una din oglinzile mele dreptunghiulare, pe care le am în holul mare, dar Toros a făcut treabă bună cu asta.

Întoarse capul spre Baurus.

- Cum ați reușit să o reparați?

Tânărul rămase cu paharul în dreptul gurii.

- Să o reparăm? Despre ce vorbești?

- Am fost în casă cu o zi înainte să intru în spital și, la un moment dat, din neatenție, am lovit marginea cu țeava aspiratorului. Am ciobit-o puțin, uite aici. Arată cu degetul un punct din fața sa. Dar acum nu mai are nimic.

Baurus se ridică și se apropie de oglindă pentru a vedea și el unde se ciobise marginea. Își trecu palma peste sticla rece, dar nu simți nimic în neregulă. Și nici nu se vedea că ar fi fost lovită vreodată.

- Nu a reparat-o nimeni, George. Ești sigur că ai ciobit-o?

- Am pus ciobul aici, în sertar, cu gând să îți spun despre asta, dar m-am luat cu altceva.

Deschise sertarul dulapului de lângă ușa băii și scoase de sub prosoapele curate un ciob de sticlă. Părea că făcuse parte cândva din marginea oglinzii, după modelul de pe el, dar nu se potrivea nicăieri.

Baurus își încrucișă brațele la piept, sprijinindu-și capul cu mâna stângă. Studie din toate unghiurile oglinda în timp ce George pune ciobul pe marginea oglinzii în diverse poziții, pentru a descoperii locul din care căzuse.

- Cred că este de aici, spuse el într-un târziu. Aproape de colț, vezi? Modelul se potrivește.

- Dar oglinda nu are nimic.

- Mda...

George se clătină. Închise ochii și se sprijini de perete, scăpând ciobul din mână. Se prinse cu mâna dreaptă de pieptul cămășii și icni. Baurus se repezi să îl susțină în timp ce Ana fugea spre ei.

- Ce are? Țipă ea isterizată.

- Chem salvarea, spuse Cleo, albă ca varul la față.

George se prăbuși lângă perete.

Karina visa. Se găsea din nou în față casei lui Baurus, dar de data asta bătrâna nu se vedea nicăieri. Pluti pe aripi de vânt până în dreptul ușii de la intrare, admirând florile delicate pe măsură ce trecea pe deasupra lor.

Ușa casei se deschise încet, de cum ajunse lângă ea, într-o invitație mută. Deși nu ar fi vrut să intre, pluti înăuntru, străbătu repede holul de la intrare și se opri în pragul sufrageriei.

Camera era mai întunecată și mai rece decât celelalte camere din casă. Umbre prelungi se împleteau pe pereți iar șoapte misterioase erau îngânate de voci ascunse în întuneric.

Oglinda strălucea roșie, ca o pată de sânge imprimată în perete. Se apropie de ea temătoare. Colțul de jos din stânga se desprinse și căzu pe podea, în locul lui rămânând o gaură cu margini zdrențuite. Din ea începură să se prelingă pe perete dâre negricioase ce se închegară pe covorul persan, pătându-l.

- Ne-a rănit și va plăti pentru asta, se auzi o șoaptă din spatele oglinzii.

Doi ochi roșii apărură pe suprafața oglinzii, fixând-o aproape amenințător pe fata speriată.

- L-am atins cu suflarea noastră și este condamnat.

Imaginea lui George, prăbușit lângă perete, cu ochii închiși și o expresie de durere și teroare întipărită pe chip, apăru încet dedesubtul oglinzii. Lângă el, din ciobul oglinzii izbucniră flăcări portocalii.

Se trezi cu un țipăt înapoi în patul său, tremurând ca frunza bătută de vânt de spaimă. Privi spre ceasul de pe noptiera. Arăta 11 PM. Puse mâna pe telefon și sună la reședința soților Ruian, rugându-se în gând ca totul să fi fost doar un coșmar, o halucinație cum îi spusese Baurus. Dar nimeni nu răspunde la celalalt capăt al firului.

Trânti receptorul în furcă și își mușcă buzele nervoasă, neștiind ce să facă în continuare. Își aminti de cartea de vizită pe care Baurus i-o dăduse în prima zi când îl vizitase la birou.

Sună la ambele numere de telefon și abia la numărul de mobil răspunde în sfârșit cineva.

- Baurus la telefon, îl auzi pe acesta spunând cu o voce obosită.

- Sunt Karina, spuse cu voce tremurătoare. Totul este în regulă cu voi?

Nu se mai auzi nimic dincolo și crezu că Baurus a închis.

- Alo?

- Suntem la spital. Lui George i s-a făcut iar rău iar doctorul a spus că am venit la timp. Se pare ca avut un infarct.

- Dar George nu a avut niciodată până acum probleme cardiace!

- Pentru toate există un început, cum spunea tatăl meu. De ce ai sunat?

- Am avut un vis...

Închise pentru că nu știa ce să îi mai spună. Se părea că demonii aveau de gând să îl pedepsească pe George pentru că ciobise oglinda. Cum să îi spună despre asta lui Baurus?

Se frământă mult timp, încercând să găsească o soluție pentru ca George să nu mai fie rănit de cei ce o urmăreau pe Cleo. Acum îi părea rău pentru ceea ce îi spusese verișoarei sale, dar nu știa cum să îndrepte răul făcut.

Adormi plângând.

Se trezi deasupra abisului numai că de data asta privea în sus, spre lumina ce strălucea mai puternic decât soarele, dar fără să o rănească în vreun fel. Se lăsă mângâiată de razele călduțe ce o alinau, îndepărtând-o de toate grijile.

Închise ochii, lăsându-se legănată de căldura și liniștea ce o înconjurau. O trezi un zgomot de spart. Deschise ochii și văzu oglinda ovală cum se sparge în fața sa în mii de bucăți. Fiecare bucată începu să sângereze abundent, umplând tot hăul de sub ea cu sânge clocotitor.

- Să fie pedepsit! Să fie pedepsit! Să fie pedepsit! urlau întunecații.

O cruce aurie se desprinsese din lumina de deasupra sa. Se prăbuși peste cioburile sângerânde, îngropându-le sub ea. Unul câte unul acestea trecură prin lumină, curățându-se încet de sângele de pe ele și redevenind strălucitoare. O mână albă coborî din văzduh și aranjă cu grijă toate fragmentele apoi o ploaie argintie căzu peste ele purificându-le. Oglinda se refăcu sub privirile sale uimite.

Se trezi a doua zi știind exact ce are de făcut. Îl sună din nou pe Baurus:

- Cum se mai simte George?

- Este stabil, dar încă nu s-a trezit.

- Sunteți cu toții acolo?

- Da. Facem cu rândul la căpătâiul lui pentru că surorile medicale nu ne lasă pe toți în salon. Vrei să vii și tu?

- Poate mai târziu, minți ea cât mai convingător.

Se îmbracă în grabă cu un trening mai vechi, trăgându-și gluga mult peste față, pentru a-și ascunde trăsăturile. Încălță o pereche de adidași și ieși. Ziua era întunecată din cauza norilor ce stăteau suspendați deasupra orașului. Din adâncurile lor se cernea peste case o ploaie rece, mărunță, ce o udă până la piele, înfrigurând-o.

Alergă până la casa lui Baurus și intră prin spate pentru a nu fi văzută pe geam de vreun vecin. Se furișă pe lângă perete, verificând ferestrele dacă sunt deschise. Avu noroc cu geamul de la baie ce rămăsese întredeschis pentru aerisire.

Se săltă cu grijă pe pervazul ud și reuși să se strecoare înăuntru. Se orientă în semiîntunericul din locuință și văzu oglinda ovală la câțiva pași de ușa băii. Se apropie tiptil de ea, sperând să nu îi trezească pe cei ce se găseau dincolo de suprafața ei, căutând din priviri ciobul de sticlă pe care George îl scăpase din mână în cădere.

Îl văzu chiar sub oglindă și răsufli ușurată. Până la urmă se dovedeau și visele sale bune la ceva! Se lăsă în genunchi și merse târâș până la ciob. Îl strânse în pumn.

- Karina, ce faci?

Vocea înghețată din spatele oglinzii părea supărată pe îndrăzneala sa. Cu grijă începu să se îndepărteze, mergând pe vine cu spatele, evitând să se ridice pentru a nu se reflecta în oglindă.

O siluetă neagră se desprinse de pe suprafața oglinzii și întinse spre ea degete uscate, încercând să o oprească. Icnii și aproape că scăpă ciobul, de frică. Se feri de atingerea ei și se ridică în picioare, lăsând orice precauție deoparte.

Fugi cât putu de repede înapoi în baie și de acolo sări direct pe geam în timp ce ușa de la încăperea se izbea cu un zgomot sec de faianța de pe perete. Închise geamul în urma ei și fugi ca vântul, sărind fără să atingă gardulețul de lemn.

În spatele ei doi ochi roșii se deschiseră în geamul de la baie, dar cum fata nu mai era prin preajmă dispărură imediat. Ușa băii se închise cu un scârțâit sinistru.

Îl sună din nou pe Baurus.

- Baurus, sunt eu, Karina, spuse printre gâfâieli. George și-a revenit?

- Încă nu. Doctorii nu înțeleg ce se întâmplă.

- Cât de repede poți veni în parc, lângă statuia sculptorului Katane?

- De ce? Ai pățit ceva?

- Te rog, vino până aici și îți explic pe urmă.

Îl așteptă ca pe ghimpi, rozându-și unghiile de nervozitate, supraveghind aleea ce se sfârșea la picioarele statuii.

- E totul în regulă? auzi la un moment dat în spatele său.

Țipă răgușit și se răsuci pe un picior. Se dezzechilibra și ar fi căzut, dacă Baurus nu ar fi sprijinit-o, prinzând-o de braț.

- Baurus, m-ai speriat de moarte! spuse ea ducându-și mâna la piept.

- De ce m-ai chemat? Să nu îmi spui că iar ai visat ceva! Visele astea ale tale încep să mă irite.

Părea cumva supărat pe ea, ca și cum ar fi blamat-o pentru starea de sănătate a lui George.

- Da, am visat ceva, spuse întepată și își retrase brațul îmbufnată.

- Nu e cazul să faci scene cu mine, spuse Baurus incisiv. Sunt destul de nervos și nu am chef de glume.

Dacă se certau nu ajungeau nicăieri, recunoscu fata în sine. Îi arătă ciobul oglinzii.

- Nu mă întreba de unde îl am! îl opri ea înainte ca el să deschidă gura. Cei din oglindă nu erau deloc mulțumiți pentru că l-am luat și nu vreau să mă gândesc la ce voi păți pentru îndrăzneala mea. Trebuie să îl duci la biserică și să îl pui în apă sfințită la picioarele Sfintei Cruci.

- Îți dai seama cum sună ce îmi ceri?

Karina îl prinse de braț și îl trase spre ea pentru a-l privi în ochi.

- Te rog frumos, fă asta pentru mine. Îți promit că este primul și ultimul lucru pe care ți-l cer. Baurus se pregăti să spună ceva, dar ea îl opri din nou, punându-i mâna pe buze. Îți promit că nu vei mai auzi nimic despre mine de acum încolo, după ce faci asta.

Baurus luă ciobul și o privi lung.

- O voi face doar pentru că nu este ceva ce nu pot face. Dar, după aceea, vreau să vorbim despre toate astea. Să îmi spui totul, fără ascunzișuri, pentru că nu îmi place să fiu figurantul din rândul al paisprezecelea.

O opri la rândul său să mai spună ceva.

- Și să nu mai aud prostii cum că pleci după aceea sau altele asemenea! Te găsesc și în gaură de șarpe, să știi, și ne certam urât dacă dispari!

IX. GHINIOANE

Cleo aruncă sacoșele pline pe fotoliul de lângă perete și se trânti lângă ele. Era prea obosită să își mai facă griji pentru pantofii pe care nu îi descălțase la intrare, așa că își trase un scaun lângă ea și, își ridică picioarele pe el, cu un oftat mulțumit.

Era mai greu să fii căsătorit decât își închipuise. Cât stătuse la părinții săi abia dacă ridica un ac de colo-acolo pe când la casa ei trebuia să țină curățenie, să spele rufe, să gătească. Asta pe lângă învățatul pentru facultate și problemele minore ce apăreau din când în când la pangar.

Era adevărat, Baurus o ajuta cu o parte din treburile casnice și chiar era un bucătar priceput, dar tot se simțea foarte obosită la sfârșitul fiecărei zile. Ana venea o dată pe săptămână să o ajute, la fel și Alesia...

Dar tot ea ducea greul! Și, colac peste pupăză, nu se simțea prea grozav de câteva zile încoace. Avea o bănuială neplăcută că era vorba de mai mult decât o simplă balonare din cauza mâncării semipreparate în exces pe care o gătea.

Privi printre gene la sacoșele pline. Știa unde ascunsese testul de sarcină, dar se prefăcea că nu își mai amintește în acel moment exact unde este.

Ceasul cu pendul din dormitorul mare bătu ora patru. În curând avea să vina acasă Baurus așa că, dacă dorea să facă fără știrea lui ceva, atunci era momentul.

Scoase punguța în care avea cele necesare pentru test și plecă spre baie murmurând o melodie lentă. Ochii din oglindă se deschiseră și priviră lung în urma ei, până când tânăra închise ușa băii.

Se învârti nervoasă prin bucătărie, aranjând cele cumpărate la locul lor, în așteptarea momentului când avea să vadă rezultatul testului. Alarma țârâi și aproape că răsturnă unul din scaunele înalte de lângă masă în graba sa de a ajunge la baie.

Închise ochii și ridică tija în dreptul feței apoi îi deschise încetșor.

- O, Doamne!

Aruncă testul în coșul așezat sub chiuvetă și fugi din încăperea. Ochii roșii clipiră vicleni apoi se închiseră.

- Nu am nevoie de asta acum!

Împătorea mecanic hainele din uscător, aruncându-le apoi în coșul de lângă ea.

- Trebuie să merg la facultate, să îmi vad de treburile mele. Am atâtea altele de făcut.

Luă coșul cu rufe și trecu în dormitor. Începu să le aranjeze pe rafturi, în timp ce bombănea în continuare.

- Nu mai am timp pentru mine aproape de loc, trebuie să mă împart între casă, serviciu și facultate. Ce-i pasă lui? Pleacă de acasă dimineața și vine seara. Cu asta basta. Timpul trece, treaba merge, noi cu drag muncim. Nu este cinstit.

Trânti cu putere ușa de la șifonier.

- Și după toate astea mai trebuie să suport și nouă luni de probleme iar după aceea... Ce fac după aceea? Îl dau mamei să mi-l crească ea? Parcă o și aud: „Draga mea, eu am avut grijă de tine până la vârsta asta. Acum e rândul tău.”

Intră în bucătărie pentru a pregăti ceva la repezeală de mâncare.

- Da, mamă, dar tu nu munceai și nu te duceai la facultate în același timp. Ai fost casnică pentru că așa ți-a plăcut. Tata a muncit pentru amândoi, apoi pentru toți trei și tu ai fost mulțumită de situație. Nu înseamnă că și eu doresc același lucru pentru mine.

Aranjă masa și se uită la ceas. Baurus avea să sosească în curând. Își aminti de testul aruncat la coș.

- Nu e timpul să afle, încă.

Fugi la baie, goli coșul și recuperează testul folosit. Adună din nou gunoiul în pungă și îndesă testul în buzunar.

- Poate Karina avea dreptate și sunt puțin cam egoistă, spuse în timp ce deschidea unul din sertarele scrinului. Dar vreau să mă gândesc bine la ce voi face mai departe, înainte de a lua o decizie atât de importantă pentru viața mea.

Luă cutia mica pentru bijuterii, făcută cadou de Toros, și puse testul în ea, în compartimentul secret. Mai rămânea doar să își amintească la timp să nu îi ceară lui Baurus să îi aducă cine știe ce din ea.

George ieși în curtea casei, dornic să scape de cicăleala nevestei. Își revenise uimitor de bine după infarct, chiar dacă medicii nu îi dăduseră șanse prea mari de recuperare.

Ana era acum cu ochii pe el și îl bătea la cap de câte ori uita să ia vreun medicament, deși se simțea foarte bine de când ieșise din spital.

- George să îți pui ceva pe tine! strigă Ana după el, de la geamul bucătăriei. Văd că se strâng nori și nu vreau să te uzi. Poți răci.

George privi cu un ochi închis spre cele două petice de nori pentru care Ana își făcea griji.

- Da, draga mea.

Băgă adânc mâinile în buzunare și se lăsă mângâiat de briza ușoară. Prinse în pumnul drept ciobul de sticlă pe care Baurus i-l dăduse imediat ce își revenise.

- Vă va purta noroc, îi spusese tânărul întinzându-i ciobul. Vă promit.

Se codise la început să primească ceea ce el considera că îi adusese numai ghinion.

- L-am descântat, după cum mi-a spus Karina. A visat ceea ce trebuie să facă iar eu am ajutat-o. L-am pus pe pernă lângă capul tău și, uite, deja te simți mai bine.

Îl luă cu inima strânsă, nedorind să îl țină cu mâna întinsă. Ciobul era cald, ca și cum îl ținuse lângă el tot timpul.

Și acum era cald, deși îl purtase tot timpul în buzunar. Inițial se gândise să îl prindă într-un lăntișor, ca pe un talisman, dar se răzgândise repede. Acum, dacă tot ieșise să ia o gură de aer proaspăt îi veni o altă idee.

Privi peste umăr, pentru a se asigura că Ana nu este prin preajmă. Femeia nu se vedea nicăieri. Luă din magazie o cazma și, în fundul curții, sub dudul cel bătrân, săpă o groapă mică și adâncă în care aruncă ciobul. Îl acoperi cu pământ și bățatori bine locul până când nu se mai văzu nici o urmă.

Plecă fluierând.

Karina ajunsese târziu acasă în ziua aceea. Hrăni puii, verifică dacă în cuib se mai află vreun ou, apoi intră în casă. Se simțea prea obosită pentru a mai găti așa că mâncă ceva la repezeală dintr-o conservă, neatentă la ce bagă de fapt în gură, și se duse la culcare.

Oglinzile nu mai apăruseră de câteva nopți pe hol iar asta nu putea decât să o bucure. Căscă și aruncă din mers hainele pe fotoliu, își puse cămașa de noapte și se vârl sub pături.

Încă nu adormise când auzi cum ușa dormitorului se deschide. Somnoroasă, săltă capul de pe pernă, dar nimeni nu era la ușă. Doar holul întunecat se putea ghici în spatele ei.

Închise din nou ochii, gândindu-se că nu a blocat ușa iar aceasta s-a deschis tocmai atunci. Când auzi pașii furișai, apropiindu-se de pat, știu că nu visează. Se ridică speriată în fund, privind în întuneric.

Pipăi după întrerupătorul micii lămpi ce o avea pe noptieră lângă ea și îl activă. Lumina galbenă ce se revărsă în încăperea alungă umbrele din jur, liniștind-o. Nu era nimeni în cameră, ca și mai devreme.

- Sunt prea obosită, spuse și se lăsă pe pernă.

- Karina.

Deschise ochii speriată. Deasupra sa stătea aplecată bătrâna nebună. Se pregăti să țipe, dar femeia îi puse mâna la gură, obligând-o să tacă, împingând-o în același timp în pernă, pentru a nu se putea ridica.

- Este timpul să îți îndeplinești partea ta din înțelegere.

Karina gemu înăbușit. Palma bătrânei mirosea îngrozitor și i se făcu rău. Capul i se învârti și leșină.

A doua zi dimineață abia reuși să se ridice dintre perne. Se târl până la bucătărie unde își făcu un ceai, dar nu apucă să bea din el. Camera se învârti cu ea și trebui să se țină de capătul mesei pentru a nu cădea.

Nu își mai amintea nimic din ce se întâmplase peste noapte așa că nu știa de la ce îi este rău. Încercă să ajungă la telefon, pentru a suna la urgență, dar se prăbuși lângă el. Închise ochii și leșină iar.

Baurus bătu la ușa Karinei puțin după ora opt. Era o dimineață noroasă iar vântul sufla tare, umflându-i hanoracul. Își strânse haina pe lângă el. Înghețase cât stătuse în așteptarea Karinei. Fata nu răspundea, dar era sigur că se află în casă pentru că auzise zgomote chiar înainte să bată.

Își lipi ureche de lemnul ușii și ascultă. I se păru că aude gemete, dar nu putea fi sigur.

- Karina, tu ești?

De data asta auzi foarte clar un geamăt. Bătu cu putere în ușă, ascultând în același timp dacă răspunde cineva.

- Karina, deschide ușa.

Apăsă de clanță iar aceasta se deschise cuminte în fața sa. O văzu pe fată prăbușită pe holul din dreptul bucătăriei. Ținea ochii închiși și gema, de parcă ar fi fost cuprinsă de durere.

O ridică în brațe și o duse până în dormitorul ei unde o așeză pe pat. Îi verifică temperatura, punându-i palma pe frunte. Totul părea normal. Karina gemu și deschise ochii. Îl văzu pe tânăr aplecat deasupra ei.

- Baurus, tu?

- Am trecut pe la tine să vorbim. Te-am găsit prăbușită lângă ușa bucătăriei. Ce s-a întâmplat?

- Nu știu. M-am trezit cu o stare de rău. Îmi vine să vomit și se învârtește casa cu mine. Nu am idee de la ce.

- Poate ai mâncat aseară ceva ce nu ți-a priit și ai făcut indigestie.

- Nu mă doare stomacul de loc. Doar îmi este rău. Poate am răcit...

- Nu ai temperatură, spuse el verificând încă o dată. Stai liniștită, chem salvarea.

Karina încercă să se ridice în fund. Îl prinse de mână și reuși să se tragă în sus.

- Nu la spital! Am oroare de spitale. Mai bine cheamă ambulanța, poate îmi dă ceva la pat.

Baurus sună la salvare și stătu lângă ea cât medicii de pe ambulanță îi administrară câteva injecții apoi o sfătuiră să stea la pat restul zilei.

- Dacă puteți rămâne în continuare lângă ea, măcar astăzi, ar fi foarte bine, îi spuse unul din bărbații îmbrăcați în alb.

- Voi încerca, spuse el, conducându-i spre ieșire.

Închise ușa în urma lor, apoi se întoarse lângă bolnavă cu o tavă pe care se găsea o cană cu ceai fierbinte și câteva felii de pâine prăjită.

- Ți-ai amintit, șopti ea și schiță un zâmbet mic.

- Nu prea mănânc pâine prăjită, dar dacă îți place atât de mult...

Baurus zâmbi, când văzu cu câtă poftă devorează pâinea prăjită.

- Ai mai visat ceva în ultimul timp?

Karina clătina din cap. O frântură de amintire îi lumină pentru o clipă mintea.

- Mi se pare că azi-noapte am visat-o pe bătrână.

- Bătrâna nebună pe care ai văzut-o șoptind în fața oglinzii din sufrageria mea?

- Da. Spunea ceva de un târg, dar nu îmi amintesc nimic altceva.

- Un târg? Ce fel de târg?

Karina îl privi vinovată.

- Nu știu, dar am senzația că este ceva important.

- Dacă îți amintești ceva, orice, să mă suni numaidecât, bine?

Tânăra încuviință repede iar bretonul îi căzu peste ochi.

- Pleci deja?

- Te simți bine? o întrebă amuzat, dându-i șuvițele de păr din ochi.

- Ceva mult mai bine, mulțumesc.

- Nu scapi tu atât de repede de mine, spuse Baurus prefăcându-se supărat. Schimbă subiectul. Nu vrei să afli ce mai face George?

- L-am sunat ieri și am avut norocul să răspundă chiar el. L-am întrebat cum se mai simte și mi-a spus că mai plin de viață ca niciodată. M-am bucurat foarte mult. Este singura rudă de care mi-ar părea rău să aud că a pățit ceva.

Tăcu, dându-și seama că Baurus ar putea interpreta cele spuse ca pe o jignire. Tânărul rânji malițios spre ea.

- Mă bucur să aud că sunt în fruntea listei tale cu favoriți.

- Tu ești rudă prin alianță, încercă ea să o scalde.

Își ascunse un căscat în palme și clipi somnoroasă spre el.

- Cred că am să adorm.

- În cazul ăsta mă duc și eu. Nu am ajuns astăzi la serviciu și nu vreau ca Firica să își facă idei greșite. Mai trec pe seară să vad cum te simți.

Karina îl prinse de mână și îl privi rugătoare.

- Poți rămâne încă puțin, te rog? Măcar până adorm. Iar dacă vrei să te întorci lasă ușa deschisă. Cartierul este liniștit, nu voi păți nimic până revii.

Baurus o lăsă să adoarmă, rămânând lângă patul ei până când fata începu să respire profund. Se ridică și ieși din cameră, lăsând ușa întredeschisă. Atunci văzu oglinzile cenușii așezate față în față, la nici un metru de el.

- Pot jura că nu ați fost aici când am venit, spuse Baurus, privind precaut spre ele.

Cum nu se întâmpla nimic trecu printre ele. Nu ajunsese bine la ușa de la intrare când un gând răzleț îi trecu prin minte: „Dacă pleacă și Karinei i se face rău? Pe cine avea să anunțe?”

Șovăi în pragul casei, nesigur pe decizia pe care să o ia. Până la urmă se hotărî. Închise ușa și se reîntoarse la patul unde Karina dormea liniștită. Își trase un scaun aproape de ea și se puse pe așteptat.

O privi cum doarme liniștită, ca un copil. Era frumoasă, cu tenul alb și părul negru, genele alungite, odihnindu-se pe obrajii îmbujorați. Avea gura cărnosă, cu buze pline și roșii. Dormea pe spate, cu capul ușor într-o parte, cu gura întredeschisă, sforăind ușor.

Era frumoșică, trebuia să recunoască.

„Ar fi putut fi soția mea.”

Gândul îl surprinse. Ridică fruntea, privind uimit în toate părțile, ca și cum ar fi auzit pe altcineva străin, vorbindu-i.

- Da, ar fi putut, se trezi șoptind.

Dacă se gândea mai bine...Cu ea vorbise prima oară, nu cu Cleo. Iar imaginea pe care și-o făcuse despre ea corespundea foarte bine, doar că era minionă, nu înălțuță cum și-o imaginase el.

Se trezi comparând-o pe Karina cu Cleo: ambele erau inteligente, frumoșele, deschise la vorbă. Dar asemănările se opreau aici. Cleo nu suferea animalele de companie pe când Karina le adora. Cleo nu vorbea despre paranormal pe când Karina își făcuse un hobby din asta.

Dar atât Cleo cât și Karina îl mințiseră. Cleo pentru că îl iubea și îl dorise pentru ea. Asta o înțelegea foarte bine și se simțea chiar flatat. Karina în schimb ascundea secrete mult mai întunecate, îi spunea numai jumătăți de adevăr și făcea uneori lucruri de neînțeles.

„Ar fi putut fi iubita mea...”

Imaginea lor, înlănțuiți între cearcafurile albe, îi trecu fulgerător prin fața ochilor. Zâmbi, fără să se arate șocat, în vreun fel. Dintr-o dată o astfel de posibilitate nu i se mai părea atât de imposibilă.

Dacă ar fi cunoscut-o pe Karina în locul soției sale și ar fi invitat-o pe ea la casa de vacanță pe care familia sa o avea pe plajă... Acum ar fi fost căsătoriți, dacă Roberto ar fi fost la fel de închistat la minte precum era George când era vorba despre comportamentul unei tinere nemăritată în prezența unui tânăr necăsătorit.

Îi privi buzele și își linse buzele pofticios.

„Oare ce gust avea gura ei?”

Era dulce, ca un măr copt sau puțin aspru ca un măr pădureț? Își trecu încet degetul mare peste buzele ei, apreciindu-le finețea și moliciunea. Dacă ar încerca să o sărute? Măcar să vadă cum este. Acum, cât ea dormea și nu se putea împotrivi prea tare.

„Și Cleo?” îl întrebă un gând fugar.

- Nu o poate răni ce nu știe, spuse el și zâmbi șiret.

Karina se trezi deodată cu sentimentul de pericol iminent. Văzu ușa întredeschisă iar inima începu să îi bată cu putere. Era cineva nepoftit în casa sa?

Se ridică din pat și, desculță, se împletici până la ușă. Văzu o siluetă în fața sa, la doar un metru de ușă și, se pregăti să țipe, când îl recunoscu pe Baurus. Răsufală ușurată. Se îndreptă spre el, să îl întrebe ceva, când își dădu seama că bărbatul privea fix într-una din oglinzile cenușii ce reapăruseră pe hol în lipsa sa.

Simți că îi stă inima în loc. Din doi pași ajunse lângă el. Îl prinse de braț și îl zgâlțâi puternic pentru a-l trezi.

- Baurus, revino-ți imediat! strigă speriată.

Baurus se aplecă să o sărute când Karina deschise ochii și îl fixă acuzator.

- Baurus, trezește-te!

Se așeză între el și oglindă. Simți răsufierea înghețată amortindu-i spatele, dar nu îi dădu importanță. Baurus privea cu ochii dilatați undeva dincolo de ea, în propria închipuire.

Tânărul se pregăti să se scuze când fata ridică palma și îl lovi cu putere peste obraz.

- Hei!

În sfârșit Baurus păru să își revină în simțiri. O privi pe Karina, ca și cum nu înțelegea ce se întâmplă. Descoperi cu stupeoare că se află pe hol, nu lângă pat ca mai devreme. Obrazul stâng îl ardea ca o flacără. Își lipi palma de obraz și privi spre fată întrebător.

- Priveai în oglindă și nu răspundeai deloc când am strigat la tine, spuse ea, arătând în spatele sau.

Baurus privi spre perete, dar oglinzile dispăruseră. Karina îi urmări privirea și pâlă când descoperi lipsa lor. Își linse buzele, neștiind ce să îi spună lui Baurus.

- Eu...

- Trebuie să plec, spuse el abrupt și îi întoarse spatele.

Vis sau nu fusese cât pe ce să o sărute iar asta nu și-o putea ierta acum. Karina lipăi în picioarele goale în spatele lui, închizând ușa după ce el ieși în stradă.

- Ghinion..., auzi foarte clar o voce în spatele său, dar refuză să se întoarcă și să îi răspundă.

Karina s-ar fi dus la culcare, pentru că încă nu se simțea prea bine, dar îi era frică să treacă prin hol, de teama că oglinzile să nu revină și să o prindă în lumea lor, cum făcuseră cu Baurus.

Nu știa ce anume îi arătaseră tânărului, dar acesta nu era deloc în apele lui când plecase de la ea.

Când telefonul țârâi lângă mâna sa, simți că i se oprește inima în piept. Cu mâna tremurândă ridică receptorul și îl lipi de ureche. Era convinsă că la capătul celalalt al firului era bătrâna nebună.

- Karina, fetițo, sunt eu Elvira.

Karina răsuflă ușurată. Mătușă Elvira fusese sora mai mare a tatălui sau. Rămăsese văduva cu mai bine de doi ani în urmă și de atunci locuia singură.

- Da mătușă Elvira, eu sunt. Ce mai faci?

- Nu prea bine, fetițo. De dimineața am vrut să fac puțină curățenie în pod. Din nefericire am călcat greșit când m-am suit pe scară și m-am rostogolit până jos. Mi-am luxat piciorul iar medici mi-au spus că nu am voie să mă mișc, câteva zile de acum încolo.

- O, mătușă, îmi pare rău să aud asta!

- Da, fetițo. Și asta după ce săptămâna trecută domnul Gruia, vecinul de alături care mă ajuta cu gradina, a încercat să îmi repare cuptorul și a dat foc bucătăriei. Numai ghinioane.

- Te pot ajuta cu ceva?

- Știi că ești ocupată, dar crezi că ai putea veni să stai câteva zile la mine? Mi-ar prinde bine puțin ajutor, mai ales că nu mai sunt atât de tânără. Iar nerecunoscătoarea aia de nora a mea nu mai calcă pe aici, de când i-am spus verde în față ca este o profitoare și o cheluitoare și că din cauza ei a ajuns bietul Neagu în pământ, Dumnezeu să îl ierte!

Karina zâmbi fericită.

- Mătușă, vin chiar acum!

X. DECIZIE GREȘITĂ

Cleo aruncă rufele curate pe fotoliu.

- Parcă spăl de o veșnicie, spuse întinzându-se. Nu îmi vine să cred că fac asta de două ori pe săptămână! Înainte nici nu știam la ce folosește mașina de spălat.

Se uita cu coada ochiului la mormanul de rufe. Inima nu o trăgea însă la treabă.

- Nu li se va întâmpla nimic dacă rămân acolo până îmi fac o cafeluță, spuse cu un zâmbet mic.

Se întoarse spre bucătărie. În ultima clipă, înainte de a intra, privi din nou spre mormanul de rufe.

- Doamne, parcă este muntele Everest!

„Să vezi câte vor fi mai târziu” îi trecu prin minte când lua ibricul din dulap.

Buna dispoziție îi dispăru instantaneu. Uitase de „mica indispoziție” pe care o avea de câteva zile încoace. Baurus nu știa nimic încă. Și, la drept vorbind, prefera să nu îi spună o vreme, măcar până afla ce își dorește cu adevărat.

- Pot păstra copilul, spuse așezându-se pe scaun în fața mesei. Își turnă o porție generoasă de zahăr în cafea și puțin lapte. Mama ne va ajuta, mai ales că nu prea are ce face în ultimul timp, de când am plecat de acasă. Abia și-ar găsi o ocupație.

„Ar fi minunat. I-ai da copilul la câteva săptămâni și l-ai lua înapoi la șapte-opt ani, când l-ai trimite la școală.”

- Nici nu mi-aș da seama când ar trece timpul, spuse cu veselie.

„Parcă Ana spunea ceva de niște excursii, pe care dorea de nu știu când să le facă. Iar acum, că ești în sfârșit la casa ta, vrea să își îndeplinească visul.”

Se pleoști din nou. Ana vorbea într-una în ultimul timp de excursiile în țări străine iar George îi ținea isonul.

- Tata ar trebui să o lase mai moale cu plecările. Abia și-a revenit de pe urma preinfarctului. Nu i-ar strica o „vacanță” la domiciliu. Puțin grădinărit, puțină mișcare pe la cumpărături și tot așa.

„Și un nepot care să îi urle în urechi de fiecare dată. Da, ar face minuni pentru starea sa de sănătate!”

- Poate, dacă i l-am da lui Toros...

„Este plecat cu afaceri mai tot timpul. Știi doar că vrea să îl ia și pe Baurus în firmă.”

- Și cine rămâne atunci cu copilul acasă?

Privi spre cana cu cafea aproape cu silă.

- Nu m-am măritat ca să fiu casnică toată viața, spuse supărată. Ce se va întâmpla cu visele mele, cu aspirațiile mele, cu dorințele mele? Cu mine?

„Începi să îi dai mamei tale dreptate când spunea să fii foarte atentă în preajma unui bărbat, nu-i așa?”

- Atunci ce pot face? În nici un caz nu vreau să rămân închisă în casă o veșnicie!

„Există metode ce te pot...scăpa de problemă. Baurus nici nu ar ști. Cum a făcut Luana, mai ții minte?”

Luana, prietena ei din copilărie, iubise pe cine nu trebuie în ultima vacanță de vară înainte de a da la facultate și se trezise cu mai multe probleme decât își închipuisese că va avea vreodată.

Pentru că părinții săi nu ar fi fost de acord să păstreze copilul, se văzuse nevoită să recurgă la medic pentru „a rezolva problema”. Cleo îi stătuse aproape în acele momente și știa exact la ce se putea aștepta.

„E bine câteodată să ai și asemenea experiențe”, filozofă un gând în minte.

Se auzi zgomotul făcut de cheie în broască iar Baurus intră în casă. Părea abătut în ultimul timp, dar nu îi spusese nimic.

„La drept vorbind nici nu l-am întrebat” își spuse privindu-se fugitiv în oglindă, pentru a vedea cum arată.

- Bună, iubito, îi spuse și o sărută moale pe gură.

Se pregăti să se trântescă în fotoliu, dar acesta era plin cu rufe proaspăt spălate. Renunță și rămase în picioare cu mâinile în buzunare.

- Cum a fost ziua ta? întrebă el.

- Nu prea grozavă, se plânse ea. Treburile casnice nu sunt de mine. Nu înțeleg cum poate face un om toate cele ce trebuie făcute zilnic într-o gospodărie.

Se apropie de el și îl înlănțui cu mâinile pe după mijloc.

- Iubito, dacă nu te descurci putem angaja o menajeră. Ne putem permite iar tu ți-ai putea vedea de treburile tale, ca de obicei.

- Și să spună vecinii că nu îmi pot ține bărbatul? Nici vorbă!

Baurus o privi încruntat, surprins de tonul ei hotărât. O îndepărtă puțin, cercetând-o cu atenție.

- De când te interesează ce spun vecinii? Nici măcar nu îi cunoști.

- Am vorbit cu vecinii din dreapta de câteva ori, deci nu poți spune că nu îi cunosc. Doamna Regina seamănă foarte bine cu mama așa că îți pot spune cu siguranță ce gândește despre femeile care nu se pot descurca în gospodărie.

- Cleo, nu te mai amări pentru atâta lucru. Dacă nu te descurci nu-i nici o problemă. Nu trebuie să te ascunzi după niște principii.

- Nu angajez pe nimeni! Cât mă descurc le voi face eu pe toate. Când nu mă mai descurc mai vedem. Iar tu ai putea să mă ajuți din când în când.

Baurus își dezbracă haină, își suflecă mânecile cămășii și se întoarse spre ea.

- Când spui tu, iubito!

Cleo îi trimise o bezea. Arată spre mormanul de rufe:

- Pentru început te poți ocupa de ele. Împătorește-le și sortează-le apoi cheamă-mă să le aranjez în dulap. Eu mă voi ocupa de mâncare până atunci.

- Nici o problemă.

Cleo dispăru în bucătărie iar Baurus se apucă de treabă. După nici un minut fata apăru în prag cu două plicuri în mână.

- Ce vrei? Supă cu găluște sau ciorbiță țărănească?

Baurus își puse mâinile în solduri.

- De ce am senzația că tragi chiulul?

- Diseară fac fripturică, promise ea și zâmbi tandru.

Baurus se pregăti să spună ceva când Cleo scăpă pachetele din mână și se clătină amețită. Din doi pași ajunse lângă ea și o prinse în brațe, înainte de a se prăbuși.

- Mi-e rău, scânci ea și se prinse de gâtul lui. M-a luat cu amețea, deodată, și am văzut negru în fața ochilor. Strânse din buze și privi speriată spre el. Cred că am sa vomit...

O ridică la piept și fugi cu ea până la baie unde Cleo vomă de mai multe ori în vasul de toaletă.

- Chem salvarea, spuse el după ce fata păru să își mai revină.

Se pregăti să se ducă spre telefon, dar Cleo îl prinse de mânecă, oprindu-l.

- Probabil am mâncat ceva mai devreme și nu mi-a priit. Nu are rost să chemi salvarea pentru atâta lucru. Îmi fac un ceai de sunătoare și îmi va trece.

- Poate fi mai grav de atât, se încăpățână Baurus. Ai văzut ce a pățit George. Nu vreau să ajungem prea târziu, dacă este ceva mai grav decât o simplă indigestie.

- Nu vreau la spital! Cleo clătină din cap cu o expresie de scârbă întipărită pe chip. Urăsc mirosul durerii și al deznădejdiei ce se simte de-a lungul coridoarelor.

- Parcă ai fi sora Karinei. Nici ea nu suportă gândul de a merge la spital. Preferă să moară în patul ei, decât să ajungă în vreun salon cu pereți albi.

Cleo se încruntă auzind numele verișoarei sale și se retrase de lângă el. Îi pieri cheful de a discuta cu el despre frământările sale.

- Mi-e bine acum. Nu ai de ce chema salvarea.

Se răsuci pe călcâie și plecă spre bucătărie, lăsându-l pe Baurus în fața ușii de la baie, privind nedumerit în urma sa.

Karina se răsuci în așternuturile reci, pendulând între somn și trezire. Simți că plutește deasupra corpului său iar în momentul următor se trezi în fața casei lui Baurus. Ușa casei era închisă, dar asta nu o împiedică să treacă prin ea, ca și cum nu ar fi existat.

Se părea că nu era nimeni acasă după tăcerea ce domnea în încăperi. Evitând să se uite în oglindă intră în dormitor, traversă camera și ieși din casă prin spate. Înconjură casa într-o clipă și se trezi din nou pe verandă.

Tresari când dădu cu ochii de Baurus. Bărbatul se pregătea să deschidă ușa. Încercă să se oprească, temându-se că va fi văzută, dar avea viteză și trecu prin el. Baurus se scutură ca un câine ud și privi în jur, fără să o vadă însă.

Răsuflă ușurată și îl urmări până în sufragerie unde bărbatul se dezbracă de haină, aruncând-o neglijent pe spătarul fotoliului.

- Cleo!

„Nu este acasă” îi spuse Karina binevoitoare, deși el nu avea cum să o audă.

- Iubito, am venit!

Baurus se sprijini de tocul ușii pentru a privi în dormitor. Camera era goală iar Cleo nu se vedea pe nicăieri.

„Eu ți-am spus dinainte!” spuse Karina, amuzată de situație.

- Unde o fi? se întrebă Baurus.

Trecu prin dreptul oglinzii ovale, cu gând să dea un telefon familiei Ruian pentru a întreba dacă soția sa era acolo. Acceptase până la urma slujba oferita de tatăl său și voia să sărbătoreasca împreună cu Cleo.

Oglinda sclipi rău-prevestitor, punând-o în gardă pe Karina.

„Nu te uita!” încercă ea să îl prevină pe tânăr, uitând că acesta nu o poate auzi.

Baurus privi întâmplător spre oglindă iar aceasta se luminează, dezvăluind o scenă șocantă. Karina își acoperi gura cu mâna, făcând ochii cât cepele. Baurus se albi.

- Să nu îmi spui că nu te-ai gândit la asta... , răsă de el glasul din oglindă.

Scena îl arăta pe Baurus sărutând-o cu patima pe Karina, într-o cameră întunecată, luminată doar de patru lumânări așezate în cruce.

- Gândește-te numai cum ar fi fost...

Baurus nu răspunse, strângând din fălci cu furie.

- Asta în timp ce soția ta are probleme, draga de ea...

Scena se schimba și Karina o văzu pe Cleo cu un test de sarcină în mână. Imaginea testului se mari, astfel încât se vedea foarte bine pata roșie de lângă degetul fetei. Încă o dată scena se schimbă și o arătă pe Cleo vorbind la telefon:

„Miercuri este bine, sunt liberă după-amiaza. Pot veni pentru programare.”

- O, nu! O clinică de avorturi! Vai, vai, vai...

Cel din oglindă râdea acum în hohote.

- Micuța Cleo s-a hotărât să pună piciorul în prag. Pun pariu că nici nu știai, Baurus.

Baurus, scrâșnind din dinți, ieși în goană din casă, pentru a se reîntoarce după câteva clipe cu o bătă zdrăvănească de ulm în mână. Își făcu vânt și izbi cu putere în centrul oglinzii, fărâmiând-o. Cioburi zburară în toate părțile iar câteva i se înfipseră tânărului în brațe și în gât, rănindu-l.

Totul în jur se întunecă, în timp ce urlete îngrozitoare izbucniră din cioburile căzute prin toate colturile. Scena se întunecă și mai mult iar Karina simți frigul strecurându-i-se în suflet. Înainte de a zbura din casă văzu clar data afișată de calendarul din perete: 31 septembrie.

Karina se trezi în patul său foarte speriată, fără să își amintească de ce anume se speriasese atât de tare. Doar data îi rămăsese înfiptă ca un ciob de sticlă în memorie: 31 septembrie.

Încercă să își îndeplinească treburile zilnice, dar amintirea datei o răcăia, iritând-o la culme. Pentru că nu reușea să își amintească, oricât de mult se străduia, se gândi să intre în rețea pentru a verifica dacă nu avea să se întâmple ceva anume pe data de 31 septembrie.

- Poate este vreo zi importantă, cine știe...

Pentru prima oară, după atâtea luni de la accidentul tatălui sau, deschise laptop-ul, după ce se asigură ca s-a încărcat suficient. Trecu în revistă programele pe care le avea și șterse toate fișierele, fără să le mai deschidă. Îl conectă la internet și așteptă să se încarce prima pagină.

Trecu în revistă principalele forumuri, dar nu găsi pe nimeni vreo referire la data de 31 septembrie. După mai multe ore petrecute în fața ecranului pâlpâitor a trebuit să recunoască adevărul: ziua de 31 septembrie nu era în vreun fel importantă pentru omenire.

Închise laptop-ul și rămase privind în gol, în timp ce încerca să își amintească dacă nu era vreo zi importantă pentru vreun cunoscut de-al ei. Descoperi cu neplăcere că nu prea mai are cunoscuți, după ce revăzu toate datele de naștere pe care și le amintea.

Cineva sună la sonerie așa că lăsă toate grijile deoparte și se grăbi să deschidă ușa. Baurus îi întinse o pungă cu cereale pentru puii de găină, ajunși acum la dimensiuni respectabile:

- Alina mi-a spus că ți-ai luat câteva zile de concediu, îi spuse după ce o salută. Am trecut să îți las astea, să nu le car după mine la serviciu.

Karina îl invită înăuntru, dar bărbatul refuză politicos:

- Tata mă spânzură dacă întârzi la prezentare, așa că rămâne pe altădată.

Se pregăti să plece când fata îl opri:

- Ai idee ce se poate întâmpla pe 31 septembrie? Întrebă ea într-o doară.

- 31 septembrie? Ce e cu data asta?

- M-am trezit cu ea în minte și nu înțeleg ce semnificație are.

- Poate nu are nici o semnificație aparte, își dădu cu părerea Baurus. Poate ai visat că se va întâmpla ceva pe 31 septembrie iar acum nu îți mai amintești ce. De ce crezi ca e importantă?

- Pentru că este tot ce îmi amintesc din visul de peste noapte, recunosc eu cu jumătate de gură.

Baurus se uită la ea cu o privire gen „ți-am spus eu...” pe care Karina o detesta. Se îndepărtă, făcându-i cu mâna. La poarta se opri și îi strigă:

- Dacă te ajuta cu ceva să știi că pe data de 31 septembrie voi încheia contractul cu firma tatălui meu. Dacă prezentarea de astăzi merge bine.

Karina se strâmbă cât putu de urât în urma lui.

Cleo se gândise și se răzgândise de zeci de ori în privința pasului pe care avea de gând să îl facă. Îi plăcea să creadă despre ea însăși că este o fată cu mintea limpede și capul pe umeri, spre deosebire de alte fete de vârsta ei, ce erau mai tot timpul cu capul în nori. Din cauza asta nu dorea să lase lucrurile la voia întâmplării.

Întocmi o listă cu motivele pro și contra avort, de la cele bisericesti până la cele etice și morale, dar se împotmolea tot timpul când venea vorba de dorințele și aspirațiile pe care le avea.

- Karina ar fi spus că sunt o egoistă, spuse în timp ce mototolea foaia de hârtie mângălită. Și își mai dorea să fie în locul meu.

Reușise să se convingă singură că blestemul nu erau decât vorbe goale și nimic mai mult. Nu știa mai nimic despre visele Karinei și nici nu se mira că în ultimul timp gândurile sale păreau cumva străine de cele pe care le avea de obicei.

De la un timp îi plăcea să stea în fața oglinzii mare din sufragerie și să își facă planuri de viitor. Așeza fotoliul în dreptul oglinzii și se ghemuia în el, lăsându-și gândurile să zboare.

Așa îi venise ideea avortului. Își amintise din nou de pățania Luanei și de cât de repede rezolvase ea „problema”.

- Aș putea avea oricât de mulți copii doresc după ce termin facultatea și îmi fac un nume în lumea avocaților, își spuse în barbă.

„Și ce va spune Baurus despre asta?”

- Baurus nu poate decide în locul meu!

„Ai putea da un telefon la clinica de avorturi pentru a discuta cu cineva de acolo. Mai mult ca sigur oferă și consultanță de specialitate”.

Examinând-o pe toate părțile ajunse la concluzia că este o idee excelentă. După ce așeză fotoliul la locul său căută în bibliotecă, printre cărțile de bucate dăruite de Toros, cartea „Pagini Aurii”. Descoperi repede numărul cabinetului ginecologic la care dorea să ajungă.

Lăsă cartea deschisă lângă ea și formă numărul. Discută câteva minute cu o tânără ce părea drăguță, ce îi răspunse foarte detaliat la toate întrebările. Sfârși prin a cere o programare.

- Trebuie să veniți personal să discutați cu medicul de gardă, îi explică tânăra.

- De ce asta?

- Este politica firmei. Vi se vor explica toate variantele și veți primi sfaturi competente pentru a putea lua decizia corectă.

- Și când mă puteți primi, în cazul acesta?

- Să spunem joi, 31 septembrie, e bine?

- 31 septembrie? se sperie Cleo. Nu se poate în altă zi?

- Cel mai devreme pe 30.

- Atunci rămâne pe 30. Miercuri sunt liberă după-amiaza. Pot veni pentru programare.

Cum tanti Loti își luase iar câteva zile libere, din cauza nepoțelului său ce nu se simțea prea bine, Karina se hotărî să facă singură curățenie în casă. Dar pentru asta trebuia să intre și în sufragerie.

În miezul zilei, când soarele strălucea pe cer, luminând ferestrele acoperite ale sufrageriei, deschise larg ușa camerei și intră înarmată cu o găleată plină cu apă și un mop. Înăuntru același întuneric neprietenos pe care și-l amintea foarte bine, păzit cu strașnici de cele două oglinzi cenușii.

Își luă inima în dinți și, ca fulgerul, se duse la fereastră. Înainte să o poată opri cineva sau ceva, trase de cele două draperii groase dezvelind fereastra, pe care o deschise larg cât putu de repede.

Se întoarse cu inima cât un purice spre cele două oglinzi. Zâmbi mulțumită când văzu ce luminoasă era acum camera în timp ce oglinzile păreau inofensive.

Scutură toate lucrurile de praf, spală geamurile, frecă tocurele de metal, curăță întreaga încăpere de la un capăt la altul și nu se opri decât când toate străluceau de curățenie.

- Mult mai bine! spuse mulțumită, admirându-și opera. Mâine dau și oglinzile astea jos și mut mobila. Camera va arăta cu totul altfel, când voi termina ce am de făcut.

Ridică găleata de mâner și cu mopul în cealaltă mână ieși din cameră, fluierând în surdină o melodie veselă. Nici bine nu depăși pragul că ușa camerei se trânti în urma ei și se încuie singură.

Karina aproape scăpă găleata, plină cu apă murdară, pe gresia din hol când auzi dincolo de ușă cum se închid geamurile și, după câteva momente, cum este trasă draperia în dreptul lor, probabil pentru a opri lumina să intre.

Înghiți în sec, privind lung la ușa încuiată.

- Trebuie neapărat să aduc un preot în casa asta!

Din nefericire nu cunoștea nici un reprezentant al acestei tagme, nici nu prea știa unde să caute unul. Dar cunoștea pe cineva care lucra pentru biserica indirect și care ar fi putut-o ajuta să ia legătura cu un preot.

Sună la Baurus acasă, sperând să o prindă pe Cleo la telefon. După primele apeluri aceasta răspunse:

- Cleo, sunt eu, Karina. Scuză-mă dacă te deranjez.

- Ce vrei, Karina? o întrebă Cleo abrupt. Sunt numai eu acasă așa că, dacă sperai să dai de Baurus, te-ai înșelat amarnic!

- Cu tine vreau să vorbesc, nu cu Baurus, spuse ea repede, convinsă că verișoara se pregătea să îi închidă telefonul în nas.

- Noi două nu mai avem nimic de discutat!

- Știu că am greșit ultima oară când ne-am văzut. Crede-mă, îmi pare foarte rău! Vreau să vorbesc cu tine despre preotul pentru care lucrezi.

- Lucrez pentru Biserica nu pentru părintele Ioachim.

- Dar îl vezi din când în când pe acesta, nu?

- La fiecare slujbă, cum este normal. Ce îți pasă ție de asta? Tu nu crezi în Dumnezeu și în Biserica Lui.

- M-am schimbat mult în ultimul timp...Dar nu despre asta vreau să vorbim acum. Crezi că aș putea vorbi câteva minute în particular cu părintele Ioachim?

- Nu ai decât să vii la biserică, dacă vrei să vorbești cu părintele Ioachim. Stă de vorbă mereu cu enoriașii săi după slujbă. Nu trebuie să îți pun eu „vorbă bună” pentru asta.

Și trânti telefonul înainte ca verișoara să mai spună ceva.

- Nu cred că a fost o idee prea bună să vorbesc cu Cleo, spuse Karina punând receptorul în furcă. Uneori cele mai bune decizii se pot dovedi cele mai neinspirate și pot avea deznodăminte din cele mai neplăcute!

XI. 31 SEPTEMBRIE

Karina era încă bântuită de ideea că ziua de 31 septembrie avea să fie o zi specială.

Se trezi de dimineață, după o noapte odihnită – puține de altfel în ultima vreme. Afară soarele strălucea pe cerul fără nori iar frunzele, ce începuseră să bată în galben, tremurau ușor în bătaia vântului.

- Totul e prea frumos, spuse privind cu ochii întredeschiși la peisajul superb ce se desfășura înaintea sa.

Închise fereastra și, după ce își făcu toaleta de fiecare zi, dădu fuga în bucătărie să își prepare un ceai, garnisit cu trei felii de pâine unse cu miere. Își aminti de faptul că pentru Baurus era o zi importantă și îl sună pentru încurajare.

- Cum merge treaba? îl întrebă după ce îl salută.

- Tata și unchiul au decis să semnăm în sfârșit contractul așa că, până la prânz, suntem gata. Mergem apoi la restaurant să sărbătorim. Vrei să mergi cu noi?

- Și ce îi spunem lui Cleo?

- Că ne-am întâlnit întâmplător la restaurant. Și dacă tot erai prin zonă...

- Știi că nu este frumos să minți! îl certă în glumă fata.

- Glumesc, desigur. Nu vreau să o mint pe Cleo în vreun fel. Îi vom spune adevărul: că a fost o zi importantă pentru mine și te-am invitat la restaurant să sărbătorim.

- Ești un drăguț, Baurus, dar trebuie să mai ajung și la serviciu din când în când. I-am promis Alinei că, de astăzi, îmi reiau treaba și asta am să fac. Poate altădată...

- Într-o viață viitoare când voi întocmi un alt contract cu tatăl meu.

- Salută-i pe Toros și Frio din partea mea, Baurus. Mai vorbim.

Se pregăti să închidă când Baurus o opri:

- Aveai senzația că ziua de 31 septembrie este importantă într-un fel pentru tine. S-a întâmplat ceva deosebit astăzi?

- Dacă am avut vreo viziune sau altceva asemănător, vrei să spui?

- Sau altceva asemănător.

- Deocamdată nu, dar, dacă se va întâmpla ceva, vei fi primul care va afla! se jură ea cu mâna pe inima apoi chicoti. Nici gând! Te voi lăsa să fierbi în suc propriu și îți voi spune la sfârșit, ca să mă laud.

- Ești rea!

- Dacă îți spun că este o trăsătura a familie, te sperii prea curând, așa că nu o voi spune.

- Cleo se trage din altă ramură a familiei.

- Din extraterestri, nu ai aflat încă?

Râzând închise telefonul. Devoră totul din farfurie, aruncă resturile la coș și plecă spre magazinul de animale, nu înainte de a verifica puii. Vorbise cu Alina să îi ducă undeva la țară, pentru că erau prea mari să mai poată fi ținuți închiși în magazie, iar aceasta promisese că o va ajuta.

Abia când intră în magazin își aminti de faptul că îl rugase pe părintele Ioachim să îi acorde câteva minute în particular iar acesta acceptase și o invitate pe la el după prânz.

- Doar nu l-am așteptat de pomană două ore în ploaie, își spuse necăjită, amintindu-și cu neplăcere de lunga așteptare în fața bisericii, pe o vreme „câinoasă”.

O găsi pe Alina în spatele magazinului discutând ceva cu băiatul ce prelua comenzile pentru mâncare și medicamente. Femeia se întoarse spre ea de cum o văzu:

- Karina, bine că ai ajuns. Trebuie neapărat să duc cei doi hamsteri pe strada Luminii nr. 40, dar aștept o livrare importantă și nu pot pleca din magazin.

- Nici o problemă, mă voi ocupa eu de micuții îmblăniți, o liniști Karina. Cunosc zona foarte bine. Mă întorc după prânz.

Era încântată. Strada Luminii se găsea în apropierea bisericii unde păstora părintele Ioachim, așa că, putea da o fuga și până la el, după ce avea să livreze hamsterii. Neașteptând alte îndemnuri luă cutia cu cele două rozătoare, după ce se asigură că este bine închisă, și ieși din magazin înainte ca Alina să se răzgândească.

Reuși să livreze hamsterii în timp record și ajunse la biserică puțin înainte de sfârșitul slujbei. Dar nu avu curajul să intre. Amintirile chipurilor deformate ce îi bântuiau nopțile o făceau să se simtă nedemnă de locul acela.

Văzu pangarul în care Cleo vindea lumânări. Oblonul de lemn era ridicat, semn că verișoara sa era la lucru. Simți impulsul de a se duce să o salute însă își reveni repede. Mai mult ca sigur Cleo nu avea să fie la fel de încântată de revedere.

Așteptă sfârșitul slujbei ceva mai departe de poarta bisericii unde cerșetorii se înghesuiau care mai de care să primească pomenile. După ce oamenii se împrăștiară iar Cleo începu să strângă resturile lumânărilor, Karina îndrăzni să înainteze pe aleea pietruită până în fața treptelor de la intrare.

Ușa dublă era larg deschisă și văzu prin ea o femeie micuță, bondoacă, ce matura cu râvnă covoarele. Părintele Ioachim o zări și îi făcu semn să îl aștepte.

Urcă încet treptele, privind curioasă în interiorul bisericii. Aproape se împiedică de Cleo și s-ar fi prăbușit pe spate, dacă nu se prindea în ultima clipă de coloana de piatră din stânga ei.

- Fii atentă pe unde mergi! se rățoi Cleo la ea, scoasă din fire. Puteai să mă tragi după tine în cădere.

- Nu te-am văzut, se scuză Karina. Eram atentă la detaliile picturilor de pe tavan. Sunt cu adevărat fantastice!

- De parcă nu ai mai intrat într-o biserică până acum! continuă Cleo pe același ton. Sunt altare create de oameni pentru venerarea Domnului și arată toate la fel.

- Așa par la prima vedere.

Părintele Ioachim apăru lângă ele. Era bătrân, cu părul rărit, mai mult cenușiu decât alb, chipul ridat de prea multe griji, mic de înălțime și slăbuț. Avea privirea limpede și directă iar ochii îi păreau a râde tot timpul.

Surâse spre Cleo cu bunăvoință.

- Bisericile sunt la fel de diferite precum cei ce le-au creat. Sunt toate clădite pentru același scop, este adevărat, dar nu sunt toate la fel. Tinerii din ziua de astăzi cu greu pricep astfel de subtilități.

- Mă scuzați, trebuie să îmi continui treaba, părinte, spuse Cleo pe un ton mioros și plecă în fugă spre pangar.

- Încă nu e sigură de calea cea dreaptă, spuse părintele Ioachim privind după ea. Se întoarse zâmbind spre Karina. Despre ce anume dorești să discuți cu mine...?

- Karina mă cheamă, părinte.

Preotul o așteptă să continue.

- Nu știu cum să vă spun...Putem face câțiva pași împreună? Mă simt mai sigură pe mine când mă plimb.

- Dacă nu durează prea mult, acceptă părintele Ioachim. Peste o oră trebuie să fiu la o înmormântare. Nimănui nu-i place să aștepte după altcineva, deși cei plecați dintre noi nu mai au nici o nevoie. Privi spre Karina. Dar cei vii au. Ce te frământă?

- Părinte, în casa mea se petrec întâmplări neobișnuite, cel mai des noaptea. Aud pași furișai, voci ce vorbesc din spatele oglinzilor, mă trezesc făcând lucruri pe care în mod normal nu le-aș face. Și am viziuni.

Părintele Ioachim se opri deodată, forțând-o și pe Karina să se oprească lângă el.

- În mod normal nu mă ocup de astfel de treburi. Ceea ce ți se întâmplă este rezultatul direct al necredinței tale și nu te vei simți în siguranță până nu te vei căi sincer pentru păcatele tale. Dumnezeu este mare și puternic, dar nu te va putea ajuta până nu îți întorci fața spre el.

Karina înghiți în sec și lăsă privirile în jos. Își pusese atâta speranță în această întâlnire iar bătrânul nu o putea ajuta cu nimic. Nici măcar cu o vorbă bună!

Părintele Ioachim o surprinse, aplecându-se spre ea pentru a-i șopti la ureche:

- Asta ți-aș spune în mod normal. Dar cred că tu ești un caz mai special așa că vom aplica metode speciale.

Speranța înflori din nou în sufletul fetei. Reîncepură să se plimbe, ocolind încet biserica.

- Când ai fost ultima oară la biserică? o întrebă bătrânul după câțiva pași.

- Acum mult timp, spuse Karina sinceră. Dar nu am simțit nici o chemare pentru rugăciune sau slujbă așa că am renunțat să mai merg. Consider că mai bine nu faci un lucru, decât să îl faci cu inima îndoită.

- Pentru vârsta pe care o ai ești o fată dezghețată. Ai dreptate nu ar trebui să facem nimic din ceea ce simțim că nu ar trebui să facem. Dar nu te-ai gândit că, poate, nu te simți confortabil în biserică din cauza necredinței tale? Probabil în sufletul tău ai crezut că biserica nu îți poate oferi răspunsurile după care tânjești așa că ai plecat și nu te-ai mai uitat înapoi.

- Știți, nu m-am împăcat prea bine cu ideea de „crede și nu cerceta”, recunosc tu tânăra.

- Dar acum vii să cauți răspunsuri în vechile scripturi.

- Părinte, mi-e teamă că am deschis poarta nenorocirilor și nu știu cum să o închid înapoi. De aceea am venit la dumneavoastră. M-am gândit că mă puteți ajuta în vreun fel.

- Poate ar trebui să îmi povestești totul de la început.

Karina îi povesti pe scurt cele întâmplate, din momentul în care băuse licoarea pregătită de bătrânul șaman.

- De atunci mă urmăresc cei din spatele oglinzii și bătrâna care pare nebună. Iar de câteva săptămâni am început să visez ce se va întâmpla.

Bătrânul se gândi puțin înainte de a răspunde.

- Cred că, înainte de toate, trebuie să faci o curățire a casei, adică să chemi preotul în parohia căruia te afli pentru a citi din cărțile sfinte și a stropi locul cu agheasmă. Dar și tu trebuie să „te curățești”: să ții post, să citești din cartea de rugăciuni în fiecare seară și dimineață, să vii la biserică la fiecare slujbă, să ascuți predicile și să meditezi asupra lor. Știu că este o cale grea, dar nimic nu este ușor pe lumea asta.

- Aș putea încerca.

Mulțumi părintelui Ioachim pentru atenție și pentru sfaturi și plecă spre magazin. Se simțea cumva ușurată de povară și abia aștepta să ajungă la biserica din cartierul său pentru a cere ajutorul preotului de acolo.

O lăsă pe Alina să plece și își reluă atribuțiile pe care le avea de obicei la magazin. Avea la ce să se gândească astfel că ziua trecu pe nesimțite, împărțindu-se între comenzile pe care le avea de onorat și gândurile ce îi roiau nebune prin minte. Dacă nu ar fi sunat alarma telefonului mobil, pe care îl purta după ea, ar fi rămas mult și bine la magazin.

Ajunsa acasă își încropi la repezeală ceva de mâncare apoi se așeză în fața laptop-ului pentru a da o raita prin rețea. Citea un articol despre călătoriile astrale și părerile câtorva cunoscători în legătura cu acest subiect, când senzația de arsură din frunte o luă prin surprindere.

Scutură din cap, încercând să alunge senzația mai mult decât neplăcută, dar durerea se agravă și închise ochii, încercând să se liniștească. Capul i se învârti și căzu între perne, cu ochii dați peste cap.

Ușa sufrageriei se lovi cu putere de perete.

Baurus sosi mai devreme acasă, dornic să petreacă o seară liniștită cu Cleo. Încheiase în sfârșit contractul cu tatăl său și de a doua zi trebuia să se prezinte la noua slujbă, în timp ce la societatea non-profit, la care lucrase până atunci, urma să se ducă doar o dată la două săptămâni.

- Iubito, am sosit! strigă din prag.

Cleo nu răspunse. Aruncă neglijent diplomatul cu acte lângă cuier, se descălță cu un oftat mulțumit și intră în sufragerie.

- Cleo!

Dar soția sa nu era acasă și nici nu lăsase vreun semn care să îi spună unde plecase. Se pregăti să o sune pe telefonul mobil când privirea îi căzu pe gentuța lui Cleo, uitată pe masa din sufragerie.

Pentru că nu știa unde să o caute se gândi să facă un duș rapid, poate avea să se întoarcă între timp. Se dezbracă din mers și intră în baie, lăsând ușa întredeschisă în urma sa, pentru a o auzi pe Cleo când avea să se întoarcă.

Privirea îi căzu pe chipul său reflectat în oglindă și se aplecă peste chiuveță pentru a se studia. Își trecu palma peste bărbie, întorcând capul spre stânga, apoi spre dreapta. Barba îi crescuse binișor, deși se răsese cu numai două zile în urmă, așa că se hotărî să se radă înainte de a intra la duș.

Se pregăti să deschidă robinetul de apă caldă când auzi un sunet ciudat, ca un clipocit, deasupra sa. Ridică privirile și descoperi oglinda aburită, deși nu dăduse încă drumul apei să curgă.

Luă prosopul de pe stativ și, cu grijă, șterse suprafața oglinzii, dar aceasta rămase mată, fără să mai oglindească nimic din cele aflate în jur. O șterse încă o dată, apăsând ceva mai tare.

Oglinda deveni argintie, pentru o clipă, apoi se întunecă treptat. Clocoti înăbușit, emanând un miros neplăcut, de stricăciune, pentru ca în momentul următor să redevină transparentă.

Dar scena arătată era una neașteptată. Strânse din ochi, clătinând din cap, încercând să alunge vedenia.

Când îi deschise din nou o văzu pe Karina, răsturnată pe spate între perne. Fata părea leșinată. Se aplecă spre oglindă pentru a vedea mai bine. Ca și cum l-ar fi simțit, fata deschise ochii și se ridică în fund.

Dădu instinctiv un pas în spate. Scena se mari astfel încât fata ajunsese în centrul imaginii. Se vedeau foarte bine detaliile lucrurilor din camera sa. Karina se ridică din pat cu gesturi încete. Rămăsese cu privirea fixă, ca și cum nu vedea cu adevărat unde se află. Părea un somnambul, doar că, din câte știa el, aceștia țineau ochii închiși.

O urmări cum iese din cameră, lăsând ușa larg deschisă, și traversează holul pentru a se opri în dreptul oglinzilor cenușii, apărute de nicăieri pe pereți opuși. Rămase nemișcată în fața lor, privind țintă la ceea ce se găsea dincolo de ele.

O formă întunecată se desprinsese încet de ea, se prelinse pe perete în sus până la oglindă, strecurându-se pe nesimțite în interiorul ei până când dispăru cu totul.

Scena se tulbură, oglinda aburindu-se din nou. Cu mână tremurândă o șterse încet. De data asta o văzu pe Cleo așezată în fața oglinzii din baie. Imaginea părea cumva răsturnată, ca și cum toate se întâmplau dincolo de suprafața oglinzii, în realitatea virtuală din spatele ei.

- Cleo? șopti, făcând ochii mari, dar fata nu îl auzi.

Părea ocupată cu un test de sarcină la care privea foarte supărată. Mâna ei se mari, astfel încât să se vadă foarte bine dunga roșie de la capătul testului. Strânse din pumn, când își dădu seama ce înseamnă asta.

Fata aruncă testul la coș cu ciudă iar imaginea se tulbură pentru a doua oară. Când redeveni transparentă aproape că nu își recunosc chipul reflectat în oglindă.

Karina se simți din nou transportată în fața casei lui Baurus, dar de data asta nu mai intră prin ușă, preferând să ocolească prin dreapta, pentru a se strecura prin ferestruica deschisă a băii.

Aproape se izbi de Baurus rămas în picioare în fața oglinzii din sufragerie. Era dezbrăcat până la brâu, cu prosopul lăsat să atârne pe umăr, semn că se pregătea să facă un duș.

Privea cu ochii dilatați în adâncurile oglinzii, în spatele căreia se încolăcea cu o mișcare hipnotică fum cenușiu. Privi peste umărul lui, așezată într-o parte pentru a nu se reflecta în oglindă.

- Baurus? șopti spre el, încercând să îi atragă atenția.

Bărbatul nu dădu vreun semn că a auzit-o, rămânând în continuare nemișcat, privind țintă în oglindă.

- Cleo, nu! îl auzi șoptind.

Atunci își aminti de ceea ce văzuse la ultima sa vizită iar inima îi tresari speriată. Anticipând mișcarea încercă să îl prindă de braț pe Baurus, uitând că nu se găsește în trup lângă el.

Mâinile îi trecură prin brațul lui, ca și cum nu ar fi fost real.

- Baurus! încercă să îl avertizeze, dar bărbatul deja ridicase pumnul.

Izbi cu putere în centrul oglinzii, sfărâmând-o în mii de bucăți ce căzură cu zgomot pe podea. Își astupa instinctiv urechile cu podul palmelor, dar tot auzi urletele de durere și furie ale celor din spatele oglinzii.

Un vârtej vânat-roșiatic se ridică din resturile ce zăceau pe covor și îl cuprinse pe Baurus în mijlocul lui. Bărbatul încercă să se apere, învârtindu-se ca un titirez în loc, izbind cu pumnul în formele cețoase ce prinseră a se întrupa lângă el.

Sub privirile îngrozite ale Karinei zeci de mâini scheletice se înfipseră în carnea tânărului, rănindu-l. Baurus dădu capul pe spate și urlă în agonie iar Karina urlă disperată o dată cu el.

Se trezi lac de sudoare în patul său, răsuflând precipitat ca după o cursă epuizantă, cu inima bubuindu-i în piept. Acum își amintea exact de ce era atât de importantă ziua de 31 septembrie!

Sări din pat, se îmbracă în viteză, fără să fie atentă la ce pune pe ea, și fugi în papucii de casă spre locuința lui Baurus. Ajunse în timp record în dreptul gardulețului alb de lemn, ce înconjură pe trei laturi proprietatea tinerei familii Fiano, și sări din nou peste el, de parcă nici nu ar fi fost.

Intră ca o furtună în casă, izbind cu putere ușa de la intrare de perete și nu se mai opri până în sufragerie lângă Baurus. Îl apucă de braț și îl zgâlțâi cât putut de tare:

- Baurus, revino-ți! Baurus!

Tânărul clipi des, ca și cum atunci s-ar fi trezit din somn, și privi uimit spre ea.

- Ce cauți aici?

- Baurus, să nu spargi oglinda! Ei asta așteaptă, să spargă cineva din casă oglinda pentru a-i fura respectivului sufletul. Cred că face parte din blestem.

Baurus întoarse capul, privi spre oglindă, apoi privi din nou spre ea. Nu mai înțelegea nimic și începea să îl doară capul. Își amintea foarte clar că intrase în baie pentru un duș rapid, că se privise în oglindă și hotărâse să se radă. Văzuse imaginile arătate de oglindă și, da, îi trecuse prin cap să spargă oglinda când o auzise pe Cleo că dorește o programare la clinica doctorului Borcea.

Dar cum ajunsese înapoi în sufragerie? Și de ce mai avea prosopul pe umăr când îl aruncase pe suportul de lângă ușă?

- Te-am văzut în oglindă, îi spuse fetei iar aceasta îl privi speriată. Te-ai ridicat din pat și ai plecat spre oglinzile din hol în fața cărora te-ai oprit. Am văzut cum o parte din tine, o formă negricioasă, a intrat direct în oglindă și m-am gândit că am descoperit explicația viselor tale din ultima vreme. Apoi am văzut-o pe Cleo...

Lăsă fraza neterminată și se întunecă la față.

- Îmi pare rău, spuse Karina încet, neștiind cum să îl consoleze altfel.

Baurus privi iute spre ea.

- Am văzut în oglindă testul făcut de Cleo.
- Tăcu iar Baurus se posomorî și mai tare. Îi veni o idee:
- Poate că totul nu a fost decât un miraj, proiectat de cei din oglindă pentru a te întărâta și a te provoca să o spargi. Cleo nu ar fi implicată în nici un fel. S-ar putea ca ei să îți fi arătat ție doar imagini trunchiate ce te-au dus în eroare. Te-ai fi enervat atât de tare încât s-ar fi ajuns la finalul pe care l-au dorit.
- Baurus încercă să își facă ordine printre idei.
- Nici măcar nu am ajuns la baie, asta vrei să spui? Am rămas blocat în fața nenorocitei ăștea de oglinzi și nu am realizat?
- Cred că da.
- Totul nu este decât minciună amestecată cu bucăți de adevăr, doar pentru a mă face să o sparg?
- Karina se pregăti să confirme, când realizează că nu se leagă totul. Dacă acela ar fi fost rezultatul dorit, atunci de ce îl răniseră pe George când spărsese din greșeală un colț de oglindă?
- Telefonul sună, speriiindu-i pe amândoi. Baurus ridică receptorul și ascultă fără să spună nimic. Închise cu mână tremurândă.
- Cleo a avut un accident și acum este la spital. Trebuie să ajung acolo de urgență.
- Vrei să te ajut cu ceva?
- Ia oglinda de pe perete și du-o unde vrei, numai să nu o mai văd vreodată în casa mea. O privi încruntat. Tu ai început totul, tu să găsești o metodă pentru a opri nenorocirile!

XII. INCANTAȚIA

- Baurus intră în salonul în care Cleo ocupa locul de lângă geam și se apropie de pat cu o expresie de îngrijorare întipărită pe chip. Se lăsă în genunchi lângă capul ei și o mângâie pe păr.
- Este totul în regulă, draga mea? Ce ți s-a întâmplat? Cel ce m-a sunat nu a vrut să îmi dea toate detaliile. I-am anunțat pe ai tăi și m-am grăbit încoace.
- Terminasem programul și mă pregăteam să trec strada pentru a veni spre casă când, un șofer neatent, a venit cu viteză din partea dreaptă, fără să acorde prioritate altei mașini. M-a văzut prea târziu, a frânat, dar tot m-a izbit în șold, aruncându-mă la câțiva metri mai înainte. Și după toate astea nu am decât răni minore. Doctorul a spus că am avut noroc cu carul.
- Încercă să zâmbescă, dar buzele îi tremurară iar ochii i se umplură cu lacrimi.
- În câteva zile voi fi ca nouă. Se pare că m-a ajutat până la urmă să lucrez pentru părintele Ioachim...
- Numai atât, iubito? o întrebă Baurus cu blândețe.
- Cleo suspină și întoarse capul spre geam. Baurus îi prinse obrazul în palmă și o întoarse spre el.
- Și copilul? Ce s-a întâmplat cu el?
- Cleo îl privi cu spaimă.
- Copilul... ce copil? se bălbâi ea.

- Cleo, știu de testul pentru sarcină pe care l-ai făcut acum câteva zile și mai știu că a ieșit pozitiv. Te rog, iubito, nu mă mai minți!

- Se pare că a fost alarmă falsă, șopti ea. Doctorul m-a consultat imediat ce a auzit de asta, dar rezultatul a fost negativ. Spune că se întâmplă mai rar asemenea cazuri, unul la nu știu câte mii, și de aceea se recomandă examenul de specialitate făcut într-o clinică.

Baurus îi privi chipul alb, neștiind dacă să îi spună și despre faptul că aflase de programarea pe care o făcuse la clinica doctorului Borcea. „De ce, iubito, de ce?!” strigă în inima sa, dar nu îi spuse nimic. O strânse de mână, sărutând-o în același timp pe frunte, zâmbind tandru:

- Totul va fi bine, draga mea, totul va fi bine...

Karina rătăci mult timp mergând fără țintă pe străzi, gândindu-se cum să o scoată la capăt cu cei ce trăiau în spatele oglinzilor blestemate. Pentru că, nu se mai îndoia de asta, cele două oglinzi pe care le mai avea în sufragerie și oglinda lui Baurus, pe care bătrâna o blestemase, făceau legătură cu lumea întunecată a spiritelor.

- Poate că oglinzile din sufragerie încearcă să recreeze punctul de echilibru în care mă găsesc prinsă pe plan spiritual. Dar care din ele duce în lumină și care în întuneric?

Vorbea cu voce tare, încercând să se concentreze asupra ideilor ce îi treceau prin minte, fără a lua în seamă privirile intrigate pe care cei de lângă ea i le aruncau.

- Cea din stânga, în care Baurus a văzut laptop-ul, poate că este cea spre întuneric. Oare de ce i-a arătat acea imagine? Ce legătură avea laptop-ul cu ceea ce s-a întâmplat mai departe?

După multe ore de mers pe jos, obosită, se hotărî să se reîntoarcă acasă.

- Trebuie să vorbesc cu Baurus neapărat despre imaginile din oglindă.

Era în drum spre locuința sa, aflată la celalalt capăt al orașelului, când își aminti de cererea imperativa a lui Baurus de a scăpa de oglindă. Privi fugitiv spre ceas, gândindu-se dacă nu ar trebui să o lase de mâine, pentru că afară deja se întuneca și nu avea chef să pună mâna pe oglindă în toiul nopții.

Îl sună pe tânăr, să se intereseze de soarta verișoarei sale.

- Sunt Karina, cum se mai simte Cleo?

- Acum se odihnește. Rănile nu sunt prea grave și cred că mâine îi dau drumul acasă, urmând să continue tratamentul la domiciliu. Făcu o pauză mare. Ai rezolvat „problema”?

- Sunt în oraș acum, dar mâine promit să mă duc acolo la prima oră. Când putem discuta despre ce se petrece?

- Încerc să îmi fac timp zilele astea, dar numai după ce Cleo își revine. Până atunci îndepărtează oglinda și vezi dacă afli cum poți dezlega blestemul.

Ajunsă acasă verifică mai întâi dacă au apărut oglinzile gemene de pe hol. Răsufală ușurată, când nu le văzu nicăieri. Făcu repede un duș, mănca semipreparate gătite la cuptorul cu microunde și se pregăti să treacă spre dormitor, când cele două oglinzi apărură cu un pocnet micuț.

Păreau că străjuiesc ușa, cum se priveau, oarbe, una pe cealaltă și nu avu curajul să mai înainteze. Stătea nehotărâtă în mijlocul holului, încercând să găsească o soluție mulțumitoare la întrebarea „Cum ajung în dormitor fără să trec prin fața lor?”, când își aminti că lăsase de dimineață geamul camerei sale deschis, pentru aerisire.

Nu mai stătu pe gânduri și ieși, ocoli casa și nu se mai opri decât în fața ferestrei deschise.

- Nu îmi vine să cred că intru pe geam, ca hoții, în propria-mi casă, își spuse înciudată.

Izbuti cu greu să se cațere peste pervazul înalt și aproape se rostogoli înăuntru. Reuși în ultimul moment să se agațe de perdea iar aceasta îi mai atenuă căderea, desprinzându-se cu clinchet vesel de pe cadrul metalic.

Închise ușa dormitorului cu cheia, pentru a se asigura că nu o vizitează nimeni peste noapte, și se așeză în fața laptopul-ui. Căută aproape toată noaptea date referitoare la oglinzi posedate de spirite întunecate, adormind spre dimineață cu capul pe brațe, când oboseala o ajunse până la urmă.

Simți binecunoscuta senzație de plutire și, în momentul următor, se ridică deasupra corpului său. Se învârti de câteva ori în jurul lui apoi urcă la nivelul tavanului. Văzu aburii negrii ce se revărsau pe sub ușă, dar știa că aceștia nu îi puteau face nici un rău.

Dorința de a găsi răspunsul la întrebările ce o frământau o ancoră de piept, cu un cordon elastic, și o trase, chemător, spre ușa închisă. Curioasă cedă impulsului.

Zbură ca din arc prin ușă și săgetă prin fața oglinzilor din spatele cărora se revărsa un abur verzui, clocotitor, ce inunda holul. Zeci de forme întunecate se ridicară din supra verzuie, încercând zadarnic să o oprească din drum.

Bătrâna nebună sari din oglindă și se repezi să o prindă, dar degetele sale încovoiate trecură prin ea ca prin ceață, provocându-i o scurtă senzație de răcoare.

- Karina, stai!

Întinse brațele după ea, rugătoare, dar deja traversa peretele casei, pentru a se avânta în necunoscut. Străbătu spațiul mai repede ca oricând, oprindu-se abia în fața casei lui Baurus.

Privi spre casa pe care începea să o cunoască la fel de bine ca pe propria locuință. Dorința de a găsi răspuns o împinse de la spate, nelăsându-i timp să se teamă sau să regrete.

Nici un gând nu o încercă în momentul în care traversă ușa. Încetini pe măsură ce se apropie de oglinda din sufragerie și se opri lin lângă ea.

Descoperi, puțin surprinsă, că nu reflecta deloc imaginea camerei în care se găsea, nici imaginea ei. În schimb, în întunericul aproape dens din spatele ei, i se păru că distinge conturul unor case.

Din tăcerea ce o înconjura se desprinse un gând luminos:

- Ce cauți aici, Karina?

Vocea aceea...Era bătrânul șaman! Dar nu îl vedea nicăieri, doar vocea lui îi răsuna în cap, asemenea unei amintiri rămase într-un colțișor al minții.

- Vreau să știu cum pot înlătura blestemul.

Vorbea deși nu avea gură, nici limbă care să articuleze cuvintele.

- Blestemul, spui? Dar știi că nu exista blesteme ci doar gânduri întunecate cărora le dăm prea multă importanță și asupra cărora aplecăm urechea.

- Dar „ei” ne urmăresc, sunt mai mult decât o simplă iluzie, încercă fata să îi explice.

- Totul în jur este iluzie, chiar și ceea ce tu numești „realitate”. Modelezi Marele Necunoscut cu puterea minții, recreând mereu forme cunoscute.

- Atunci cine sunt „ei” și de ce mă urmăresc?

- Pentru că le dai voie să îți stea prin preajmă. Tu i-ai chemat într-un moment de răscruce iar ei au acceptat să te ajute, cerându-ți în schimb ceva. Ai fost de acord iar acesta este rezultatul direct.

- Îi rănesc pe cei din jur, le produc suferințe. Trebuie să se oprească!

Vocea bătrânului șaman tăcu, lăsând-o cu mai multe întrebări decât răspunsuri. Imaginea din oglindă se tulbură și prinse a se roti din ce în ce mai repede, formând un vârtej cenușiu.

Pâlnia de întuneric se apropie de fată și o absorbi înăuntrul său, înainte ca tânăra să se poată îndepărta. Sunetele și imaginile se contopiră, dansând în jurul ei ca nebunele, amețind-o.

Când își reveni se trezi în întuneric, fără cea mai mică idee unde s-ar putea găsi. Întinse brațele înainte și descoperi cu vârful degetelor un obstacol din lemn. Se apropie temătoare de el și pipăi din nou, trecându-și palma peste suprafața rece. Din loc în loc descoperi spații goale mărginite de muchii lemnoase.

Un gard! Ochii începură să i se obișnuiască treptat cu întunericul și reuși să deslușească gardul de lemn, ce se întindea în stânga și în dreapta ei, de-a lungul unei străduțe pustii, dincolo de care se întrezărea un alt gard. În spatele gardului câteva căscioare stăteau ghemuite în întuneric.

Știu unde se află, înainte de a auzi pașii furișai pe lângă gard. Se reîntorsese pe aleea întunecată ce se termina în fața Porții.

Începu să alerge pe lângă felinarele ce răsăreau din loc în loc de-a lungul străzii, asemenea unor soldați încremeniți la posturile lor. Cel ce o urmărea sări gardul și se luă după ea.

Nu îndrăzni să privească înapoi, de teamă să nu se împiedice și să cadă. Gardul făcea o cotitură la stânga și fata îl urmă, sperând că o va duce în cele din urmă lângă Poartă. Văzu deschizătura din gard și se strecură prin ea, înainte ca urmăritorul său să o poată vedea.

Se ascunse în spatele scândurilor putrede și așteptă cu sufletul la gură. Urmăritorul trecu prin dreptul ei, fără să încetinească, apoi sunetul pașilor lui se pierdu în depărtare.

Răsufla ușurată. Cel puțin, pentru moment, era în siguranță. Zări la câteva case distanță o lumină palpătoare și se grăbi într-acolo.

Casele din stânga erau mici, din pământ bătut, cu acoperișuri mari, țuguiate. Multe nu aveau uși iar ferestrele erau ferecate cu scânduri de lemn bătute la repezeală. Cea spre care se grăbea era singura luminată, lumina roșie strecurându-se prin ochiurile murdare de geam.

Ușa de lemn, lăsată într-o rână, era întredeschisă iar dinăuntru se auzeau voci înăbușite. Se lipi de zid și, cât mai încet, se strecură sub fereastră, unde se ghemui. Ridică puțin capul și privi prin geam în încăperea mică.

În mijlocul camerei, direct pe pământ, ardeau lemne, într-o vatră improvizată din câteva pietre. Mai multe făpturi diforme se înghesuiau în jurul lui, privind cu ochi galbeni la ceaunul ce atârna deasupra flăcărilor.

O siluetă înfășurată într-o manta gri intră în cameră prin ușa din spate, se opri lângă ceaun și inspectă ceea ce fierbea în el. Toți ochii se fixară neliniștiți pe ea. Spuse ceva, dar Karina nu înțelese nimic, fiind prea departe.

Poate ar fi plecat dacă, în momentul în care se pregătea să se ridice în picioare, noul venit nu și-ar fi dat gluga de pe cap, dezvăluindu-și trăsăturile. Își puse mâna la gură, pentru a nu scoate vreun sunet de spaimă.

Bătrâna nebună, sub forma sa demonică, se aplecă spre unul din cei ce păzeau fiertura și îi spusei ceva la ureche. Își aminti deodată ce anume o împinsese să plece în călătorie: dorința de a ști cum să dezlege blestemul pe care bătrâna îl aruncase asupra oglinzii din casa lui Baurus.

Mai mult ca sigur nu dăduse întâmplător peste bătrână tocmai acolo! Se hotărî la repezeală și, mergând pe vine, se apropie de crăpătura ușii pentru a asculta ce se vorbea înăuntru.

- Totul merge conform planului, tocmai spunea bătrâna, frecându-și palmele cu bucurie. Fata este ca și a noastră, nu mă îndoiesc de asta. La fel și cei ce stau pe lângă ea, fără măcar să își dea seama. Stăpânul va fi mulțumit de mine!

„Nu sunt a voastră!” ar fi strigat Karina, dacă nu i-ar fi fost atât de frică. „Și în nici un caz nu am de gând să vi-l dau pe Baurus sau pe Cleo!”.

- Fata trebuie să spună incantația în fața oglinzii, răspunse o voce rece. Altfel blestemul își va pierde până la urmă puterea.

- O va spune, nici o grijă!

- Trebuie să o spună cum trebuie, continuă vocea neîndurătoare. Nu am muncit degeaba până acum pentru a greși la sfârșit. Dacă se întâmplă ceva ești direct răspunzătoare pentru asta și știi cum plătesc cei care îmi greșesc!

Bătrâna se cutremură, speriată, iar ființele diforme din jurul ceaunului se văitară în cor. Karina făcu un pas în spate, lovind în graba sa ușa de lemn ce se deschise larg cu un scârțâit ascuțit, sub privirile ei îngrozite.

- Bună, drăguțo, ai trecut în vizită pe la noi?

Arătându-și dinții galbeni, bătrâna rânji răutăcioasă spre fată.

- Intră, nu mai fi așa sfioasă. Întotdeauna suntem bucuroși de oaspeți aleși.

Împinse cu piciorul, nepăsătoare, pe cel ce se găsea lângă ea și se apropie de ușă, cu brațele larg deschise.

- Ai grijă să nu îți scape! se auzi, repezită, vocea fără chip.

Karina nu mai așteptă alt îndemn și o rupse la fugă spre gardul de lemn, cu bătrâna alergând în spatele său. Frica îi dădu aripi și sări peste gardul apărut înaintea sa, fără să îl atingă.

Ca la un semnal felinarele se aprinseră unul câte unul, luminându-i calea. Mult în față putea vedea inelul Porții încă deschis. Zbura spre el, urmând lumina felinarelor, în timp ce bătrâna încerca să o ajungă din urmă, alergând în întunericul ce se găsea de-a lungul gardului.

Poarta prinse a se contura înaintea sa, asemenea unui inel de foc prin care trebuia să sară. Îi era frică, dar, în același timp, dorința de a cunoaște în sfârșit ce se afla dincolo de punctul de echilibru, îi dădea puteri nebănuite.

Alerga mai repede ca niciodată, făcând salturi incredibile peste case, pomi sau alte ființe ce se grăbeau spre Poartă. O simțea pe bătrână încă în spatele sau, semn că aceasta nu avea de gând să abandoneze cursa.

Un gând născut din teamă o încetini pentru o clipă: „Dacă bătrâna reușește să treacă prin Poartă după ea?”. Bătrâna aproape o ajunsese din urmă și ar fi prins-o, dacă nu sărea în ultimul moment spre inelul Porții.

Trecu prin deschidere ca printr-o pătură de fum. Se împiedică și se rostogoli de câteva ori pe covorul de lână al holului. În spatele său inelul porți începu să se restrângă în timp ce pe marginea lui sclipeau una după alta semne luminoase.

Bătrâna încercă să treacă după ea, dar Poarta era aproape închisă. La timp își scoase capul din deschizătură, înainte ca Poarta să se închidă cu un pocnet sec. Semnele de pe margine continuă să joace în fața ochilor ei, amețind-o.

Fruntea o ustură iar capul începu să o doară. Strânse ochii, încercând să calmeze durerea sălbatică, prinzându-se cu o mână de fruntea înfierbântată. În spatele ochilor închiși semnele sclipeau mereu, provocându-i o durere vie ce răbufnea cu lovituri de ciocan în tâmple.

Abia atunci realizează că se afla, în carne și oase, în holul mare ce pornea din fața dormitorului său, a cărei ușă era larg deschisă.

- Cum am ajuns aici? se întrebă, pe jumătate amețită.

Nu era nimeni lângă ea să îi răspundă, doar oglinzile, acum fără strălucire, priveau nepăsătoare una la alta. Alarma telefonului începu să sune, anunțând-o că este timpul să se trezească.

Baurus acceptă să o întâlnească pe Karina la magazinul unde fata lucra, pentru ca ea să îi poată povesti ultimele noutăți. După ce se asigură că iubita sa nu are nici o nevoie specială și îi lăasă unul din telefoanele mobile, pentru a-l suna în caz de urgență, se îndreptă spre magazin cu o jumătate de oră înainte de închidere.

Când ajunsese în sfârșit, fata deja întorcea semnul prin care anunța închiderea magazinului. Nu îl văzu imediat, ocupată fiind să tragă storurile ferestrelor, așa că o putea studia în voie.

Era trasă la față, mai palidă decât de obicei, cu părul strâns în coadă. Mâinile îi tremurau puțin iar spatele îi era gârbovit, ca și cum purta o mare povară.

Ce mai făcuse de data asta?

- Lasă-mă să te ajut.

Se repezi să îi ia o cutie enormă din brațe, când o văzu clătinându-se sub greutatea ei.

- Tu întotdeauna cari mai mult după tine decât poți duce? o certă cu blândețe în timp ce ea îl îndruma spre spatele magazinului. Într-o zi te vei prăbuși și nu va fi nimeni în preajmă să te ajute. Ce te faci atunci?

- De obicei mi se întâmplă asta, de ce m-aș plânge acum?

Baurus așeză cutia pe unul din rafturile etajerei, înghesuind-o între conservele pentru câini și cele pentru pisici.

- Să înțeleg că nu ai visat prea frumos noaptea trecută, spuse întorcându-se spre ea.

- După cum spuneam mai adineauri, este starea mea naturală. Cleo cum se mai simte?

- Mofturoasă.

Karina ridică din sprâncene curioasă.

- Și-a dat seama că îmi place să mă ocup de oamenii bolnavi iar acum profită cât poate de mult.

- Înțeleg...Ce ai mai aflat despre oglinzi?

- Nu prea multe. Sunt multe superstiții legate de oglinzi, majoritatea celor ce cred în ele spunând că acestea fac legătura cu lumea spiritelor.

- În cazul nostru nu mai este o superstiție.

- Crezi că ne-ar lua cineva în seamă dacă am spune că oglinzile din sufrageriile noastre sunt blestemate. Sau ne-ar da adresa unui bun psiholog? Apropo, ai mai vorbit cu Albert?

- Va spune că inventez totul sau că am halucinații. Baurus, tot ce mi se întâmplă pare atât de real. Iar decorporările pe care le-am avut... Nici nu știi cât mi-am dorit să pot face asta. Doar că, acum, vreau să se termine totul, să nu îmi mai amintesc de nimic. Să mă trezesc într-o dimineață și să constat că tot ce s-a întâmplat în ultimele luni nu a fost decât un vis urât.

- Știi că îți este greu, Karina, dar trebuie să te concentrezi, dacă vrei să se termine cu bine. Deci, ce ai mai visat în ultimul timp și ne-ar putea fi de folos?

Karina îi povestește visul de peste noapte cu o voce obosită.

- Nu înțeleg cum de m-am trezit în corp când am ieșit din oglindă. Înțelegi? Nu aveam cum, doar am plecat în călătorie fără corpul meu fizic, am străbătut dimensiuni pe care nu le poți conștientiza în mod normal cu cele cinci simțuri.

- Poate doar ai crezut că pleci, fără să fi plecat cu adevărat. Poate a fost doar un vis, unul foarte real, însă doar un vis.

- Ce căutam atunci în hol? Să nu îmi spui că m-a mânat dorința de a mă vedea reflectată în oglindă!

- De ce nu? Când te-am văzut, atunci, în oglindă, păreai somnambulă. Țineai ochii deschiși dar nu păreai să fi conștientă de ce se întâmpla în jur. S-ar putea ca și acum să se fi întâmplat la fel.

- Deci semnele pe care le-am văzut pe marginea oglinzii, ce păreau să sigileze Poarta după ce aceasta s-a închis, nu au nici o semnificație? Doar simboluri desenate de mintea mea înfierbântată?

- Tu ce crezi că reprezintă acele semne?

Karina se apropie de el, îl privi în ochi și spuse clar și apăsător:

- Cred că reprezintă cheia pe care o căutăm, cea care va închide pentru totdeauna oglinzile.

- Mai ții minte exact cum arătau și ordinea în care au apărut?

- De câte ori închid ochii nu văd altceva decât semnele ca de foc, cum apar și dispar în întuneric. Așa ceva nu se uită cu una, cu două.

Baurus scoase un carnețel din buzunar și i-l întinse:

- Desenează-le, să vedem cum arată.

Karina luă carnețelul, închise ochii pentru a se concentra pe semnele ce apăreau în spatele pleoapelor și le trasă pe rând cu creionul, în ordinea în care apăruseră pe marginea oglinzii, câte unul pe pagină.

- Astea sunt, îi spuse returnându-i carnețelul. Ți se par cunoscute?

Baurus privi un timp semnele, încercând să își amintească dacă le-a mai văzut undeva.

- Parcă am văzut ceva asemănător într-o carte de demonologie, spuse bătând cu degetul într-una din pagini. Nu sunt sigur, voi verifica diseară în bibliotecă. Și pe asta l-am mai văzut, dădu câteva pagini și arată spre ultimul semn, nu îmi amintesc acum în ce condiții.

Închise carnețelul și îl băgă înapoi în buzunar.

- Am la ce mă gândi peste noapte.

- Voi căuta și eu pe internet, cine știe, poate am noroc. Acum avem o pistă, nu mai intram la întâmplare pe site-uri. Aș putea întreba chiar în comunitățile cunoscute, aș putea relua vechile legături.

- Cipito știe cel mai bine, nu? Baurus îi făcu cu ochiul iar Karina ridică privirea spre el, surprinsă.

- Eu...

Baurus o opri cu un gest al mâinii.

- Nu-i nevoie să îmi explici nimic, Cleo mi-a spus până la urmă adevărul.

- Ți-a spus despre târgul pe care l-am încheiat împreună?

- Nu toate detaliile, e adevărat, dar acum știu exact cine este Cipito.

- Deci acum nu mai este nevoie să pierdem nopțile discutând în rețea. Putem vorbi mult mai bine față în față

- Da, acum putem pierde nopțile discutând față în față.

O privi solemn câteva clipe apoi izbucni în râs.

- Nici nu mi-am dat seama până acum că ai simțul umorului atât de dezvoltat, spuse Karina când se liniști.

- Eu nici măcar nu mi-am dat seama că am acest simț. Întotdeauna am crezut că este de la prea multă mâncare.

Începură iar să râdă, arătând cu degetul unul spre altul, ca doi copii. Într-un târziu Baurus redeveni serios.

- Luăm legătura imediat ce găsim o pistă, cât de mică.

Se pregăti să plece, îndreptându-se spre ușă. Karina îl opri înainte de a ieși:

- Cu oglinda, ce ai făcut? Ai lăsat-o în continuare pe perete?

Baurus se înnegură, pierzându-și brusc buna-dispoziție.

- Am vrut să o îndepărtez de acolo, să o arunc în pod sau în vreun dulap până se termină totul, dar Cleo a insistat să o las pe perete. Spune că îi place foarte mult cum arată și că lipsa ei ar lua din farmecul încăperii. Nu am vrut să îi spun de ce țin atât de mult să îndepărtez oglinda pentru că s-ar speria. Știi cât este de superstițioasă. A trebuit să o las acolo, dar, cu prima ocazie, o iau și așez alta în locul ei. Pentru a păstra farmecul locului, nu de alta.

- Și eu am încercat să le îndepărtez pe cele din sufragerie. Îți povesti ce s-a întâmplat în ziua în care hotărâse să facă ordine în cameră. M-am gândit că ar fi mai bine să aduc un preot, să binecuvânteze casa. Tu, ce crezi?

Lui Baurus îi veni o idee:

- S-ar putea să meargă, spuse, agitând un deget în fața ei. Dacă i-aș spune lui Cleo că trebuie să ducem oglinda, pentru purificare, la biserică, poate m-ar asculta.

- Dacă funcționează voi face și eu la fel, spuse Karina veselă. Ar fi minunat dacă am reuși să rezolvăm toate problemele în felul acesta.

XII. ÎN SPATELE OGLINZII

Cleo, în picioare lângă ușa sufrageriei, privi nemulțumită spre Baurus, așezat confortabil în fotoliul de la birou:

- Ai mei ne-au invitat pe la ei și le-am promis că venim, de ce vrei să rămâi acasă?
  - Știi foarte bine că mâine este termenul limită pentru proiectul tatei și nu am de gând să-l dezamănesc. De ce ai acceptat invitația fără să mă întreb mai întâi?
  - Pentru că m-am gândit să te scot din casă vreo două ore, să mai schimb aerul! Dădeam o fugă până la părinții mei apoi ne întorceam înainte de opt.
  - Cred că glumești! Baurus o privi pe deasupra ochelarilor. Ultima oară când le-am făcut „o vizită scurtă” abia am scăpat la douăsprezece noaptea și asta pentru că a sunat tata după mine.
  - Vor înțelege, dacă le spunem că ai treaba pe seară, încercă fata să îl înduplece.
  - Care este adevăratul motiv, Cleo? Nu faptul că vrei să iau o pauză, să mă mai odihnesc, și nici nu îți este atât de dor, pentru că i-ai văzut acum trei zile.
  - Mama face prăjitură cu lămâie, spuse Cleo bosumflată că reușise să o citească atât de repede, și știi că este desertul meu preferat.
  - Trebuie neapărat să termin proiectul astăzi, iubito, spuse Baurus clătănând din cap. Îmi pare rău, dar nu pot veni cu tine. Dacă îți atât de mult să mănânci prăjitură cu lămâie, va trebui să te duci singură. Nu stau prea departe așa că nu ți se va întâmpla nimic.
- Cleo știu că a pierdut bătălia, după cuta ce îi apăruse între sprâncene. Baurus își reluă lucrul, fără să îi mai spună ceva, așa că se văzu nevoită să plece la părinții săi fără el.
- Nu vei primi nici o bucată! Îi spuse răzbunătoare din cadrul ușii.
- Baurus îi trimise un sărut pe vârful degetelor iar Cleo trânti ușa după ea. Râzând în barbă, continuă să scrie raportul, pe care tatăl și unchiul său îl așteptau de câteva zile bune. Îl termină după mai bine de două ore și făcu o pauză pentru a bea ceva cald.
- Privea absent pe fereastră la peisajul de toamnă ce se așternea dincolo de geamul sufrageriei. Toamna nu era anotimpul său preferat. Prefera verdele crud al ierbii în locul galbenului pătat al frunzelor moarte și adierea caldă a vântului de primăvară ploilor lungi și reci ale toamnei.
- În casă se răcise binișor și își promise să deschidă radiatorul imediat după ce avea să termine munca de birou, pentru că iubita sa să nu tremure peste noapte. Tinerei îi plăceau așternuturile mătăsoase și cămășile de noapte lungi și vapoase ce nu se potriveau cu temperatura din dormitor.
- O văzu cu ochii minții trântită pe spate între cearceafurile vișinii, privindu-l printre genele lungi. Mormăi ceva neînțeles iar buzele i se arcuiră într-un surâs satisfăcut.
- Sfârși de băut ceaiul din cană și se așeză din nou la birou. Terminase munca pe ziua aceea, dar nu îi dădea pace misterul semnelor desenate de Karina. Deschise calculatorul și accesa fișierul în care transferase desenele pentru a le studia în liniște. Sub fiecare se găseau câteva notițe despre posibilele semnificații, preluate din rețea.
- Citi cu voce tare numele pe care îl dăduse fiecărui semn:
- Voon, Abers, Treon, Kario...Dacă nu aș ști de unde provin semnele aș spune că reprezintă un mesaj trimis de extraterestrii. Pe tine nu te cunosc, i se adresă ultimului semn pe un ton amical. Să intram în rețea, poate avem mai mult noroc de data asta și îți aflăm părinții.

Deschise pagina principală și studie câteva clipe noutățile. Un text într-o bulă colorată îl înștiință că are un mesaj necitit de la Karina. Îl deschise curios:

„Am găsit în sfârșit o pistă bună. Dacă intri în rețea până la șapte seara, dă-mi un mesaj.”

Privi spre ceasul de pe perete ce afișa ora 18:30 și îi trimise rapid un răspuns. După nici două minute Karina îl contactă.

„Am găsit câteva tomuri vechi de demonologie la Biblioteca mare, dar bibliotecara nu m-a lăsat să le scot din clădire, fluturându-mi regulamentul pe la nas. Am reușit să scot însă câteva copii, dar sunt amestecate și îmi va lua o veșnicie să le găsesc începutul și sfârșitul.”

„Încep cu litera mare și se termină cu punct” glumi Baurus, amuzat de văicăreală fetei. „Bea ceva energizat și apucă-te de treabă.”

„Tu ce ai găsit?”

„Niște povesti teribile legate de primele două semne, dar nu vreau să te sperii cu detalii la ora asta. Mai este puțin și se întunecă.”

„Și eu am găsit ceva asemănător...”

Calculatorul se închise fără avertisment pentru a se deschide câteva secunde mai târziu.

- Bine că am reușit să salvez toate datele importante, bombăni Baurus în timp ce încerca să o contacteze iar pe Karina.

„Scuze, calculatorul meu este de vină pentru întreruperea brutală a discuției.”

„Credeam că a intrat Cleo peste tine și te-ai simțit vinovat!”

„De ce, doar nu îmi trimiți imagini provocatoare?”

„Ha! Ha! Lăsând gluma la o parte voiam să discut cu tine în legătură cu...”

Calculatorul se închise din nou, lăsându-l pe Baurus cu gura căscată.

- În legătură cu ce? Așa ceva nu se poate! Afurisite căderi de tensiune!

Telefonul mobil, așezat pe colțul biroului, începu să sune și Baurus se grăbi să răspundă, când văzu numele Karinei afișat pe ecran.

- Ce are calculatorul tău? Nu cumva e virusat!

- Nu m-am gândit să îl verific. Despre ce anume voiai să discutăm?

- Despre ordinea în care apar semnele. Se pare că este foarte importantă, pentru că trebuie să folosești exact în ordinea în care au apărut, când vom încerca să îndepărtăm blestemul.

- Deci blestemul poate fi îndepărtat.

- Bineînțeles! Dacă nu credeam asta, nu mai căutam atât. Duceam oglinzile unui preot și fugeam cât mă țineau picioarele, după ce i le trânteam în brațe.

- Foarte amuzant! De ce crezi că semnele pe care le-ai visat au legătură cu blestemul?

- Într-una din cărțile de la bibliotecă am găsit un desen interesant, dar nu am cum să ți-l arăt pentru că ai probleme cu calculatorul și fax nu am.

- Poți încerca să îmi explici despre ce este vorba.

- Din nefericire nu am timp pentru așa ceva. În curând rămân fără bani pe cartelă și telefonul s-ar putea închide în mijlocul explicațiilor. Poate mâine, dacă ai timp ne întâlnim și discutăm sau...

- Vin acolo! se hotărî Baurus dintr-o dată. Ești acasă acum, nu?

- Unde crezi că plec la ora asta? Stau confortabil în vârful patului și mă delectez cu alune în ciocolată. Dacă ții neapărat să vii acum, te aștept în bucătărie.

- Ți este teamă că rămâi fără alune?
- Se întunecă, iar oglinzile sunt pe hol...

Fata nu mai termină ce avea de spus, pentru că legătura telefonică se întrerupse. Baurus nu mai aștepta alt îndemn și, după ce se asigură că totul este în ordine, plecă spre Karina. Uită să o sune pe Cleo.

Afară începuse să plouă iar vântul rece îi umfla hanoracul, strecurându-i picături reci pe sub guler. Ajunse ud și zgribulit în fața casei fetei. Rămase o clipă în poartă pentru a studia împrejurimile, deși vântul îl împingea cu putere înainte.

Casa era întunecată, doar unul din geamurile din stânga luminat, semn că își ținuse promisiunea și îl aștepta în bucătărie. Copacii dezgoliți aruncau umbre prelungi pe zidurile casei, zbatându-se frenetic sub biciul vântului rece.

„Mai bine ai pleca acum, cât mai ai timp” îi șopti un gând străin la ureche. Scutură din cap, pentru a-l alunga, și pași hotărât pe alea din fața casei. Fata îi deschise ușa după al doilea ciocănit și îl invită cu un gest larg să intre.

- Ești ud, comentă ea, privind cum se scurge apa de pe hanoracul sau.

- Data viitoare voi comanda o bulă impermeabilă, răspunse el în timp ce dezbrăca haina udă.

- În sfârșit cineva a inventat și așa ceva? se prefăcu ea mirată.

Îl urmă până în bucătărie unde Baurus se așeză pe unul din scaunele înalte de lângă dulap, chicotind. Fata îi întinse o cană goală, cu un zâmbet mare întipărit pe față.

- Ți poți face singur cafeaua, dacă dorești, am văzut că te descurci de minune. Ești o comoară la casa omului!

- Până îmi prepar eu licoarea magica mă poți pune la curent cu notățile, o îndemnă el îndreptându-se spre aragaz.

- După cum îți spuneam și la telefon, am găsit un desen mai mult decât interesant, într-una din cărțile pe care le-am studiat la bibliotecă. Răsfiră pe masă câteva foi scoase la imprimantă. Punctă cu degetul una din foi. Asta am văzut în vis.

Baurus așeza ibricul fierbinte pe marginea aragazului și se apropie curios. În mijlocul foii era desenat un fel de cerc magic, așezat într-o pentagramă răsturnată. Cercul aducea foarte bine cu o poartă, cum văzuse și în alte reprezentări.

- Sau cu un ochi închis, murmură, ridicând foaia în dreptul ochilor pentru a o vedea mai bine.

Pe marginea cercului erau desenate mai multe simboluri, asemănătoare cu cele pe care le studiau ei.

- Am făcut un desen cu ceea ce am văzut în vis, pentru a ne da seama de diferențe.

Karina îi întinse o altă foaie de hârtie pe care desenase schematic un cerc într-o pentagramă, cu semnele văzute de ea așezate pe margine.

- Nu prea am talent la desen, se scuză când îl văzu îngustând ochii pentru a descifra mai bine semnele de pe marginea cercului.

- În schimb eu am, spuse el lăsând pentru o clipă foaia jos. Ai vreo cutie cu creioane colorate? Pot face un desen mult mai bun, dacă am uneltele necesare.

Fata îl privi câteva clipe blocată iar Baurus se pregăti să o întrebe ce a pățit când în sfârșit prinse viață:

- Pentru moment am crezut că îmi ceri să mă duc la ora asta în dormitorul meu pentru a căuta trusa de desen. Mi-am amintit la timp că am lăsat-o aici, în bucătărie, acum câteva zile.

Căută într-unul din dulapuri și îi întinse, triumfătoare, o trusă de desen nou-nouță.

- Se vede că te pasionează artele plastice, o înțepă el, făcând referire la faptul că trusa era nefolosită.

- Pe cea veche a aruncat-o tanti Loti din greșală și mi-am cumpărat una nouă. Îmi folosește la cursurile de arheologie, continuă repede când îl văzu pregătindu-se să lanseze o nouă înțepătură.

Se aplecă peste umărul lui pentru a urmări desenul. „Are talent” își spuse, privind liniile ferme pe care Baurus le trasa pe foaia albă. Lucra repede, alegând culorile cu grijă, reușind să termine desenul în mai puțin de o jumătate de oră. Lăsă pensula pe masă și ridică foia pentru a admira împreună creația.

Baurus avusese dreptate, ceea ce desenase el semăna foarte bine cu un ochi închis, parcă adormit.

- Te sperie puțin, nu? întrebă Baurus, întorcându-se spre ea.

- Mă duce cu gândul la un dragon care doarme. Am face bine să îl lăsam să se odihnească.

- Am întâlnit ceva asemănător în rețea doar că...Stai să încerc ceva...

Luă o altă foaie de hârtie și, ghidându-se după desenul din fața sa, trasă alte linii șerpuitoare.

- Dumnezeule! spuse Karina, cutremurându-se, după ce termină desenul, și se îndreptă de spate, retrăgându-se puțin.

- Mda...

Acum semăna mai bine ca niciodată cu un ochi larg deschis ce îi fixa mohorât. Așeză desenele unul lângă altul pentru a le vedea mai bine și se pregăti să spună ceva când foile, parcă înzestrate cu voință proprie, se ridicară deasupra mesei la câțiva centimetri.

Nu apucă să reacționeze în vreun fel. Cele două desene se contopiră, culorile amestecându-se și degradându-se pe măsura ce procesul se apropia de sfârșit, formând un ochi adevărat, ce rămase plutind în fața lui Baurus, deasupra mesei.

Imaginea tremură și ochiul se deschise, fixându-l senin pe bărbat. O auzi pe Karina țipând. Ușa se trânti de perete și lumina se stinse. Un vânt rece mătură încăperea de la un capăt la altul, aducând cu sine șoptele aspre din spatele oglinzilor.

Baurus se simți smuls de pe scaun, răsucit cu brutalitate și catapultat în întuneric. Încercă să se împotrivească, încordându-se și zvârcolindu-se cu putere, fără vreo șansă reală însă. Zbură ca săgeata spre necunoscut, pierzându-și conștiința.

Când își reveni se regăsi întins pe pământul bătătorit din curtea unei case lăsată în paragină. Scutură din cap amețit, încercând să își revină. Imaginea tremură pentru câteva clipe în fața ochilor săi.

„Unde sunt?”

Locul îi părea vag cunoscut, deși ar fi putut jura că nu a fost niciodată pe acolo. Casa se găsea în mijlocul unui pătrat de pământ bătut, mărginit de garduri de lemn putrezite, dincolo de care se ghiceau alte locuințe.

Gardul ce se ridica înaintea sa avea câteva scânduri lipsă prin care se vedea o porțiune dintr-un drum, părăsit după toate aparentele. Își aminti de visul Karinei și știu unde a

ajuns. Se ridică în picioare, uitându-se în toate părțile după ajutor. Spera să găsească repede ochiul magic, ce îl târâse în această aventură, și să se întoarcă acasă cu ajutorul său.

Atunci auzi zgomotul furișat, dincolo de gardul despărțitor. Se încordă, gata de a riposta dur în cazul vreunui atac. Nu avea de gând să fugă, cum făcea fata de câte ori ajungea în lumea din spatele oglinzii!

Un chicot de copil apoi tăcere. Se simțea supravegheat, dar nu vedea pe nimeni în apropiere.

- Arată-te oricine ai fi! strigă spre gardul de lemn și păși înainte.

Nici un zgomot care să îl trădeze pe urmăritor. Hotărât să obțină răspunsuri sări peste gard în grădinița vecină. Cu coada ochiului prinse o mișcare furișată dincolo de următorul gard despărțitor. Urmăritorii, orice sau orice ar fi fost, nu aveau curajul să îl înfrunte!

Zâmbi mulțumit și se strecură, prin gaura din gard, pe drum. Casa în fața căreia poposise se afla aproape de vârful dealului iar drumul cobora în pante domoale până la poalele lui, unde se ghicea o piațetă rotundă.

„Dacă îmi amintesc bine visul Karinei acolo voi da de Poartă și voi putea părăsi aceasta lume trecând prin inelul de foc. De mă grăbesc, ajung înainte de cină acasă!”

Ultimul gând îl făcu să își amintească de Cleo și de faptul că tânăra sa soție urma să sosească din moment în moment acasă. Se va speria când va vedea că nu este pe nicăieri.

Își aminti că uitase să îi lase un bilet scris și înjură în barbă. Avea să facă un război grozav și, mare minune, de nu îi va găsi pe ai lui la întoarcere, mobilizați de o Cleo foarte speriată.

Gândul că o va face pe Cleo să se sperie degeaba îi dădu aripi și zbură cu viteză spre Poarta ce începuse să se contureze la poalele dealului. O privi cu luare aminte și realizează că nu semăna deloc cu un inel sau cu o poartă de foc, așa cum îl descriesese fata. Aducea mai degrabă cu oglinda pe care o aveau în sufragerie și asta îl făcu să încetinească.

- Chiar este oglinda din sufragerie! spuse uimit când se opri în fața ei.

Același model complicat pe margine, același oval perfect, aceeași scânteiere de cristal. Într-un impuls de moment își trecu palma peste suprafața ei. O descoperi fierbinte, asemenea apei dintr-o oală pusă pe ochiul deschis al aragazului. Suprafața se aburi.

„Nu o atinge!” îl avertiză vocea speriată a Karinei.

Întoarse capul fulgerător, scrutând împrejurimile, dar fata nu se găsea lângă el. Privi din nou spre oglindă.

Cleo ajunse târziu acasă, mult după ora unsprezece noaptea. Era sigură că Baurus avea să îi țină o prelegere despre avantajele unei ore de culcare decente și își pregăti din mers argumentele.

Deși promisese că nu îi va aduce prăjitură, nu rezistase tentației și luase pentru acasă, la pachet, câteva bucăți mai mari.

- Dacă ai fost cuminte îți voi da prăjitură, spuse încet și apăsă pe clanță.

Se încruntă când descoperi ușa casei închisă. Abia atunci realizează că toate ferestrele de pe partea aceea erau întunecate, semn că Baurus nu o așteptase să se întoarcă. Dar de ce închisese ușa?

Descuie și intră în micul hol de la intrare. Lăsă pachetul din mână pe masa de telefon și se uită prin ușa sufrageriei în încăperea după Baurus, dar acesta nu se vedea pe nicăieri.

- Unde ai plecat la ora asta? întrebă uimită când nu îi mai văzu pantofii lângă ușă.

Uitând de prăjitură intră în sufragerie și caută din priviri biletul pe care Baurus ar fi trebuit să îl lase pe birou, în care să îi explice motivele plecării sale, dar nu găsi nimic.

- Te-ai culcat deja? întrebă în timp ce apăsa pe clanța dormitorului.

Înăuntru nu era nimeni și, după frigul de domnea în încăperea, Baurus plecase de mult. Ceasul de mână arăta 23:40 și numai ora înaintată o opri să nu dea fuga la telefon să îl sune pe Toros pentru a întreba de Baurus.

- Poate a plecat într-o scurtă plimbare, să se aerisească, s-a întâlnit cu vreun prieten mai vechi, s-au luat la vorbă și a uitat să mai vină acasă, își spuse cu jumătate de gură. Este posibil!

Aruncă haina în fotoliu cu un gest nervos și se duse în bucătărie să își facă un ceai pentru a se liniști. Cu cana în mână, suflând din când în când peste ea pentru a mai răcori conținutul, intră în sufragerie.

Se plimba prin cameră cu pași mari, încercând să găsească răspunsul la întrebarea „Unde este Baurus la ora asta?” când lumina se stinse, luând-o prin surprindere. Se opri cu un strigat înăbușit în mijlocul camerei.

Oglinda de pe perete se luminează pe dinăuntru, asemenea ecranului unui televizor și pe suprafața sa prinseră a se derula imaginii. Cleo se apropie de ea ca hipnotizată, deși inima îi bătea cu putere în piept, mai să îl spargă.

Văzu imaginea unui bărbat, așezat cu spatele spre ea, ce privea la rândul lui într-o oglindă spre o tânără. Apropiindu-se și mai mult își dădu seama că bărbatul era nimeni altul decât Baurus iar tânăra pe care o privea în oglindă era Karina.

- Baurus?

„Nu te aude, este prea prins în iluziile ei...” îi șopti un gând nebun, declanșând în mintea sa un adevărat vârtej de gânduri speriate.

„Baurus, nu îmi vine să cred... Tocmai Karina... Spuneai că ai treabă și când acolo... Visele mele se adevăresc...”

Rămase cu gura căscată, privind imaginea iubitului său în oglindă, în timp ce în mintea sa se dădea o adevărată luptă. Nu îi venea a crede că Baurus ar înșela-o și, dintre toate, tocmai cu verișoara sa.

Îl văzu pe Baurus repezindu-se spre imaginea Karinei cu mâna întinsă, trecând dincolo de cea de a doua oglindă, dispărând în întuneric. Începu să plângă.

Când privi din nou spre oglindă Baurus își ținu respirația. Dincolo de geamul șlefuit Karina îl privea cu ochii mari, rămasă în picioare în mijlocul bucătăriei. În spatele fetei, fără ca ea să bănuiască ceva, se strecura neauzită o femeie în vârstă, apropiindu-se din ce în ce mai mult.

Când o văzu întinzând mâna să o prindă de umăr, strigă spre Karina, prevenind-o:

- Karina, ai grijă! În spatele tău!

Întinse brațul și, fără să se gândească, sări prin oglindă pentru a o ajuta pe fată. Karina se întoarse și țipă când dădu cu ochii de bătrâna nebună. Femeia șuieră spre ea și încercă să o atingă cu palma pe frunte, dar Baurus, mai rapid, reuși să o tragă spre el pe tânără, strângând-o la piept, protector. Bătrâna dispăru.

- Te-ai întors, șopti Karina, prea speriată pentru a-și regăsi vocea normală.

- Am fost într-o scurtă vizită prin lumea din spatele oglinzii, nimic mai mult.

- O îndepărta încet, privindu-i chipul speriat.
- Cei ce se ascund în spatele gardului nu au avut curajul să mă atace, simțind probabil că aveam de gând să ripostez.
  - Unde anume ai fost?
  - În orașelul părăsit, cocoțat pe deal. La poalele lui am dat de Poartă, dar nu era inelul de foc de care mi-ai povestit. Aducea foarte bine cu oglinda pe care o am în sufragerie.
  - Probabil este o altă intrare în lumea asta blestemată.
- Karina se așeză pe scaun și oftă obosită.
- Cred că mi-a ajuns atâta aventură pe ziua de astăzi. Mai bine lăsăm pe altădată cercetările.
- Dar Baurus nu avea de gând să renunțe atât de ușor. Simțea că este pe cale să dezlege misterele oglinzilor posedate și dorea să discute cu fata despre asta. Își trase un scaun în fața ei.
- Karina încep să cred că lumea oglinzilor este modelată de tine. Fata ridică surprinsă privirea spre el. Nu știu ce ușă ai deschis, când ai băut licoarea vraciului, dar lumea din spatele ei răspunde foarte bine la temerile tale.
- Când am ajuns acolo nu era nici atât de întunecat precum ai povestit, nu era nici populată, cu excepția celor ce mă urmăreau. Dar aceștia nu au avut curajul să se apropie de mine. Pe tine te sperie pentru că îi lași să te sperie. Te temi de acel loc și de ce ai putea găsi acolo și profiți de asta pentru a-ți întreține starea de teamă.
- Totul este clădit pe teama mea, să înțeleg?
  - Cred că este singurul răspuns logic. Pe mine de ce nu m-a atacat nimeni? Și am găsit foarte repede drumul spre ieșire.
  - Ți-ai dat seama că ești în locul pe care ți l-am descris?
  - După prima privire.
  - Atunci mulțumește cerului că ai găsit ieșirea atât de repede. Dacă ai fi ajuns acolo fără să cunoști locurile ai fi rătăcit mult și bine până să găsești ieșirea. Și cine știe peste ce ai mai fi dat în cale.
- Fata avea dreptate în privința asta, recunosc Baurus în sine.
- Și mai este problema călătoriilor pe care le-am făcut acasă la tine, în formă de spirit. Nu le poți nega și pe astea, spunând că au fost păreri sau închipuiri.
  - Totuși, continui să cred, că lumea oglinzilor este clădită pe teama ta.
  - Dacă este așa reacționezi destul de mult la ea chiar și tu. Îți amintești de cele văzute în oglindă, acasă la tine?
  - Pentru că lumea din spatele oglinzilor are una din ieșiri la mine acasă prin oglinda din sufragerie. Cea pe care bătrâna a blestemat-o.
  - Cred că mai degrabă a descântat-o pentru a deschide Poarta. Pe mine a vrut să mă blesteme din nou, dar ai oprit-o la timp.
  - Poate ar trebui să te muți în alta parte, până aflăm cum putem opri toate astea.
  - Mă va urmări oriunde mă duc. Am visat-o pe bătrână și cât am fost plecată la mătușa mea. Mă alerga tot timpul prin întuneric.
  - Ți-e teamă de întuneric și de aceea. Nu înțelegi, Karina? Bătrâna îți știe temerile și se folosește de tine!
  - Și de tine!
- Se priviră mult timp în tăcere. Piuitul ceasului din dulap îi luă pe nepregătite.

- Cât este ora? întrebă Baurus sărind în picioare. Douăsprezece noaptea! Cred că s-a întors Cleo până la ora asta și s-a speriat când nu m-a găsit acasă. Trebuie să plec!

Karina încuviință.

- Dar, înainte de a pleca, mă poți conduce până în cameră? Se rugă fata de el. Dacă nu îți este teamă de cei din spatele oglinzilor, poate că porțile nu vor mai apărea pe hol în noaptea asta, când vom trece prin dreptul lor.

- Măcar atâta pot face pentru tine, acceptă tânărul. Dar să știi că nu voi veni în fiecare seară să te duc la culcare. Va trebui să înveți să te descurci singură.

XIII. BĂRBATUL ALTEI FEMEII

Karina se vârî sub pături și mulțumi din priviri lui Baurus pentru ajutorul oferit. Așa cum bănuise, oglinzile nu își mai făcuseră apariția, cât au străbătut holul iar asta îi dădea puterea să sperie că, într-o bună zi, avea să reușească să treacă peste fricile sale, îndepărtând astfel pentru totdeauna blestemul.

Baurus îi zâmbi liniștitor, așteptă ca fata să se acopere bine și stinse lumina, lăsând aprinsă o lampă mică lângă pat.

- Noapte bună, îi spuse Karina somnoroasă, înainte ca bărbatul să iasă pe hol.

- Noapte bună, șopti el și închise încet ușa în urma sa.

Holul era întunecat și abia se distingeau conturul ușii de la intrare în capătul său.

- Trebuia să fi lăsat lumina aprinsă când am condus-o pe Karina la culcare, murmură.

- Dar ai lăsat-o, îi răspunse o voce uscată lângă umărul său drept. Numai că pe mine mă deranjează și am stins-o.

Se întoarse fulgerător spre perete, convins că bătrâna se strecurase, fără să o simtă, lângă el. Dar avu surpriza să dea de propriul chip reflectat în oglinda de pe hol. Imaginea sa îi făcu cu ochiul.

- Trebuie să recunosc, mi-a plăcut la nebunie scena despărțirii, îi spuse amical sosia sa. De ce nu ai sărutat-o de noapte bună, așa cum aveai de gând?

Baurus făcu un pas în spate, supraveghind chipul din oglindă. De unde știa că avusese impulsul nebunesc de a o săruta pe Karina, după ce o ajutase să se învelească cât mai bine?

- Ei haide, Baurus, cum de unde știi? Știi totul despre tine. Închise un ochi și îl privi șmecherește, dând în același timp din deget spre el. Craiule!

- Nu știi nimic despre mine, răspunse rece Baurus. Pe mine nu mă sperii cu prostii răsuflete ca astea. Dispari!

- Așa se vorbește cu un vechi prieten?

Sosia se apropie de geamul oglinzii și șopti:

- Mai ții minte ce gust au buzele ei?

Baurus icni, ca și cum l-ar fi palmuit. Dintr-un impuls de moment se repezi furios spre oglindă, cu pumnul strâns, decis să o facă fărâme. Brațul traversă cu ușurință bariera, luându-l prin surprindere.

Sosia răsese răutăcioasă, ferindu-se de pumnul său, se răsuci și, cu o mișcare rapidă, îl prinse de braț, deasupra încheieturii. Îl smuci cu putere, lipindu-l cu fața de geamul oglinzii:

- E timpul să îți trăiești cele mai ascunse dorințe, băiete!

Îl trase spre el, lăsându-se mult pe spate. Baurus aproape că zbură dincolo de suprafața lucioasă. În spatele său lumina se aprinse pe hol. Dar era prea târziu.

Căzu pe burtă.

- Te-ai lovit?

Karina se repezi în ajutor, susținându-l de braț pentru a se ridica.

- Ți-am spus, de atâtea ori, să fi atent la prag...

Îl privea zâmbitoare. Atunci sesiză că stăteau în mijlocul holului de la intrare în casa sa.

- Cleo a venit? întrebă privind în jur. Cât este ceasul?

- Cleo trebuie să sosească. Sper, doar, că nu a uitat, ca data trecută, prăjiturile.

- Nu a uitat prăjiturile? repetă Baurus.

- Prăjitura cu lămâie pe care ne-a promis-o de nu știu când. Dar lasă asta, vine ea până la urmă, hai să vezi cum am pregătit în sufragerie.

Îl trase de braț spre ușa deschisă a sufrageriei. Se opri în prag și arătă cu un gest larg spre încăpere:

- Ei, cum îți place?

Mobila aranjată cu mult gust, covoare groase așternute pe jos, pereții zugrăviți în culori deschise. Nu mai înțelegea nimic.

- Cred că decoratorii au făcut treabă bună. Se lipi de el cu o expresie mulțumită întipărită pe chip. Vom avea o aniversare de nuntă reușită.

Se pregăti să deschidă gură, să o întrebe dacă nu cumva și-a pierdut mințile, când auzi glasul aspru șoptind doar pentru el:

- Nu te-ai gândit niciodată „cum ar fi dacă”? Acum ai ocazia să afli.

Iar amintirile i se aranjă după un model nou. Era ziua în care sărbătorea, împreună cu soția sa Karina, doi ani de căsătorie. Cleo promisese că va trece pe la ei și va aduce, cadou de aniversare, vestita prăjitură cu lămâie, pe care o pregătea atât de bine.

Scutură din cap, încercând să alunge amintirile false ce i se strecurau încet în minte, întunecându-o, dar fără folos. Își amintea acum și de băiatul pe care îl aveau împreună, de mașina cea nouă, făcută cadou de Toros, de firma pe care o înființase împreună cu Karina.

Tânăra vorbea în continuare, dar Baurus abia dacă o mai auzea. Încerca să se împotrivescă amintirilor apăsătoare, dar începea să își piardă voința. Totul era atât de frumos aranjat în viața sa, cum își dorise de atâtea ori în adâncul sufletului să fie, încât era pe cale să cedeze.

- Nu, șopti, într-o ultimă împotrivire, scuturând din cap amețit.

- Nu vrei să vezi cum am aranjat dormitorul? întrebă Karina mirată.

Tânărul ridică ochii spre ea și îi întâlni privirea limpede și chipul zâmbitor. Amintirile despre vechiul Baurus îi dispărură din minte.

- Ba cum de nu, draga mea.

Karina aprinse lumina pe hol și cerceta rapid din priviri încăperea. Aproape adormise, când i se păruse că aude pe cineva discutând dincolo de ușa închisă a camerei sale. Se ridică pe jumătate și se concentrează să audă mai bine.

- Baurus, nu ai plecat încă? întrebă aproape șoptit.

Cum nimeni nu îi răspunse, își făcu puțin curaj și se ridică din pat. Se îmbracă la repezeală cu un halat subțire peste pijamaua albastră, ca cerul dimineții, și, mai mult pe vârfuri, se apropie de ușă.

- Dispari! auzi foarte clar vocea lui Baurus.

„Cei din spatele oglinzilor!” își spuse fata speriată și dădu buzna în hol, căutând, cu degetele amorțite, întrerupătorul de lângă ușă. Dar Baurus nu se vedea pe nicăieri. Iar în hol apăruse numai o singură oglindă.

Rămase indecisă în prag, cântărindu-și precaută șansele de a nu se reflecta în oglindă cât va traversa holul. Apoi își aminti de dispariția lui Baurus cu doar puțin timp înainte, când ochiul se deschisese.

Convinsă că tânărul va avea nevoie de ajutorul său păși în fața oglinzii.

- Sunt doar temerile tale, își spuse cu voce tremurândă, privind cu coada ochiului spre obiectul blestemat. Frica de întuneric, spaima de moarte, toată teama pe care o ții ascunsă în suflet.

Oglinda luci în semn de răspuns. Parcă fără voie întoarse capul și își privi cu ochii mari chipul înspăimântat ce îi reîntorcea privirea din spatele oglinzii. Înghiți în sec și își ținu răsufierea.

Camera se răsuci pe neașteptate, luând-o pe nepregătite. Scoase un țipăt de groază și se sprijini de perete, încercând să își mențină echilibrul. Totul în jur se întunecă. Ridică repede capul și privi în oglinda. Se sperie de-a binelea.

Nu se mai găsea pe holul casei sale, cu lumina revărsându-se din tavan asupra sa. Acum se afla de partea cealaltă a oglinzii, în lumea întunecată a bătrânei-demon.

- Nu te poți ascunde cu adevărat de mine, Karina.

Făcu o piruetă și o descoperi în spatele său pe bătrână.

- Nu ești adevărată.

Femeia o prinse de încheietura dreaptă și o strânse cu putere.

- Sunt cât se poate de reală și tu știi asta.

- Unde este Baurus?

Bătrâna o scutură ca pe un copil neascultător, readucând-o la tăcere.

- Aici eu pun întrebările! De ce nu ai respectat promisiunea pe care ne-ai făcut-o?

Karina se pregăti să-i răspundă că nu are idee despre ce promisiune tot vorbește când amintirea viselor de peste noapte se prăvăli peste ea. Se revăzu încheind, în fața oglinzii, pactul cu cei de dincolo.

- Nu v-o pot da pe Cleo, spuse în șoptă. Poate că a greșit cândva, poate că m-a rănit, dar este verișoara mea, soția lui Baurus, cel mai bun prieten pe care îl am acum. Voi pierde tot.

- Asta nu este problema noastră, spuse bătrâna tranșant. Noi am respectat convenția și este timpul să o respecti și tu. Altfel....

Își apropie chipul diform de obrazul ei și îi șopti răutăcios:

- Îl oprim pe Baurus în locul verișoarei tale. Oricum ar fi, noi câștigăm.

Karinei i se opri răsuflarea în gât. „Lăsați-l pe Baurus în pace!” ar fi vrut să țipe, dar spaima o blocă. Chipul bărbatului dorit îi trecu prin fața ochilor și simți cum asudă pe la tâmple.

- Deci ne-am înțeles! râse bătrâna și îi dădu drumul. Ori Cleo, cum ne-a fost înțelegerea, ori Baurus, unul din doi.

Îi făcu complice cu ochiul.

- Deși, trebuie să recunosc, Baurus este mult mai sensibil și ne-ar fi de mai mare ajutor decât soția sa.

Privirea îi deveni visătoare, înspăimântând-o de moarte pe fată:

- Este atât de plin de energie, atât de sensibil, atât de creativ...Am putea face o mulțime de lucruri grozave împreună. Atâta putere!

Strânse pumnul și plescăi din buze, pofcios. Karina se cutremură și se prelinse pe lângă zid, încercând să se îndepărteze de demonul scăpat parcă de sub control. Bătrâna păru că își revine în sfârșit și se întoarse spre fată.

- Și, ca să vezi că nu îți port pică, te las să arunci o privire asupra a cum ar putea să fie dacă ar dispărea Cleo. Vei vedea, posibilitățile sunt fără limită.

O îmbrânci spre oglinda din spatele sau. Trecu prin ea ca prin fum și căzu pe fund în mijlocul holului.

- Karina, fetițo, credeam că ai învățat să mergi de foarte mult timp, îi spuse în glumă o voce binecunoscută.

Simți fiori de gheață cum îi aleargă pe șira spinării și ridică privirea spre tatăl său. Ieni.

- Ei haide, fetițo, nu o să stai pironită în mijlocul holului până în Ziua de Apoi, continuă Roberto privind-o amuzat. Baurus nu te va aștepta o veșnicie până ai tu de gând să îți muți fundul de pe covor.

- Baurus? întrebă cu o voce găuită.

Tatăl său oftă și o ajută să se ridice. Avea mâinile calde și strânsoarea fermă, așa cum își amintea prea bine și acum. Părea la fel de viu ca altădată și asta o îngrozea mai tare decât orice.

- Nu știam că îți ții memoria în altă parte a corpului.

Îl privi uimită, uitând să se mai sperie.

- Dacă o căzătura atât de mică a provocat pagube atât de mari încât să uiți de tânărul fermecător pe care mi l-ai prezentat mai deunăzi. Te așteaptă în parc, peste un sfert de oră. Și, dacă nu alergi, nu vei ajunge la întâlnire.

În timp ce vorbea o împingea încet spre ușa de la intrare.

- În plus trebuie să plec și eu. Abia aștept să încerc motocicletă, după toate îmbunătățirile pe care i le-am adus.

Continuă să vorbească, zăpăcind-o și mai mult. Amintirea accidentului o făcu să se oprească brusc, obligându-l și pe tatăl său să se oprească.

- Vrei să încerci motocicletă?

Roberto o privi pe sub sprâncene.

- Știi bine că am plănuit cursa asta de foarte mult timp. Păru deodată îngrijorat. Ești sigură că te simți bine, iubito? Poate că totuși căzătura te-a afectat mai serios decât am crezut.

Karina îl privi în ochii neștiind ce să îi spună. Aștepta neliniștit răspunsul, cu o privire speriată pe care nu o mai văzuse, parcă, de o veșnicie.

„Dacă am trecut cumva într-un univers paralel unde accidentul tatei nu a avut încă loc? Am șansa să îl împiedic să plece!” se surprinse gândind.

Nu știa cum ajunsese la un asemenea raționament și, în momentul acela, nici nu îi păsa. Dacă trecuse în alt univers și avea posibilitatea să își salveze tatăl, restul nu mai conta. Avea să se gândească mai târziu cum va face să o salveze pe Cleo din ghearele bătrânei.

- Tată, mai bine nu pleca acum în cursă, spuse prinzându-l de braț cu ambele mâini. Știu că nu par în apele mele, dar vreau să vii cu mine în parc. Îți explic acolo ce se întâmplă, și ție și lui Baurus.

- Karina iubito....

- Tată, te rog. Știi că nu am nimic împotriva curselor pe care le faci cu motocicleta, dar, de data asta, vreau să renunți. Pentru mine!

Roberto o bătu ușurel cu palma peste mâini.

- Ei, hai, calmează-te. Nu mi se va întâmpla nimic rău, dacă plec în cursă.

Surâse liniștitor spre ea, încercând să îi risipească îndoielile.

- Tată, am un presentiment groaznic în legătură cu cursa aceasta, încercă ea să îl înduplece, simțind disperată că tatăl său nu avea să cedeze rugăminții.

Ochii i se umplură cu lacrimi.

- Te rog, nu vreau să ai vreun accident.....

Roberto păru că înțelege deodată.

- Karina, fetițo, știi că ești speriată de posibilitatea vreunui accident. Moartea verișoarei tale ne-a îndurerat pe toți. Dar trebuie să ne continuăm viața! Dacă ne este frică să ieșim din casă, de teama că ne-ar putea lovi vreo mașină, nu ne vom putea bucura de viața aceasta!

Karina simți cum îi fuge sângele din obraji și îi îngheață răsufierea:

- Accidentul lui Cleo.....

„Crede și nu cerceta” auzi glasul răutăcios al bătrânei în mintea înghețată. „Ai posibilitatea să îl primești pe tatăl tău și pe Baurus în locul verișoarei tale. Vezi cât suntem de mărinimoși?”

Baurus își lăsă tânăra soție să pregătească masa, așa cum făcea de obicei când aveau de sărbătorit un eveniment important, și ieși în curtea casei să îngrijească puțin de grădină.

Iubea să stea la aer curat, într-o cămașă mai veche cu mânecile suflecate până la cot, și să îngrijească micile plântuțe cu mâinile goale. Cleo ar fi fost oripilată numai la gândul de a-l vedea cu unghiile pline de noroi, dar verișoara Karinei nu avea să ajungă decât peste două ore, așa că avea timp destul să își vadă de pasiunea sa.

Cleo....Subțirică, cu ochii aprinși, obrajii îmbujorați. Zâmbi. „Este o figură”, recunosc în sine și începu să fluiere o melodie veselă.

Cei doi câini ai familiei, de rasă incertă și talie mică, i se încurcară printre picioare. Îi scărpină pe amândoi după urechile clăpăuge apoi le aruncă un băț câțiva metri mai încolo. Zâmbi când îi văzu certându-se pe el.

Le urmări cearta, dar numai pe jumătate atent. Se gândea la cât de multe realizase în viață din tot ceea ce își dorise: o familie, o casă numai a lui, un serviciu care să îi placă,

animale de companie și o curte cu flori la care putea munci cât e ziua de lungă. Toate dorințele îi erau împlinite. Atunci de ce simțea că era ceva în neregulă?

Își lăsă privirea să rătăcească prin curte. Petecile de flori păreau aruncate la întâmplare, fără a urma un model precis.

„Sunt de acord să avem o grădină de flori în fața casei, dar va trebui să angajam un grădinar care să se ocupe de ea” parcă o auzi pe Cleo.

Se încruntă. Oare când îi spusese Cleo una ca asta? Dar mintea sa nu avea răspuns. Gândurile se roteau neîncetat în jurul reușitelor personale, dar mai ales a faptului că avea tot ceea ce își dorise.

Scutură din cap. Ceva nu era sigur în ordine. Dar ce?

Privi din nou în curte. Îi plăcea să lucreze în grădină, este adevărat, dar iar fi plăcut și un garaj unde să meșterească toată ziua la mașina familiei. Își aminti de dorința, mai veche, de a deveni mecanic auto. Poate nu unul profesionist, dar măcar să se mânjească din când în când cu ulei.

- Dragule!

Întoarse capul. În pragul casei, Cleo ieșise cu două pungi de semipreparate în mâini.

- Vrei ciorbiță țărăneasca sau supă cu găluște?

- Ce?

Imaginea se tulbură și imediat apărură Karina în prag, în locul verișoarei sale.

- Vrei să fac o ciorbiță țărăneasca sau o supă cu găluște?

„Știi că ți-ai fi dorit o nevastă care să gătească, dar mă descurc mai bine cu semipreparatele....”

De data asta era sigur că o auzise pe Cleo. Karina aștepta în continuare răspunsul cu zâmbetul pe buze. Deschise gura, fără să fie sigur pe ce va spune:

- Vreau curcan umplut.

- Cum vrei tu, dragule.

Și Karina dispărură în casă, fără nici un protest. Acum era mai mult decât curios să vadă cum de va face curcan umplut, având în vedere că nu cumpăraseră nici o orătanie de curând. O amintire cu ei doi în magazin, cumpărând o pasăre congelată, îi jucă în fața ochilor. Și știi că nu era amintirea lui, când realizează că magazinul de unde făceau presupusele cumpărături era același cu cel ce arsese acum mai bine de doi ani.

Reveni cu privirea spre grădină și avu un șoc. În partea dreaptă, cu acoperișul nou strălucind în soarele amiezii, garajul mult visat. Ușa larg deschisă lăsau să se întrevadă uneltele de grădinărit așezate cuminti pe rafuri.

Închise ochii și încercă să își potolească urletul mintii, dar gândurile se agitau dezlănțuite, amețindu-l și mai rău.

Își amintii când, copil fiind, își dorise cu ardoare un șemineu mare în mijlocul sufrageriei, așa cum văzuse într-unul din filmele preferate. Era o noapte înghețată pe atunci iar el, încălțat în papuci pufoși, privea spre stele și își punea dorințe.

Când deschise ochii afară era deja noapte iar frigul pătrunzător îi îngheță rapid degetele de la mâini. Grădina era goală, pământul încremenit sub razele lunii. Magazia pentru unelte avea chiar o căciuliță de zăpadă.

Intră în casă, gonit de senzația neplăcută de arsură dată de degetele înghețate. Nici nu îl mai miră șemineul mare, grosolan de mare, în care ardea un foc vesel. Roti privirea lent prin cameră în căutarea răspunsurilor. Oglinda întunecată, ce străjuia parcă ușa

dormitorului, era singurul lucru cunoscut în ecuația cu o mulțime de necunoscute pe care o trăia din plin.

Karina apăru în ușa dormitorului, îmbrăcată într-o cămașă subțirică de noapte. Îl privi zâmbind tandru.

- Vii la culcare, dragule?

Cu mintea plină de îndoială o urmă.

Poate că ar fi cedat până la urma ofertei, dacă nu ar fi știut, în inima sa, că tatăl său nu avea să se întoarcă cu adevărat niciodată. Faptul că acum se plimba prin fața ochilor săi, vorbindu-i ba de una ba de alta, ca de obicei, nu o împiedica să îl vadă zăcând pe spate în sicriul de lemn.

- Nu vreau! spuse hotărâtă.

- Nu ai de ales, îi răspunse bătrâna cu răceală. Ești în lumea mea și va trebui să te mulțumești cu ce ți-am dat. Am fost mărinimoasă, oricum.

Tatăl său continua să se plimbe prin cameră, surd la dialogul dintre ea și bătrână. Își mușcă buzele, gândindu-se la o posibilitate rapidă de a scăpa de sub aripa demonului.

- Mi-ai spus că îl primesc pe tata și pe Baurus, dar m-ai mințit. Tata nu e tata iar Baurus mai mult ca sigur nu va fi Baurus pe care îl cunosc parcă de o viață. Doar o copie ieftină cum este el.

Arată cu mâna spre tatăl său ce se oprise în dreptul ferestrei, cu capul întors spre ea.

- Doar asta te împiedica draga mea? Bătrâna redeveni zâmbitoare iar Karina își ținu răsufierea. Rezolvăm problema într-o clipă. Sunt sigură că Baurus va fi foarte mulțumit să te aibă aproape.

Karina își permise un mic oftat de ușurare, când bătrâna se întoarse cu spatele să plece.

- Dar ai grijă să îți ții promisiunea, de data asta! spuse aproape cu răutate, întorcându-se spre ea și fulgerând-o din priviri. Altfel trec peste orice târg și te fac să plătești. Scump!

Dispăru într-un nor de fum cenușiu. Fata sări în sus când auzi ușa de la camera sa deschizându-se.

- Unde te grăbești? o întrebă tatăl său. Nu vrei să vii cu mine să vezi cursa?

- Poate altădată, tată, spuse din vârful buzelor forțându-se să zâmbească. Sesiză în treacăt că afară se înnoptase deja. Uite, s-a făcut întuneric. Ai uitat că va avea loc mâine?

Tatăl său privi în întuneric apoi ridică din umeri.

- Cred că am uitat. Atunci pe mâine, fetițo. Vreau să fii în primul rând și să îmi faci cu mâna când trec linia de sosire.

- Ca întotdeauna, tată, minți ea cât mai convingător.

Alergă spre camera sa cât putu de repede, convinsă într-un colțisor al mintii că tatăl său o va urma. Intră în cameră și trânti ușa cu putere, blocând-o ca să nu se mai deschidă.

Baurus se întoarse spre ea. Și aproape își aminti dar amintirile, alunecoase, dispărură iar în hățișul minții.

- Baurus! spuse fata cu ușurare apropiindu-se de el. Măcar s-a ținut de cuvânt.

Baurus o privi cu luare-aminte.

- Femeia demon, încercă fata să îi explice. Bătrâna care mă urmărește și care ne-a târât în coșmarul ăsta.

Dar Baurus continua să o fixeze cu privirea, fără să spună nimic.

- Ești Baurus, nu?
- Iar tu ești soția mea, răspunse bărbatul în sfârșit.
- Soția ta? Karina făcu ochii mari. Eu nu....

Vorbele îi muriră pe buze. Baurus nu părea să realizeze unde se află iar privirea pierdută o alertă imediat. Poate că bătrâna îi arătase și lui o lume iluzorie iar tânărul credea că trăiește acum în interiorul ei.

- În lumea asta sunt soția ta, acceptă ea. Dar este o lume mincinoasă, Baurus, o lume în care adevărurile sunt răsturnate. O lume în oglindă, ce pare să reflecte realitate, fără a fi cu adevărat reală.

Baurus păru să realizeze în sfârșit unde se află. Privi în jur cu alți ochi.

- Lumea din spatele oglinzilor blestamate. Lumea bătrânei demon.

Karina zâmbi, fericită că și-a amintit.

- Acum știi despre ce este vorba, nu? Arată cu mâna în jurul sau. Este o lume creată de cei „de dincolo” pentru a ne face să uităm cine suntem.

- Cred că este mai mult de atât, spuse Baurus după un moment de gândire. Se uită la față. Ai văzut vreuna din oglinzi prin preajmă?

Karina încercă să își amintească dacă văzuse sau nu oglinzile din sufragerie. Închise ochii, concentrându-se pe imagine. Realiză că locul celor două oglinzi era luat de două tablouri uriașe cu natură moartă.

Clătină din cap dezamăgită.

- Nici una nu este în casă. Tu ai găsit ceva?

- Nu.

Karina se îndreptă spre ușă.

- Trebuie să căutăm neapărat una din oglinzi, să trecem prin ea în realitate. Lumea asta îmi dă fiori. Coborî vocea și arătă din priviri în direcția sufrageriei. Bătrâna a avut sinistru idee să mi-l dea pe tata! Nu vreau să mai stau nici un minut în preajma arătării ăleia. Cine știe ce monstru i-a furat chipul și se fâțâie prin sufragerie, încercând să se dea drept tata.

Baurus își vârî mâinile adânc în buzunare și se propti pe picioare cu o expresie ciudată pe chip.

- Nu plecăm acum, spuse scurt, zăpăcind-o pe Karina.

- Dar...îngăimă fata.

- Karina, dacă plecăm acum nu vom putea elucida misterul acestei lumi iluzorii, cum o numești tu. Și, mai mult ca sigur, bătrâna ne va aduce aici cu prima ocazie. Poate nici nu vom apuca să ajungem la ușa casei tale și ne vom trezi înapoi.

Se apropie încet de ea, clătinând din cap.

- Nu ne putem întoarce încă. Nici mie nu îmi place aici, crede-mă, și nici nu mi-a plăcut cum s-a jucat cu mintea mea, făcându-mă să cred că îmi ești soție și că trăim împreună de câțiva ani. Trebuie să lămurim o dată pentru totdeauna misterul acestei lumi!

Karina respiră scurt și îl privi nervoasă.

- Sunt de acord că trebuie să dezlegăm misterul, dar trebuie să rămânem în casa asta? Nu îl putem rezolva undeva în parc sau la pizzerie? Nu vreau să mai rămân aici, pentru numele Domnului!

- Și astfel ajungem la cel de al doilea motiv pentru care nu putem pleca de aici, spuse Baurus cu un zâmbet ironic în colțul gurii. Nu putem ieși. Nu vreau să te sperii, dar nu

cred că bătrâna ne va lăsa să plecăm din casă. Țasta este teritoriul ei, creație menită să ne mențină în iluzie.

XIV. FLĂCĂRI ÎN NOAPTE

După ce se sătură de plâns, Cleo se ghemui în fața oglinzii, încercând să își dea seama ce să facă în continuare. Era amortită de gândul că Baurus o înșelase și, dintre toate, o alesese tocmai pe Karina.

Răsuci problema pe toate părțile, refuzând să accepte evidentul, ajungând într-un târziu la concluzia că Baurus nu avea nici o vină.

- Mai mult ca sigur Karina la păcălit, atrăgându-l într-o cursă cu una din poveștile ei mincinoase, murmură privind dușmănos spre oglindă.

Dar aceasta nu îi întoarse imaginea, rămânând la fel de neagră ca o noapte fără lună. Cleo își aminti de proiectul la care lucra Baurus în seara aceea. Convinsă că îi va răspunde la multe din întrebările ce i se roteau neconținut în minte, sări din fotoliu.

Răsfoi mapa de pe birou cu gesturi repezite, dar înăuntru nu era decât raportul pe care Baurus trebuia să îl dea a doua zi lui Toros. Închise mapa cu un pocnet nervos și strânse din buze.

Căută din priviri un semn cât de mic care să o îndrume spre locul în care Baurus își ține notițele despre fantasmalele Karinei. Privirea îi poposi pe mica agendă electronică ce stătea stingheră pe colțul biroului, ascunsă parțial de câteva foi cu schițe.

Mătură foile pe jos, fără să îi pese dacă erau importante sau nu pentru Baurus, și activă agendă. Răsufle ușurată când intră în meniul principal fără să i se ceară vreo parolă. Măcar în unele privințe Baurus nu avea de ce să se ascundă de ea!

Alese la întâmplare unul din fișierele de pe ecran numit simplu „semne”. Privi pe îndelete semnele frumos desenate de Baurus și citi cele câteva rânduri care le însoțeau în josul paginii.

La sfârșit Baurus scria cu litere mari și sublinia „SUCCESIUNEA DE SEMNE SE CONSIDERĂ NECESARĂ PENTRU ÎNCHIDEREA PORȚII”. Dar despre ce poartă era vorba nu găsi pe nicăieri.

- Poarta, spuse ea încet.

Văzu ca din întâmplare oglinda rămasă fără strălucire și își îngustă ochii. Acum îi părea rău că nu a fost mai atentă când Baurus îi povestea despre visele nebunești ale verișoarei ei.

Încercă să își amintească măcar un amănunt mai important din lălăiala de neînțeles care îi trecuse pe la ureche. Zâmbi. Auzise clar cuvintele oglinzi blestemate! Deodată, oglinda din sufragerie, cea în fața căruia stătuse de atâtea ori plănuiuind-și viitorul, îi apărură într-o altă lumină.

Privi pe furiș în direcția ei. Era din ce în ce mai sigură că verișoara sa avea legătură într-un fel cu oglinda lor. Acum, dacă se gândea mai bine, îi părea că oglinda era pusă acolo pentru a le fi spionată intimitatea.

Parcă o și vedea pe Karina așezată la masa din bucătărie, privind într-o oglindă de buzunar la ce se întâmpla în casa lor. Mai mult ca sigur se întâmplase ceva în timpul

excursiei (parcă îl auzise vorbind pe Baurus de un vraci bătrân și o licoare fermecată), poate că își vânduse sufletul diavolului sau încheiase vreun pact cu necurații. Era nebună și trebuia să îi îndepărteze influența de casa și familia lor.

Își amintea acum cu claritate de toate gândurile mai mult decât ciudate pe care le încercase de cate ori se așezase în fața oglinzii. Se cutremură când realizează că aproape i se oferise pe tavă scorpiei nebune.

Acum înțelegea că trebuia să îl ajute pe Baurus să închidă poarta iar semnele din agenda electronică erau cheia. Le analiză pe rând, încercând să își dea seama cum să le folosească.

Oare trebuiau desenate pe suprafața oglinzii cu vreun praf descântat? Sau pictate pe margine? Dar dacă le spunea numele în ordine, stând în dreptul oglinzii?

Întrebările erau prea multe și o zăpăceau. Simțea că trebuie să facă repede o alegere, dar nimic nu avea sens și nu era nimeni lângă ea să o sfătuiască. Dacă ar fi fost Baurus acasă...S-ar fi sfătuit împreună și ar fi ales soluția corectă. Așa putea face o mișcare greșită și...

Nu își continua gândul, prea speriată să o facă. Își strânse buzele, frământându-și mintea în continuare. Își aminti de ciobul pe care Baurus îl adusese la spital, cel pe care tatăl său era ferm convins că aparținea oglinzii.

Baurus evitase să îi spună prea multe, insistând asupra faptului că un prieten bun îl curățase de energii malefice, scufundându-l de mai multe ori în apă sfințită. Mintea îi zăbovi câteva clipe asupra ideii.

Zâmbi. Câți „prieteni buni” cunoșteau care aveau posibilitatea să umble cu obiecte încărcate de har? Oare trebuia să se gândească la altcineva, când era evident că părintele Ioachim îl ajutase? Cine altcineva ar fi intrat în biserică pentru a sfinți un lucru ce mustea de vibrații malefice?

Privi spre oglindă, surâzând satisfăcută. Ce simboluri magice scrise pe marginea de sticlă sau cuvinte fără înțeles recitate în fața suprafeței lucioase? Avea să ducă oglinda părintelui Ioachim pentru a o dezlega de descântecul și farmecele făcute de „iubita” sa verișoara.

Și pe urmă avea să discute personal cu Karina. Avea să îi spună în față să îl lase în pace pe Baurus, că nu era de nasul ei. Și avea să încerce să fie mai receptivă la ideile soțului sau. Chiar dacă nu era interesată cu adevărat de subiectele de care el era pasionat, putea face un efort pentru a fi mai bine informată. În felul acesta nu îl lăsa descoperit pe Baurus, pentru a deveni astfel pradă ușoară profitoarelor de genul verișoarei sale.

Fără a sta prea mult pe gânduri luă o pătură mai subțire din dulap și, ținând-o pavăză în fața sa pentru a nu se oglindi cumva pe suprafața blestemei, se apropie cu mișcări furișate de oglindă.

La mai puțin de un pas de perete aruncă pătura peste oglindă și grăbită o înveli, atentă să nu lase vreun colț neacoperit. După ce se asigură că nu se mai vede nimic din ea o scoase cu grijă de pe perete și o înveli cu totul, până ce și ultima pată neagră dispăru sub albastrul liniștitor al păturii.

Luă cheile pangarului, din poșețica de mână aruncată neglijent lângă telefon, ridică oglinda în brațe și plecă spre biserică. Lăsă ușa casei deschisă, în eventualitatea că Baurus avea să se întoarcă până la urmă în căminul conjugal.

Karina constată neliniștită că zorile au apărut după nici o oră de la lăsarea întunericului. Cerul era întunecat, pregătindu-se parcă de ploaie iar lumina soarelui era estompată mult de o pătură groasă de nori negricioși.

Baurus se apropie de ea, supraveghind îngândurat cerul plumburiu. Se pregăti să spună ceva, când ușa camerei se trânti fără veste de perete, trimițându-le fiori reci pe șira spinării. Karina se întoarse, cu un țipăt scurt de groază, spre cadrul larg deschis.

- Să nu uiți de cursa de astăzi, îi spuse tatăl său cu ochi strălucitori. Știi foarte bine că îmi porți noroc de cate ori stai în primele rânduri ale tribunei și îmi ții pumnii strânși.

- Tată, mai bine stai acasă astăzi și lași cursa pe altădată. Uite, cerul se pregătește de furtună. Va fi o vreme prea urâtă pentru o cursă de motociclete. Rămâi acasă astăzi și îți promit că data viitoare voi veni cu tine să îți fac cu mâna când vei trece de linia de sosire.

Tatăl său se posomorî și, plecă spre sufragerie, fără să mai spună nimic. Baurus îl urmări cu privirea cum dispare în sufragerie și închise repede ușa, apoi se întoarse spre Karina.

- Ține morțiș să se ducă la cursa aia afurisită, șopti fata iar ochii i se umplură cu lacrimi. Și mai vrea să fiu și în primele rânduri să immortalizez momentul!

Întoarse capul spre fereastră și începu să plângă înăbușit. Baurus traversă camera cu pași mari și o prinse de umeri, forțând-o să se întoarcă spre el.

- Nu sunt sigur în totalitate, dar cred că știu ce ne-a adus aici, îi spuse privind-o în ochi. Karina își trase nasul. Mai ții minte când am spus că este o lume ce reacționează la gândurile noastre? La temerile noastre?

Fata încuviință încet din cap.

- Karina, uite-te bine în jurul tău și spune-mi ce vezi.

Dar tânăra nu părea să înțeleagă ce vrea să îi spună. O împinse încet de la spate până în dreptul ușii de la sufragerie și arătă cu capul spre Roberto, așezat în fotoliu în fața geamului, privind pe fereastră la șuvoaiile de apă ce se revărsau din cer.

- Karina, de când tatăl tău a avut teribilul accident de motocicletă, în timpul căruia și-a pierdut viața, te-ai blamat mereu pentru faptul că nu ai fost lângă el în ultimele clipe de viață. Dorința ai purtat-o în tine de la început și ai lăsat-o să crească, o dată cu vina pe care ți-ai asumat-o. Gândurile tale au fost atât de puternice încât bătrâna a putut crea pe baza lor această lume.

O întoarse pe față spre el.

- Suntem prinși aici, ca într-o buclă temporală. Este ziua dinaintea accidentului și, dacă nu te vei duce să vezi cursa aceea, să încerci în vreun fel să previi accidentul, vom rămâne în lumea asta pe veci.

- Dar nu vrea să mă asculte, spuse fata supărată. I-am spus să nu se ducă la cursă, i-am spus că am avut viziunea unui accident! Ce pot face mai mult?

- Poate nici nu trebuie să faci ceva. Poate trebuie doar să fii prezentă în primele rânduri de spectatori și să îi faci cu mâna când trece linia de sosire.

- Și dacă nu ai dreptate? Dacă voi fi în primele rânduri pentru a vedea mai bine accidentul? Cred că îmi voi pierde mințile!

- Nu uita că este o lume creată de bătrână pentru tine. Te vrea de partea ei și nu te va avea, dacă te va face să suferi. Poate că va trece la măsuri radicale mai târziu, când nu vei

face ceea ce va vrea, dar, deocamdată, îți oferă ceea ce dorești. În cazul tău ai posibilitatea să împiedici accidentul în care tatăl tău își pierde viața.

Karina oftă și lăsă capul în piept, știind că nu are nici un contraargument valabil. Îl privi pe sub sprâncene.

- Și ție, atunci, ce îți oferă, dacă este o lume clădită pe dorințele noastre?

Buzele bărbatului schițară un zâmbet amar.

- Despre asta vorbim mai târziu.

Cleo mai mult alerga spre biserică cu oglinda la subsioară, încercând să își mențină echilibrul pe pietrele de pavaj, udate bine de ploaia de peste noapte. Era întuneric aproape dens din cauza păturii groase de nori ce acoperea cerul iar luminile lămpilor străpungeau cu greu întunecimile.

Îi era frică, pentru că niciodată nu ieșise din casă atât de târziu fără a fi însoțită de cineva care să o apere, dar nu voia să se gândească la asta, știind instinctiv că teama ar alunga-o imediat înapoi.

Deși biserica se afla doar la câteva străzi distanță parcă alerga de o veșnicie. De câteva ori i se păruse că vede mișcări furișate în spatele ei, dar nu era decât umbra sa ce o urmarea mișelește în petecele de lumina gălbuie, aruncate parcă în silă de lampadarele joase.

„Numai de nu m-aș împiedica, să scap oglinda din brațe” își spuse printre gâfâieli. „Cine știe ce nenorociri s-ar mai abate atunci asupra noastră!”

Nici bine nu termină gândul că piciorul îi alunecă pe una din pietrele ieșite în afară și s-ar fi prăbușit peste oglindă, dacă nu ar fi reușit să se agațe, în ultima secundă, de gardul de metal ce înconjură biserica.

Suspină fericită și grăbi ritmul. Deschise porțile duble și se strecură prin deschizătură, apoi le fereca în urma sa. Gardul nu era prea înalt și, dacă ar fi urmărit-o cineva, nu ar fi constituit o piedică prea mare, dar se simțea mult mai sigură în spațiul închis delimitat de acesta.

Privi spre clădirea ce se înălța în fața ei și se simți dintr-o dată mult mai bine. Murmurând o melodie fără cuvinte intră în pangar. Biserica era închisă la ora aceea, însă dimineața, la prima oră, de cum avea să vină părintele Ioachim, avea să ducă oglinda la „dezlegat”.

Karina mergea aproape împotriva dorinței sale în urma lui Roberto spre locul de unde avea să se dea startul pentru cele zece motociclete ce participau în ziua aceea la cursă. Îi zâmbi stins lui Pietro, bunul prieten al tatălui său și ajutorul lui de nădejde în astfel de situații.

Bărbatul îi zâmbi larg și îi făcu semn cu ochiul. Privi spre Baurus apoi o întrebă tăcut, arătând cu capul în direcția tânărului, cine este. Karina șopti „un prieten” iar Pietro își roti ochii în cap, fluierând lung.

- Tatăl tău participă des la astfel de curse? o întrebă Baurus, privind curios la cei ce pregăteau motocicletele.

- Nu foarte des. Îi place să simtă cum îi curge adrenalina în sânge, cum se lăuda de atâtea ori. Îi plăcea, se corectă iute și privi pe furiș spre tatăl sau.

- Nu am participat niciodată la o astfel de competiție. Pare interesant.

- Probabil va fi prima și ultima așa că încearcă să te bucuri de ea cât mai poți, spuse fata sec.

Tânărul ridică din sprâncene, auzindu-i tonul, dar nu comenta deloc. Karina se îndreptă spre Pietro.

- Totul este în regula cu „fetița”? întrebă zâmbind fals, arătând cu mâna spre motocicletă. Ați strâns toate șuruburile, ați verificat toate cablurile? Presiunea în roți este bună?

- După ultima verificare de rutină, totul este OK, spuse Pietro și își frecă mâinile. Abia aștept să începă cursa! Vii cu noi, să sărbătorim după aceea?

- Să sărbătoriți?

- Se pare că este ultima cursă la care va mai participa tatăl tău așa că vom stropi cum trebuie evenimentul.

- Nu am știut.....

Bărbatul o privi zâmbitor, așteptând răbdător răspunsul. Deschise gură să îl prevină despre accident când timpul încetini deodată, luând-o pe nepregătite. Toate zgomotele din jurul ei se estompară, mișcările oamenilor parcă erau date cu încetinitorul.

Întoarse capul spre Baurus și îl văzu la nici un metru de ea. Părea încordat și privea în toate părțile, semn că simțea și el modificarea timpului.

Se întoarse spre Pietro. Deodată trăsăturile feței bărbatului se modificară, trecând de la bucurie și așteptare la durere și șoc. Ochii îi îmbătrâniră parcă, chipul i se ridă iar pe frunte îi apărură câteva fire de păr albe.

- S-a dus, șopti bărbatul cu vocea îngroșată. Nu îmi vine să cred! Motocicleta i-a venit de hac, până la urmă. Și doar i-am spus să fie atent la cablul de accelerație! Dar el nu și nu, o ținea morțiș pe a lui, că totul este în regulă, că „fetița” nu mai are nevoie de nici o verificare.

- Cablul de accelerație? întrebă fata aplecându-se spre el.

Bărbatului îi luciră ochii. Trase adânc aer în piept, încercând să se calmeze.

- Era slăbit după ultima modificare pe care i-am adus-o la motor. Din cauza asta s-a agățat de carburator. Motocicleta a rămas blocată pe accelerație și nu a putut evita izbitura frontala cu peretele de siguranță. Șocul a fost prea puternic pentru el.....

Timpul își relua curgerea normală întreruptă pentru cele câteva clipe. Fața lui Pietro redeveni zâmbitoare. Inima Karinei îi bătea în piept mai să îl spargă.

- Ce zici? Vii cu noi după cursă? Îl poți lua și pe prietenul tău, dacă vrei. Sau vă puteți duce să sărbătoriți în altă parte, numai voi doi.

Îi făcu cu ochiul și își dădu capul pe spate, râzând cu poftă ca de o glumă bună.

- Pietro, ai verificat cablul de accelerație? strecură Karina ca din întâmplare.

Bărbatul o privi nedumerit.

- Cablul de accelerație? Despre ce vorbești fetiço?

- Știi că tata nu ia în seamă întotdeauna micile amănunte....Dar cred că a uitat să strângă cablul de accelerație după ce a umblat ieri la motor. Nu strică să verifici.

Pietro se întoarse pe jumătate spre motocicletă, supraveghind-o cu coada ochiului pe Karina.

- Roberto, ai strâns cablul de accelerație după ce ai pus carburatorul la loc?
Roberto, ce moșmondea ceva la roata din față, ridică privirea surprinsă spre el.

- Cablul de accelerație zici?

- Știi că te plângeai mai deunăzi că este cam slab. L-ai strâns după ce ai făcut modificările?

Pietro se îndreptă în grabă spre motocicletă pentru verificare. Baurus se apropie de Karina și o strânse de umăr încurajator.

- Nu l-ai strâns, se auzi Pietro înăbușit. Slavă Domnului că și-a amintit Karina altfel nu știi ce s-ar fi întâmplat! continuă el, agitănd cheia din mână în aer în timp ce clătina din cap cu o expresie supărată pe chip.

Roberto îi trimise un sărut Karinei apoi urcă pe motocicletă, imediat ce Pietro se îndepărtă. Karina îl urmări cum se îndepărtează, aducând motocicleta la linia de start.

Imaginile din jurul lor se întunecară și își pierdură consistența, chiar când pocnetul pistolului anunța începutul cursei. Când se lumină în jurul lor se regăsiră în dormitorul Karinei.

Ușa camerei era întredeschisă iar dincolo de ea se auzea sunetul mult estompat al apei ce curgea la baie, semn că era cineva înăuntru. Calendarul de pe perete arăta a fi o zi după ce tatăl său avusese în viața reală accidentul.

- Cred că face duș acum, spuse Baurus închizând ușa.

- Și ce am rezolvat cu asta? întrebă Karina. Oftă și își masă fruntea cu un gest obosit. În realitate el este tot mort. Cu ce mă încălzește faptul că aici i-am salvat viața?

- Asta ți-ai dorit asta ai primit, spuse Baurus calm.

Karina se opri din masaj și îl privi printre degete.

- De ce mai suntem încă aici? De ce nu am plecat, dacă toate au ieșit cum trebuie?

- Pentru că dorința mea nu a fost îndeplinită.

Privirea lui fixată pe chipul său o neliniște. Își trecu absentă degetele prin păr, amânând cât de mult putea inevitabilul. Într-un final cedă curiozității sale înnăscute:

- Tu ce ți-ai dorit?

Cleo ajunse în sfârșit acasă. Biserica nu era atât de departe, dar se simțea ca și cum ar fi parcurs tot orașul pe jos de la un capăt la altul. Era obosită și începea să se vadă, își spuse privindu-se în mica oglinjoară din poșetă. Din nefericire, deși era atât de obosită, nu se simțea în stare să doarmă.

Baurus nu se întorsese încă. Privi la ceasul de pe biroul lui și schiță un zâmbet amar. Trei dimineața iar el nu apăruse. Deși se așteptase la asta, tot își simțea gâtul uscat iar la colțul ochilor i se strânseseră lacrimi neputincioase.

Privirea îi căzu pe fotografia mică de pe birou și suspină încet.

„Te voi aduce înapoi la mine, chiar de va fi ultimul lucru pe care îl voi face” jură ea. Luă fotografia din ramă și o strânse la piept. „Ești al meu, Baurus, să nu uiți asta niciodată!”

Se lăsă să cadă în fotoliu. Mulțumi cerului că a ajuns în sfârșit acasă pentru a se putea odihni. Pleoapele i se lăsară grele, acoperindu-i încet ochii. I se păru că aude pași la ușă și tresări speriată. Dar nu era nimeni.

Ochii i se închiseră din nou. Nu dormea cu adevărat, mulțumindu-se să moțâie în așteptarea dimineții. Nu știa cât timp trecuse, suspendată între vis și realitate, când simți o miasmă ciudată înconjurând-o deodată.

Deschise ochii mari și privi în jur amețită. Era tot singură. Dar mirosul dulceag, aproape înțepător, de lemn ars și lumânări topite reveni. Sări în picioare, dar nicăieri nu se vedea fum.

Precută trecu prin toate camerele, asigurându-se că nu este nici o primejdie, că nu arde nimic. Când ajunsese în dreptul fotoliului mirosul de ars reveni în forță. I se părea cumva cunoscută aroma, de lemn ce arde trosnind în vatră și de lumânări ce se topesc în liniște.

„Oglinda!”

Gândul îi arse mintea obosită, trezind-o brusc la realitate. Fără o vorbă se năpusti pe ușă afară.

Baurus nu spunea nimic, mulțumindu-se să o privească în tăcere.

- Joc vreun rol, cât de mic, în dorința ta? întrebă ea, încercând să-i ghicească gândurile.

- Tu reprezinți dorința mea.

Karina rămase cu gura căscată.

- Eu reprezint dorința ta? Adică...Noi...Tu și eu...O, Doamne!

- Să nu îmi spui că nu te-ai gândit niciodată la „cum ar fi fost dacă...”, spuse Baurus privind-o printre gene. Eu m-am gândit suficient de mult pentru a transforma totul într-o dorință secretă, se pare.

- Înțeleg....

Karina ar fi vrut să facă un pas mare în spate, dar nu mai avea unde. Era cu spatele la ușă iar aceasta era închisă.

- Cred că vom rămâne aici pe vecie, spuse Baurus și surâse amar.

Karina se uită la el cu coada ochiului. Baurus o privea în continuare, așteptând parcă un răspuns din partea sa. Clătina din cap, cu o expresie dezamăgită pe chip, și se așeză greoi pe pat. Își prinse capul în mâini și rămase așa.

Tânăra îl măsură din cap până în picioare, gândindu-se ce să facă în continuare. Îl auzi pe tatăl său cum iese din baie și cum, fluierând, intră în sufragerie. Se gândi o clipă la posibilitatea de a rămâne în preajma lui o veșnicie și se cutremură.

Poate doar dacă, prin vreun miracol, și-ar fi pierdut întreaga memorie ar fi acceptat acea arătare drept înlocuitor pentru tatăl său. Dar așa, cu amintirea vie a momentului când îl văzuse întins pe spate, alb ca varul la față, ochii închiși și trăsăturile încremenite într-o grimasă de durere, nu putea trăi niciodată.

Se gândi la Baurus. Îl simpatiza, era adevărat. Era genul de bărbat după care, dacă ar fi avut suficient curaj, ar fi fluierat pe stradă. Era inteligent, recent își descoperise și simțul umorului...Ar fi putut fi o partidă bună.

„Dar este însurat!”

Gândul o readuse rapid cu picioarele pe pământ. Era însurat. Și nu cu oricine! Cleo nu ar fi iertat-o niciodată, dacă ar fi împărțit cu el intimitatea, fie numai și un moment rătăcitor.

„Karina, fată, gândește-te repede la o soluție convenabilă pentru amândoi” își spuse.

„Va trebui să accepți inevitabilul” îi spuse un gând răzleț. „Doar dacă nu cumva ai de gând să rămâi pe aici o eternitate.”

„Nu vreau să rămân aici!” spuse disperată.

„Iar dacă nu vei lua rapid decizia bună, va trebui să accepți faptul că bătrâna a câștigat într-un final. Te are iar prin tine îl are pe Baurus.”

Gândul o făcu să ridice capul speriată. Hotărât lucru, nu puteau rămâne în acel loc. Chiar și pentru simplul fapt că oglinzile erau încă active în timp ce ei erau prinși în capcana propriilor vise.

„Recunoaște, măcar în sinea ta, că și tu îl dorești pe Baurus” îi șopti ușor la ureche un alt gând. „L-ai dorit din momentul când l-ai întâlnit prima oară, dar nu ai avut curajul să acționezi. Mai ții minte când îți doreai să fii în locul lui Cleo? Doar așa suna blestemul pe care l-ai aruncat asupra verișoarei tale. Tu să fii în locul ei iar ea să îți ia locul.”

„Dar m-am gândit doar la suferința pe care mi-a provocat-o” încercă fata să își pledeze cauza. „Nu m-am gândit că eu și Baurus trebuie să...”

„Mincinoaso!” râse de ea un alt gând.

Karina nu știa unde să se ascundă de propriile gânduri. Faptul că era prinsă cu Baurus într-un spațiu restrâns declanșa în ea toate amintirile și dorințele pe care le crezuse de mult uitate.

„Ești într-o lume imaginară, fetiço” i se păru că aude o vocea șamanului. „Dacă nici aici nu ești capabilă să îți iei soarta în propriile mâini nu vei putea să o faci niciodată în altă situație.”

Atunci Karina se hotărî. Până la urmă erau într-o lume ireală, unde gândurile se jucau de-a ascunselea iar dorințele valsau pe coridoarele mintii. Dacă stătea să se certe cu ea însăși până la urmă avea să piardă și întotdeauna o luptă pierdută avea gustul amar.

Trebuia să recunoască, înainte de toate, că Baurus nu construise singur acea lume. Propria dorința juca un rol mult mai însemnat decât voia să ia în considerare.

„De fapt sunt singura vinovată pentru situația în care ne aflăm” se certă în gând. „Trebuie să înfrunt acum, până nu e prea târziu, consecințele propriilor dorințe și sentimente care au generat întreaga poveste.”

Ridică bărbia și, cu o expresie hotărâtă pe chip, se apropie de Baurus.

- Dacă vrei să faci ceva pentru că te simți dator să o faci sau te crezi vinovată, las-o baltă, spuse Baurus fără să ridice capul din mâini.

Karina rămase blocată la marginea patului. Simți că îi iau foc obrazii și înghiți greu puțină salivă rămasă în gură.

- Baurus, eu....

- Nu te poți păcăli pe tine însuși, Karina și nici eu nu mă pot păcăli singur, spuse Baurus ridicând în sfârșit privirea spre ea. Dacă am face ceva doar din simțul datoriei vom ști, adânc în sufletul nostru, că am trăit o minciună.

Karina știi că are dreptate. Nu puteau pretinde că se doresc doar pentru a o înșela pe bătrână. Lumea era creată de dorințele lor iar bătrâna le-o oferise ca pe o ghicitoare care trebuia desfăcută.

Lăsă deodată toate gândurile deoparte și se apropie de el. Se așeză încet pe pat, în stânga lui, și îl strânse ușor de picior. Baurus se întoarse spre ea.

- Baurus, eu te-am dorit din prima clipă. Zâmbi molcom. Poate că, odată scăpați de aici, nu voi mai recunoaște asta în ruptul capului, dar te doresc. Cred că este un sentiment

născut din gândurile pe care le-am avut pentru tine, cu mult înainte de a te cunoaște în realitate. Ești un bărbat tandru, iubitor, înțelegător. Știi să ascuți oamenii și încerci să îi înțelegi. Aș putea spune că ești sufletul meu pereche.

Își apropie fața încet de fața lui.

- Iar dacă ne aflăm aici înseamnă că și tu ai aceeași dorință ascunsă ca și mine, șopti zâmbind. Poate mă dorești doar cum dorește un bărbat o femeie pe care nu o poate avea, însă asta nu ne va împiedica, acum, să ne bucurăm unul de altul. Suntem într-o lume creată de noi pentru noi, singuri, cum ne-am dorit. Nu te mai gândi la nimic și lasă dorința să își urmeze cursul.

- Și când vom scăpa de aici ce vom spune?

- Adevărul. Că totul s-a întâmplat doar în mintea noastră și nimic mai mult.

Își trecu încet buzele peste buzele lui, simțindu-le moliciunea. Răsufierea lui se iuți iar ochii i se întunecară. Măinile ei se ridicară spre pieptul lui și încet, îi desfăcu nasturii cămășii, privindu-l tot timpul în ochi.

Când îi atinse pielea cu vârfurile degetelor, mâna lui se strânse spasmodic, mototolind cearceaful. Karina surâse încântată. Era mult mai bine decât orice își imaginase. Trecu încet palma peste pântecul lui. Fermitatea mușchilor îi ascuți dorința.

Baurus ridică mâna și îi prinse obrazul în palmă. Trecu ușor degetul mare peste pielea ei, simțindu-i finețea. Se aplecă spre ea și își lipi buzele de buzele ei într-un sărut lacom. O sărută cu pasiune, așa cum își dorise de atâtea ori, gustându-i dulceața gurii. Se opri pentru o clipă, cât să își tragă răsufierea, apoi o sărută din nou, trăgând-o în același timp spre el.

Se lăsă pe spate între cearceafurile albe, sărutând-o în continuare. Fata suspină încet iar dorința îl străbătu din cap până în picioare. Tânăra gemu când îi simți tăria și îl mușcă încet de buza de jos.

Timpul păru să se oprească în loc. Se mângâiau unul pe altul cu mișcări tandre, căutând să se apropie cât mai mult unul de altul pentru a se putea contopi în sfârșit. Baurus o răsturnă pe spate și se aplecă spre fața ei, după încă o sărutare.

Pasiunea îi copleși pe amândoi, ștergând limitele rațiunii. Se bucurau unul de celalalt, uitând de toate convențiile după care trăiseră până atunci. Flăcările dorințelor împlinite se ridicară mândre spre tavan pentru a se împrăștia apoi în întreaga cameră, mistuind totul în cale.

Aerul în jur deveni incandescent, de un roșu violent iar mirosul lucrurilor ce ardeau se răspândi cu repeziciune pe coridoarele atât de întunecate ale casei din visul comun. În pangar, pătura în care era învelită oglinda începu să fumege.

O limbă de foc se prelinse încet spre lumânările din apropiere. Le aprinse fără efort. Flăcările se înmulțiră cuprinzând cu repeziciune întreaga încăpere. În scurt timp întregul pangar ardea, focul extinzându-se acum spre ușile de lemn ale bisericii.

Când ajunse Cleo în dreptul bisericii, echipajele de pompieri, venite de urgență în urma unui apel anonim, reușiseră să stingă focul. Jeturile de apă sub presiune răcoreau lemnul încins, înăbușind toate încercările timide de reaprindere.

- Cleo!

Părintele Ioachim se grăbi spre tânăra rămasă în fața porților larg deschise.

- Nu știu ce s-a întâmplat cu adevărat, dar se pare că incendiul a izbucnit în pangar. Era gata-gata să ia foc toată biserica, dacă nu ar fi sunat un binevoitor la urgențe și nu ar fi chemat pompierii.

- Părinte, eu...

- Poate ai lăsat vreo lumânare aprinsă sau poate a fost vreun scurt circuit. Nu vom afla decât după ce echipa de pompieri va face cercetările.

- Nu am lăsat nici o lumânare aprinsă, negă fata automat. Am verificat cu atenție înainte de a pleca acasă...

- Bine că nu s-a întâmplat în timpul slujbei. S-ar fi stârnit panică și poate ar fi fost mai rău. Slava Domnului că nimeni nu a pățit nimic.

- Nu am lăsat nici o lumânare aprinsă, șopti Cleo cu ochii lucind.

- Nu te mai gândi la asta, Cleo, spuse părintele Ioachim cu blândețe, punându-i o mână pe umăr. Să mulțumim Cerului că nu s-a întâmplat mai rău. Știu că nu ești tu de vină. După ce vor pleca pompierii, ne vom apuca să strângem toate rămășițele. Sunt sigur că oamenii ne vor ajuta, fiecare după puteri. Vom reconstrui pangarul și ne vom închina Domnului care ne iubește și ne protejează.

XV. ÎNGER DUBLU

Karina deschise ochii în sfârșit. În încăpere era încă întuneric, dar, de după draperia groasă, câteva raze de soare luminau timid podeaua. Amintirea realității din spatele oglinzii aproape o copleși însă refuză să își asculte propriile gânduri și strânse din ochi, în încercarea zadarnică de a adormi din nou.

Ceasul de pe noptiera începu să cânte, anunțând-o cu ritmuri vesele că este timpul să se scoale. Deschise un ochi și inspectă camera cu priviri furișate. Nici o mișcare. Își ținu răsufarea, ascultând cu atenție zgomotele din jur. Nu se mai auzea nimic în afara ticăitului monoton al ceasului deșteptător.

Se întoarse repede spre stânga, dezvelindu-se în același timp. Baurus plecase.

Cleo se învârtea pe lângă părintele Ioachim, ascultând, doar pe jumătate atentă, explicațiile pe care echipa de pompieri i le dădea bătrânului cu privire la presupusa cauză a incendiului ce mistuise pangarul.

Imediat ce primi asigurarea că nu mai este nici un pericol, țâșni spre ușile larg deschise ale bisericii, grăbindu-se să ajungă prima lângă rămășițele barăcii de lemn. Se opri la marginea grămezii ude, căutând din priviri obiectul blestemat.

Și o văzu. Ascuns de resturi de lemn carbonizate se vedea unul din colțurile oglinzii. Se apropie cu grijă, atentă să nu se rănească în vreun ciot. Se lăsă în genunchi și îndepărtă încet cenușa și lemnele parțial arse ce o acopereau.

Era intactă. Deși se găsisse în mijlocul incendiului, nu avea nici măcar o zgârietură. Își lipi palma de suprafața întunecată și tresari când simți răcoarea ce se revărsa în valuri tăcute din mijlocul ei.

Privi spre părintele Ioachim. Bătrânul era ocupat să dea indicații oamenilor veniți să ajute la curățarea locului. Nimeni nu era atent la ea iar asta îi convenea de minune. Cu mișcări furișate ridică oglinda la piept și se îndepărta cât putu de repede.

Se simțea vinovată că nu stătea să îl ajute pe părintele Ioachim să îndepărteze resturile incendiului, dar trebuia să ajungă cât mai repede acasă cu oglinda. Îi trecuse prin cap să îl ia deoparte pe bătrân și să îi spună că oglinda adusă de ea pentru purificare era principala cauză a dezastrului, dar se convinsese în sine că preotul nu ar fi înțeles-o.

„Trebuie să dezleg blestemul pe altă cale” își spuse îngândurată. „Probabil semnele misterioase din agenda lui Baurus reprezintă singura cale de a înlătura, o dată pentru totdeauna, aura întunecată ce planează asupra familiei mele.”

Ajunse acasă mai repede ca niciodată, mânată de gândul că oglinda putea face mai mult rău dacă nu o dezactiva cât de curând. Nici nu mai luă în seama faptul că Baurus încă nu venise.

Trânti neglijentă haina pe fotoliu și, cu gesturi nervoase, suspendă oglinda la locul ei. Făcu un pas în spate și privi insistent luciul întunecat, dar nici de data asta nu se oglindi nimic pe suprafața ei.

- Îți vin eu de hac! spuse cu necaz și se repezi spre birou.

Un sunet sinistru, ca un gălgâit înfundat o făcu să transpire brusc. Se răsuci înspăimântată spre oglindă, convinsă că, din întunericul de nepătruns, se desprinsese vreun monstru de coșmar.

- Cred că am văzut prea multe filme de groază, șopti.

Buzele i se curbară încet, dar zâmbetul îi muri pe buze. Sunetul se auzi din nou, mai puternic de data asta. Își ținu răsuflarea când realizează că, din spatele oglinzii, cineva râdea de ea.

Supraveghind din priviri oglinda, activă cu mișcări repezite agenda electronică, oprindu-se asupra semnelor desenate de Baurus. Descoperi câteva rânduri mici, cărora inițial nu le dăduse prea mare importanță: „semnele ar trebui schițate pe suprafața oglinzii, în ordinea prezentată”.

Strânse agenda la piept și, cu pași șovăitori, se apropie de oglindă. Oglinda luci deodată, avertisment tăcut ce îi trimise noi frisoane înghețate pe șira spinării. Își dori cu ardoare să fie Baurus lângă ea, să o strângă în brațe și să îi spună că totul va fi bine, că face ceea ce trebuie.

Spre ușurarea sa nimic nu se oglindea pe suprafața întunecată. Întinse mana, încet, spre ea. Șovăi o clipă înainte de a o atinge, convinsă irațional că va prinde viață și va da naștere celui mai cumplit monstru pe care îl văzuse vreodată.

Dar nu se întâmpla nimic și asta o mai liniști. Chiar își permise un mic surâs și se certă în sine pentru teama prostească de care dădea dovadă.

Foarte încet schiță prima figură cu buricele degetelor, șoptindu-i în același timp numele. Un oftat ușor traversă întreaga încăpere și se pierdu pe ușa rămasă deschisă. Strângând din dinți schiță al doilea semn.

O șoptă pluti spre ea, stingându-se înainte de a o înțelege. Mâna îi tremură pentru o clipă în fața oglinzii iar buzele i se strânseseră într-un rictus nervos. Deschise pumnul, printr-un efort de voință, și trasă, cu grijă, al treilea semn.

Clanța sferică de la ușa băii prinse a se roti cu un sâsâit ca de șarpe. Rămase cu mâna întinsă și capul întors spre baie, cu nările dilatate și răsuflarea întretăiată, urmărind cu

ochii holbați mișcarea aproape hipnotică. Stânga, apoi dreapta și iar stânga și încă o dată dreapta. Dar ușa rămase închisă.

Karina se învârti de pe o parte pe alta, încercând zadarnic să adoarmă. Nu voia să se gândească la cele petrecute peste noapte. Își trăsesese pătura pe cap și strângea din ochi, în încercarea zadarnică de a mai fura puțin somn.

Dar gândurile nu o lăsau să se odihnească. Imaginile semnelor din oglindă prinseră a se învârti în spatele pleoapelor închise, amețind-o. Se roteau nebunește în jurul chipului bătrânei demon ce râdea de ea cu gura până la urechi.

Apoi își aminti. Imaginea bătrânei dispăru, locul ei fiind luat de o altă imagine mai puternică. Deși ținea ochii închiși vedea cele două oglinzi față în față, reflectându-și una alteia semnele magice.

Deschise ochii brusc.

- Imaginea imaginii din oglindă... O, Doamne, semnele au altă ordine!

Roti privirea după telefon și îl descoperi pe colțul noptierei de lângă pat. Ridică receptorul.

- Post închis pentru neplata facturi, o anunță o voce robotică.

Nu mai stătu să se gândească dacă a plătit sau nu la timp factura. Sări din pat și căută înfrigurată telefonul mobil printre lucrurile din fotoliu. Dar parcă intrase în pământ. Deschise laptop-ul și tocmai se pregătea să îi dea mesaj lui Baurus când acesta îi semnaliză „baterie slabă” apoi se închise fără avertisment.

Se îmbracă rapid într-un trening închis la culoare și țâșni în hol iar de acolo pe ușa de la intrare direct afară. Abia avut timp să înregistreze apariția celor două oglinzi, când traversă în fugă holul, dar trecuse deja și nu mai apucă să se reflecte în vreuna din ele.

Iuți pasul.

Lui Cleo îi era atât de frică, cum nu îi mai fusese vreodată în viața ei, și totuși continua să traseze următorul semn pe suprafața oglinzii. Mânerul clanței de la baie prinse a se roti bezmetic iar în lemnul ușii se auziră bubuituri repetate. Cineva sau ceva dorea să iasă cu orice preț de acolo, înainte da a termina ce începuse.

Răsufală adânc și trasă un alt semn. Geamurile sufrageriei se deschiseră larg, trase parcă de o mână nevăzută. Tocurile se izbiră de perete iar geamurile se sparseră cu clinchet răgușit, cioburile împrăștiindu-se pe covorul de sub ele.

Șovăi înainte de a trasa încă un semn. Oare era prea târziu dacă s-a opri acum și ar încerca ritualul altă dată, după o discuție între patru ochi cu părintele Ioachim? Locul mustea de energii abia simțite, ce se încolăceau și se îndemneau una pe alta să înainteze spre ea.

Imaginea verișoarei sale îi apărură deodată în fața ochilor. Zâmbitoare, cu ochi veseli, privind-o parcă printre gene. Părea că se amuză de frica ei, că râde înfundat de eforturile sale de a înlătura blestemul pe care îl aruncase asupra familiei sale.

Scrâșni din dinți.

- Nu te voi lăsa să pui mâna pe Baurus, blestemato! spuse aproape cu ură și desenă înverșunată un alt semn.

Ușa băii se trânti de perete, dar nu apăru nimic din întunericul dens ce împărătea acum dincolo de tocul de lemn. Privi pe furiș în inima întunecimii. Doi ochi roșii clipiră în mijlocul lui apoi nimic.

Degetele sale parcă dansau când trasă următorul semn. Rămase o clipă cu mâna suspendată pentru a admira semnul ce părea trasat cu linii de foc. Luminile din toată casa începură să se aprindă și să se stingă în timp ce mobila începu să scârțâie rău-vestitor. Vântul umflă draperiile apoi se învârti de câteva ori prin cameră, împrăștiind prin încăperea toate lucrurile pe care le putea ridica de la locul lor.

- Cleo, ce faci?

Răsuci capul spre ușă. Baurus rămăsese în pragul ușii de la intrare și privea cu ochi mari dezastrul din casă.

- Te-ai întors până la urmă, spuse cu voce mică. Strânse și mai tare agenda electronică la piept, ascunzând inconștient semnele magice. Cum de ți-a dat drumul?

- Cleo, nu e ceea ce pare....începu Baurus, dar se opri, neștiind cum să continue.

Alergase într-un suflet până acasă, mânat parcă de la spate de gândul că lui Cleo i se întâmplase ceva rău. Nu se gândise deloc la explicațiile pe care urma să le dea. De fapt nici nu ar fi știut ce să îi spună. Ce se întâmplase în casa Karinei părea de domeniul fantasticului și probabil Cleo nu l-ar fi crezut deloc. Dacă stătea să se gândească mai bine nici el nu ar fi crezut, dacă altcineva i-ar fi povestit întâmplarea.

Cleo îl privi neîncrezătoare:

- Ce anume Baurus? Ce nu este ceea ce pare? Faptul că ai plecat de acasă aseară și te-ai întors azi dimineața? Sau faptul că ai fost la Karina peste noapte?

Baurus își trecu palma peste față, încercând să alunge oboseala ce se strecura pe nesimțite în toți mușchii. Ridică privirea spre Cleo.

- Orice explicație ți-aș da, tot nu vei fi mulțumită. Lasă asta acum. Spune-mi ce s-a întâmplat în casă și ce vrei să faci cu agenda mea electronică.

- Sa îndepărtez blestemul, ce altceva! răspunse ea privindu-l sfidător. Nu am de gând să o las pe Karina să rădă de mine toată viața! Și-a bătut destul joc de familia noastră.

- Dar, Cleo, nu știm sigur că așa vom îndepărta blestemul, încercă Baurus să o convingă și făcu un pas în direcția ei.

Fără să îi răspundă Cleo trasă încă un semn. Întunericul din baie se revărsă ca o apă spre camera de zi, aducând cu sine șoapte și mirosuri răuvoitoare.

- Cleo, pleacă de acolo, imediat! strigă Baurus.

Încercă să se apropie de ea, dar întunericul prinse a se roti în jurul fetei, formând o adevărată barieră de netrecut. Vântul își făcu apariția din nou, avântându-se pe fereastra rămasă deschisă. Mătură toată încăperea de la un capăt la altul, ridicând lucrurile ca pe nimic în calea sa.

Baurus abia avu timp să se ferească de unul din scaunele mesei de zi ce trecu la mică distanță de capul său. Aplecat, încercă să pășească dincolo de bariera întunecată, dar vântul îl descoperi și îl ridică pe sus, izbindu-l apoi de perete cu un bufnet sec.

Cleo privi cu ochii mari la Baurus, rămas amețit lângă perete.

- Cleo!

Karina intră ca o furtună în casă, oprindu-se la câțiva pași de verișoara sa. Cleo strânse mâna pumn.

- Tu!

- Cleo, ce crezi că faci?

Karina se apropie încet de ea. Reuși să treacă dincolo de bariera de întuneric ce se rotește lent. Cleo râse scurt iar ochii îi sclipiră.

- Opresc blestemul pe care l-ai aruncat asupra mea...vrăjitoare!

Cu o figură războinică se întoarse spre oglindă, hotărâtă să continue cu orice preț ritualul. Era speriată, adevărat, chiar foarte speriată, dar nu voia să îi dea Karinei senzația că a câștigat.

- Cleo să nu faci vreo prostie, se auzi înăbușită vocea lui Baurus. Bărbatul reuși să se ridice în picioare. Și noi vrem să oprim blestemul, dar nu știm sigur ce trebuie să facem în continuare.

- Semnele trebuiesc desenate în altă ordine, încercă Karina să o facă să înțeleagă. Eu am văzut semnele desenându-se în oglindă, dar era de fapt imaginea reprodusă de cea de a doua oglindă.

- Minți, spuse Cleo încruntându-se. Vrei să mă faci să mă opresc, nimic altceva.

- Cleo, pentru Dumnezeu, uite-te în jurul tău! strigă Karina, când o văzu că se apropie iar cu mâna de oglindă. Dacă așa trebuie să oprești blestemul, de ce se dezlănțuie iadul în jurul nostru?

- Pentru că forțele întunericului simt că le sunt numărate clipele și încearcă să mă oprească, la fel cum încerci și tu!

Clocotind de furie își lipi degetele de oglindă, decisă să termine ceea ce începuse.

- Cleo, nu!

Baurus întindea mâna spre ea, implorând-o din priviri să se oprească. Karina o prinse pe neașteptate de umăr.

- Nu trebuie să faci asta! strigă ea în timp ce o scutura cu putere. Știu că nu ai încredere în mine, știu că sunt vinovată de tot ce s-a întâmplat, dar trebuie să înțelegi că nu vei închide Poarta astfel! Dimpotrivă! Se va deschide și bătrâna te va avea în sfârșit.

- Nu te cred! țipă Cleo.

Cu mișcări repezite trasă ultimul semn pe suprafața oglinzii apoi privi triumfătoare spre Karina.

- Acum se va termina totul și...

Din întunericul oglinzii chipul bătrânei demon se contură dintr-o dată, curmându-i fraza. Urlete îngrozite izbucniră în jurul lor, în timp ce lucrurile din cameră se izbeau cu furie de pereți.

- Mă bucur că ți-ai îndeplinit partea ta din înțelegere, îi spuse bătrâna Karinei cu un ton mulțumit, prinzând-o pe Cleo de încheietura mâinii.

Cleo țipă ascuțit și încercă să se desprindă din strânsoare. Bătrâna o trase spre ea, răsând cu răutate. Fără să se gândească prea mult Karina se repezi între ele, reușind să se strecoare, în ultimul moment, între verișoara sa și bătrână.

- Las-o în pace pe Cleo! Vreau să rup înțelegerea dintre noi!

Bătrâna se încruntă furioasă spre ea și trase de Cleo, încercând să o forțeze să treacă dincolo de oglindă. Karina se înfipse bine pe picioare, hotărâtă să nu se lase îndepărtată de lângă cea pe care o proteja.

- Este prea târziu pentru asta, spuse bătrâna cu răceală, apropiindu-și chipul de fața fetei.

Duhoarea bătrânei o înecă, aducându-i lacrimi în ochi, dar nu se dădu într-o parte. O prinse de mână, la fel cum făcuse ea cu Cleo, și o privi fără să clipească.

- Nu este prea târziu să închid Poarta, spuse printre dinți, și știu exact cum să o fac. Nu cred că șeful tău, oricare ar fi el, va fi prea mulțumit, dacă nu te vei duce cu vreun suflet înapoi. Mai bine mă iei pe mine în locul ei. Oricum, este prea insensibilă și nu vă va fi de nici un ajutor pe mai departe.

- Pe tine te avem deja, spuse bătrâna dintr-o dată bine-dispusă. Pentru ce ți-am oferit ai promis că vei aduce la rândul tău un alt suflet și văd că te-ai descurcat de minune. De ce vrei acum să te oprești?

- Nu sunt a voastră! strigă Karina și o împinse pe bătrână, încercând să o facă să îi dea drumul lui Cleo.

- Nu?

Vocea aceea! Ridică surprinsă privirea. Icnă îngrozită. În spatele bătrânei apăruse acum o altă siluetă. Era chiar ea, privindu-se pe sine cu o expresie disprețuitoare pe chip. Își aminti de forma negricioasă pe care Baurus o văzuse strecurându-se în oglindă și încremeni.

- Las-o pe Cleo, este oricum pierdută, se auzi spunând. Nu merită să depui atâta efort pentru o ființă atât de jalnică.

- Dar... este... verișoara mea, se bâlbâi speriată.

- Amintește-ți cine este de vină pentru toate necazurile tale, replică cealaltă batjocoritoare. Cine te-a mințit de la început? Cine a profitat de lipsa ta pentru a-l atrage pe Baurus de partea ei? Cui nu i-a pasat de suferința prin care ai trecut de la moartea tatălui tău?

Pentru o clipă rămase înghețată, privind cu ochii mari spre cealaltă Karina, incapabilă să mai facă sau să mai spună ceva. Bătrâna profită de neatenția sa și aproape reuși să o tragă pe Cleo după ea. Cleo țipă stins și se agăță de brațul Karinei, cu un ultim efort.

- Eu sunt de vină pentru tot, șopti, iar ochii i se umeziră. Dacă nu aș fi plecat în excursie, dacă aș fi ținut cont de semnele prevestitoare, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat!

O trase cu putere pe Cleo de mână, dezechilibrând-o pe bătrână. Agilă, o lovi peste braț, apoi o împinse dincolo de marginea oglinzii, în același timp îmbrâncind-o pe Cleo cât mai departe de ea.

Bătrâna urlă furioasă și se repezi ca o furtună spre ea.

- Azuu-an, Zooron, Miriki, Voon, Abers, Treon, Kario, Sangro! strigă Karina și o lovi puternic cu palma în frunte.

Bătrâna strigă surprinsă apoi dispăru într-un vârtej întunecat. Vântul ce matura în rafale locuința se domoli încetul cu încetul, lăsându-l pe Baurus să se apropie de soția sa. O prinse la pieptul sau, o ridică în brațe și fugi cu ea afară, fără a mai privi înapoi.

Karina își privi obosită propriul chip din oglindă.

- Baurus avea dreptate, se pare, când a spus că eu sunt cauza tuturor întâmplărilor, spuse cu un oftat.

Tânăra din oglindă o privi enigmatic.

- Nu mi-am dorit decât să arunc o privire asupra a ceea ce se găsește dincolo, nimic mai mult. Se pare că am găsit mai mult decât am căutat.

- Nu poți trăi la nesfârșit negându-te pe tine însuși, spuse Karina din oglindă.

- Întotdeauna m-am întrebat ce se găsește în spatele vălului, dar nu m-am așteptat să mă regăsesc într-o asemenea ipostază.

Cealaltă râse batjocoritor.

- Nu am de gând să las lucrurile așa! se răzvrăți ea dintr-o dată. Nu vreau să te las să trăiești astfel, creație a dorințelor mele întunecate! Voi fi iar întreagă. Am de gând să iau singură de acum încolo cele mai bune decizii pentru mine.

- Și cum vei face asta? o întrebă cealaltă, privind-o sceptic.

Karina zâmbi deodată.

- Trecând din nou prin punctul de echilibru, cum altfel?

XVI. PUNCTUL DE ECHILIBRU

Cealaltă își pierdu zâmbetul încrezător și o privi cu precauție.

- Nu poți ajunge așa ușor acolo.

- Dacă am făcut-o o dată, o voi putea face încă o dată, de este nevoie, spuse Karina cu încredere.

- Nu ai nici o idee despre ce este vorba nu? înțelese cealaltă deodată. Surâse cu o sclipire de răutate în privire. Era să mă păcălești pentru moment.

- Ai dreptate, nu știu despre ce este vorba, recunosc Karina liniștită. Dar nu este o problemă, exista cineva care știe exact despre ce este vorba.

- Baurus? o întrebă cealaltă ironic.

Karina o privi în ochi. Zâmbi.

- Tu.

Se apropie și mai mult de oglindă.

- Acum știu de ce nu îmi amintesc chiar totul, de ce am senzația că îmi fug amintiri prin minte, că unele întâmplări îmi sunt cunoscute, deși nu le-am trăit niciodată. Pentru că sunt amintirile tale, ceea ce ai făcut profitând de faptul că eu nu sunt conștientă de tine.

Făcu un pas înainte, lipindu-se cu totul de oglindă. O clipă crezu că Poarta nu o va lăsa să treacă. În momentul următor se regăsi în propria lume întunecată, față în față cu cealaltă ipostază a sa.

- Este timpul să redevin ceea ce am fost.

O îmbrățișă, strângând-o cu dragoste lângă ea. Deși cealaltă se zbătu cu putere, Karina nu o lăsă să plece. Toate gândurile sale întunecate, ura pe care o resimțea față de verișoara sa, furia ce dospise în ea după moartea tatălui sau, durerea ce o încercase când aflase de nunta lui Baurus și, mai târziu tristețea și mânia, răsărite în ea când își dăduse seama cât de aproape a fost de viitorul perfect, se revărsară asupra sa în valuri clocotite, amețind-o. Închise ochii.

- Întotdeauna am crezut despre mine că sunt altfel decât ceilalți oameni, șopti. Că sunt cumva mai bună, că alegerile mele sunt întotdeauna cele mai drepte. Că știu mai mult din Adevărul Suprem, că sunt favorizată de soartă pentru asta. Că nu răspund pentru cei din jurul meu, că toți cei de lângă mine sunt responsabili pentru fericirea mea.

Simți vârtejul ce începu să se rotească lent în jurul ei. Surâse mulțumită. Se lăsă aspirată în inima lui, zburând ca săgeata spre punctul de echilibru.

- Am crezut că merit totul și am fost dezamăgită când nu am primit mai nimic, m-am supărat pentru asta și am ridicat pumnul spre cer, am strigat să mi se dea răspunsurile, pe care nu doream cu adevărat să le aud sau de care nu îmi păsa.

Deveni una cu ceea ce ascunsese atâta amar de vreme și își aminti cum zburase prima oară prin Poartă.

- Am trecut dincolo și m-am mirat când nu am găsit nimic...

Trăise atâtea aventuri, lăsase în urmă tot ceea ce cunoștea pentru a se regăsi, după ce trecuse prin inelul Porții, în mijloc de niciunde. Plutea într-o direcție oarecare, fără nici lucru pe lângă ea care, cât de cât, să o lămurească.

„Unde sunt?” întrebuse uimită, răsucind privirile în toate părțile. „Oare am trecut dincolo? Dacă da, unde am ajuns?”

„Ești în punctul de echilibru?”

Vocea bătrânului șaman părea să se reverse de pretutindeni.

„Punctul de echilibru?” Nu înțelegea mai nimic. „Și ce trebuie să fac mai departe? Unde trebuie să ajung?”

„Este alegerea ta?”

Vocea bătrânului părea să se îndepărteze, ca și cum acesta s-ar fi întors cu spatele și ar fi plecat.

„Alegerea mea? Stai, nu pleca! Cum adică alegerea mea? Credeam că îmi arăți ce este dincolo.”

„Eu te-am ajutat să treci de Poartă.”

Bătrânul părea să se fi întors lângă ea și asta o făcu să răsuflă ușurată.

„Ceea ce vei găsi dincolo de ea ține exclusiv de percepția ta.”

„Dar nu este nimic aici! Unde este tunelul, unde sunt rudele ce mă așteaptă fericite, unde este lumina?!”

„Oh! Asta te așteptai să găsești?” Bătrânul părea uimit.

„Bineînțeles! Asta scrie peste tot, despre asta povestesc toți cei care au trecut dincolo și au reușit să se întoarcă.”

„Ești în punctul de echilibru. Îți poți crea un tunel cu o lumină în capăt, dacă asta ții neapărat.”

Karinei nu îi venea a crede. Bătrânul părea că râde de ea. Auzi, punctul de echilibru! Dar acolo nu se găsea nimic.

„Punctul de echilibru este tot și nimic, plus și minus infinit, locul în care destinația și locul de plecare sunt unul și același.”

„Mai ai puțin și spui că este alfa și omega. Doar nu este Dumnezeu!”

Bătrânul râse, părând amuzat de raționamentul ei.

„Este tot ceea ce vrei tu să fie. Vrei să fie ceea ce crezi că știi despre Dumnezeu? Asta va fi. Dar amintește-ți că ne manifestam într-o lume duală...”

Nici bine nu termină bătrânul ce avea de spus că lumea prinse viață în jurul său. Percepția sa păru să se dilate, cuprinzând deodată înțelesuri abia ghicite până atunci. Simiți cum suflul său țâșnește, ca o coloană, spre infinit, urcând și coborând deopotrivă.

Toata cunoașterea după care tânjise făcea acum parte din ea și nimic nu părea să o mai tulbure. Era în punctul de echilibru și putea admira propria creație în toată splendoarea sa.

Pe neașteptate simți cum se naște în mijlocul său dorința firească de a cunoaște mai mult, de a-și înțelege propriile limite și de a trece dincolo de ele. Dorința deveni mai puternică, condensându-se într-un miez pulsatoriu, ce vibra bezmetic în propriul punct de echilibru.

„Vreau!”

Se recreă instantaneu în cea mai accesibilă formă, trup de lumină ce imita trupul de carne pe care îl cunoscuse cu atât de multe infinituri în urmă. Redeveni conștientă de ea însăși, ca minusculă parte dintr-un întreg atât de măreț.

„Să creez!”

Se trezi plutind deasupra unui hău întunecat în care forme monstruoase se zbăteau în clocotul turbat al apei înșelătoare. Deasupra sa lumina revărsându-se caldă și iubitoare. Lăsă ochii spre hăul de dedesubt și inima îi tresări speriată. Ideea de bine și rău apără de nicăieri și nu se mai dădu dusă dintre gândurile sale.

„Binele și răul nu pot exista decât dincolo de punctul de echilibru” îi șopti un gând. „De vrei să cunoști ce se afla dincolo de propria limită, va trebui să guști din ambele deopotrivă. Pentru că bine fără rău nu există așa cum întunericul numai în absența luminii se poate regăsi pe sine.”

Dorința reveni în forță, înfiorând-o și extaziind-o în același timp. Se zbătu nebună în propria minte, răsucindu-se în toate părțile, încercând să scape cumva de dulcea și nesuferita stare ce îi încolțea în suflet.

Se opri din zbatere pentru o clipă, răsufând greu, cu ochii țintă la adâncurile ce se schițau la nesfârșit din întuneric.

„Bine sau rău, lumină cu întuneric... toate pleacă din punctul de echilibru și tot acolo se întorc...nu uita asta niciodată altfel te vei pierde în propria iluzie.”

Pieptul parcă îi explodă dintr-o dată. Amestec de bucurie și tristețe, durere și plăcere abia descoperită, o străbătură din cap până în vârful degetelor, secătând-o. Rămase plutind pe spate în punctul de echilibru, cu ochii închiși, răsufând greu, părul umed lipit de obraji pe care și-i simțea că ard.

- Mi-e frică...

Uimită întoarse capul. Descoperi lângă ea o tânără ce îi semăna perfect. Aceași gură mică cu buze cărnoase, aceeași obraji îmbujorați, același păr negru, lipit în șuvițe de obraji ce sclipeau.

Doar ochii verzi ce semănau cu două vârtejuri adânci, ce întorceau spre ea o privire întunecată, păreau cât de cât să le deosebească.

- Tu...șopti uimită și întinse mâna, încercând să o atingă.

Cealaltă se trase puțin într-o parte, supraveghind-o cu prudență.

- Mi-e frică...

- De ce? o întrebă Karina încet.

- De tot ce se poate întâmpla...

Tânăra privi în jur cu ochii mari apoi reîntoarse privirea spre Karina.

- De ce am venit aici?

Părea cumva furioasă iar Karina tresari, surprinsă neplăcut de tonul ei.

- Dar este ceea ce mi-am dorit. Am vrut să aflu ceea ce se găsește dincolo iar bătrânul șaman m-a ajutat...

- Te-a ajutat? Faptul că te-a îndepărtat de tot ceea ce cunoști, numești ajutor?

Karina se încruntă, neînțelegând despre ce vorbește. Cealaltă se uită furioasă spre ea. Era uimitor cât de repede trecea de la o stare la alta.

- Cât timp tu pierzi timpul în lumea asta, încercând să dezlegi „marile mistere”, în lumea reală se pot întâmpla multe!

- Cum poți spune că pierd timpul? Uite ce este, eu...

- S-ar putea întâmpla un grav accident, de exemplu, o întrerupse cealaltă pe un ton repezit.

Karina își înghiți vorbele.

- Sper că îți mai amintești de horoscopul întocmit și de accidentul prezis! Tu ești prinsă aici iar acolo, cineva drag ție, poate avea de suferit. De exemplu tata!

- Tatăl meu? Nu cred că vorbești serios...

- Sau cât crezi că i-ar lua lui Cleo să îl contacteze pe Baurus în numele tău și să îi ceară o întâlnire? Doar știi cât de interesată era de persoana lui.

- Cleo mi-a promis că nu va face nimic nesăbuit.

- Ți-a promis că nu îi va spune tatei despre motivul adevărat al plecării tale iar lui Baurus nu îi va spune unde anume te duci. Dar dacă Baurus o contactează și, întâmplător, îi cere să o întâlnească, pentru a discuta cine știe ce? Va uita într-o clipă că ești verișoara ei!

Karina își linse buzele și o privi nervoasă pe cealaltă. Nu știa de ce, dar vorbele ei o făceau să se simtă nesigură. Știa că „soarta și-o face omul cu mâna lui”, dar dacă avea dreptate și Roberto avea un accident tocmai când era ea plecată din oraș? Cât despre Cleo, mai mult ca sigur avea să își bage nasul prin mesajele ei electronice. Și de acolo, până la a-i da întâlnire lui Baurus, nu mai era decât un pas.

- Și mai spui că bătrânul șaman te-a ajutat! Știi ceva? Cred că de fapt te-a drogat iar starea asta, de așa numit echilibru, de punct din care pleacă plus și minus infinit, nu este decât o stare alterată și nimic mai mult. Când te vei trezi s-ar putea să ai o mare surpriză!

Își apropie chipul de chipul ei și o privi fix în ochi.

- Sau s-ar putea ca ăsta să fie doar un vis iar realitatea să semene mai mult cu orașul întunecat pe care l-ai străbătut ca să ajungi aici. Poate ăsta e punctul terminus al călătoriei, capătul sfirii, și acum vei fi trasă înapoi, în cel mai cumplit coșmar pe care l-ai trăit vreodată.

Deschise gura să o contrazică, dar teama de a descoperi că avea dreptate o copleși. Începu să respire precipitat, în timp ce fiori reci îi alergau grăbiți pe șira spinării.

- Cine ești tu de fapt?

Cealaltă râse cu bună-dispoziție.

- Eu sunt Karina, bineînțeles, cine altcineva? Întrebarea este: cine ești tu?

O dată revenită în punctul de echilibru, Karina retrăi tot ceea ce se întâmplase. Sosia sa profitase de faptul că rămăsese blocată și, nemaiașteptând răspunsul, deschise o Poartă și sărise prin ea.

După plecarea ei teama și neîncrederea sădită în mintea sa o făcuseră să se îndoiască chiar și de sine. Spaima o blocase în timp ce frica urla pe nenumărate voci în jurul ei. Gândurile se roteau neîncetat în sufletul său, creând inconștiente forme în întunericul ce clocotea la picioarele sale.

„Dacă avea dreptate și tata suferea un accident? Dacă Baurus avea să se lase înșelat de Cleo care, profitând de faptul că ea nu era prin preajmă, avea să îl ademenească pe tânăr lângă ea? Dacă orașul întunecat avea să îi fie casă de acum încolo, pentru că bătrânul șaman nu avea să o mai îndrume înapoi? Dacă...dacă...dacă...”

Karina râse acum de temerile sale. Atât de teamă i-a fost, încât recrease tot timpul acel moment, lăsându-se târâtă în propriul coșmar, de fiecare dată când închidea ochii. Nici măcar nu realizase că, tot ceea ce trăia și retrăia de fiecare dată, nu erau decât propriile spaime.

Pentru că, deși se afla în punctul de echilibru, mintea sa nu era în echilibru, iar sufletul său căra multă frică după el. Cealaltă Karina nu făcuse decât să îi dea forma și nimic mai mult.

Plutea din nou în punctul pe care îl crea și îl recrea după propriile gânduri. Deasupra bucuria și fericirea de a-și fi atins scopul, dedesubt îndoiala și frica, neînțelegerea și neîncrederea de care nici măcar nu fusese conștientă.

„Te pot ajuta să treci dincolo de Poartă, dar ce vei găsi acolo îmi este peste puteri să ghicesc”, i se păru că îl aude pe bătrânul șaman.

Surâse obosită. Bătrânul nu știa ce povară cără după ea, nu putea vedea umbra pitită din sufletul său. Nu putuse decât să o prevină și să își ofere ajutorul.

Deodată începu să râdă. Nici măcar nu trecuse de Poartă! Rămăsese blocată în fața ei, incapabilă să treacă peste prag, dincolo de propria neînțelegere. Probabil că fata îmbrăcată în cămașă de noapte o putea vedea cum stă țepăună în fața Porții, holbându-se la lumina ce se reflecta, cu sclipiri ca de foc, pe suprafața inelului.

„Nu sunt pregătită pentru o asemenea trecere”, recunoscă fără regrete. „Nici măcar nu știu cum pot trece dincolo de propriile gânduri, dar să mai dezleg mistere mai vechi decât lumea!”

Nu se simțea de loc rușinată pentru faptul că nu reușise să treacă de Poartă. Ba dimpotrivă! Simțea o mare ușurare la gândul că avea să studieze în continuare, încercând să descopere, din aproape în aproape, Marele Mister.

Era timpul să se întoarcă la ceea ce cunoștea.

„Poate data viitoare voi avea mai mult noroc!”

Trecerea se făcu la fel de lin ca la început. Cu o respirație adâncă se trezi din transă și se ridică în fund. Privi amețită spre bătrânul șaman ce o sprijinea, ținând-o de braț să nu cadă.

- Ei, cum a fost?

- O experiență uimitoare, trebuie să recunosc, spuse fata clătinând din cap în încercarea de a-și reveni. Și Samuel Lordi care spunea că a descoperit misterul! Pff!

Bătrânul o ajută să se ridice în picioare și îi oferi o cană cu supă pentru întremare.

- Fiecare își descoperă calea, fata mea. Poate că el a tras mai multe învățăminte din ceea ce a experimentat, decât tine.

Karina îl privi pe deasupra bolului, în timp ce sorbea cu poftă din lichidul cenușiu ce începuse să se răcească deja. Își aminti de toate cele trăite în lumea înșelătoare a oglinzilor blestamate și îi întinse bolul bătrânului cu o mișcare bruscă.

- Trebuie să ajung cât mai repede acasă!

Bătrânul șaman o privi întrebător.

- Poate că totul nu s-a întâmplat decât în mintea mea, dar prefer să fiu acasă când tata va concura cu motocicleta. Nu vreau să mă gândesc la faptul că lumea aceea ar putea arăta cumva realitatea de aici, ca într-o oglindă.

- Atunci nu te gândi, spuse bătrânul, zâmbind mucalic.

Se aplecă spre lucrurile împrăștiate pe jos și începu să le strângă cu grijă. Fata începu să se agite, legănându-se de pe un picior pe altul, ca și cum, din clipă în clipă, avea de gând să o ia la goană.

- Când are loc cursa tatălui tău?

Karina își scoase carnetelul din buzunar, îl studie câteva momente, apoi ridică privirea spre el:

- În seara asta!

Fata părea speriată de-a binelea. Cu un oftat bătrânul se opri din strâns și privi în sus spre ea, cu ochii îngustați.

- Te pot ajuta să ajungi acasă, înaintea cursei de motociclete, dar, dacă fac asta, nu îți vei mai aminti de cele întâmplate până acum. Vei pierde experiența asta sau, cel mult, te vei întâlni cu învățămintele ei doar în somnul cel mai adânc.

Karina îl privi indecisă apoi se hotărî:

- Trebuie să ajung acasă, vă rog!

Bătrânul clătină a acceptare din cap. Se așeză pe covorașul de pe care se ridicase ea ceva mai devreme și îi făcu semn să se așeze lângă el. O prinse de mână și o strânse ușor.

- Vreau să închizi ochii și să nu îi deschizi, orice ar fi, până nu simți că îți dau drumul la mână.

Karina închise ochii ascultătoare. Se simți ridicată în aer și catapultată în necunoscut, strânsoarea fermă a bătrânului fiind singurul lucru cert. Deși avea ochii închiși a știut când a străbătut fără oprire străzile întunecate, ce se terminau în fața Porții, simți trecerea prin punctul de echilibru și recunoscu senzația de răcoare dată de trecerea succesivă prin oglinzi.

Încetini și, după alte câteva clipe se opri.

- Poți deschide ochii, auzi șoptit glasul bătrânului.

Deschise ochii și sări în picioare. Se regăsi în fața statuii sculptorului Katane. În depărtare se auzeau motoare ambalate și murmurul înăbușit al mulțimii ce venise să vadă spectacolul.

Privi spre bătrân, mulțumindu-i în tăcere, apoi fugi spre locul unde avea să se țină cursa, fără să privească înapoi. Cu fiecare pas ce o îndepărta de șaman amintirile a ceea ce trăise dincolo de punctul de echilibru se încetșau, pierzându-și treptat semnificația.

Dar nu mai conta. În acel moment știa că trebuie să ajungă la tatăl său și spre el se grăbea cât putea de repede. Se opri, gâfâind, în fața motocicletei tatălui său. Roberto, ce discuta în contradictoriu cu Pietro, se întoarse cu o privire surprinsă spre ea, când o auzi în spatele său.

Ochii îi străluciră a încântare, când își dădu seama cine este, iar Karina se repezi să îl îmbrățișeze, gata să îl dea jos.

- Tată, ce mult mă bucur să te revăd!

- Karina, fetițe, ce surpriză! Credeam că sosești abia mâine.

- Mi-a fost dor de tine și am hotărât să mă întorc mai devreme, spuse Karina râzând și îl îmbrățișă încă o dată.

O amintire recentă trecu meteoric prin mintea sa. Privi peste umărul tatălui său spre Pietro ce râdea cu gura până la urechi:

- Este totul în regulă cu motocicletă? Toate cablurile sunt strânse cum trebuie?

Roberto o îndepărta puțin de el apoi schimbă o privire rapidă cu Pietro.

- Nu o poți păcăli! spuse Pietro cu veselie. Într-un moment de inspirație am verificat cablurile și am descoperit că accelerația era puțin cam „moale”. Cred că Roberto a uitat să strângă cablul, după ultima modificare adusă motorului.

- De unde ai știut că este ceva în neregulă cu motocicletă? o întrebă tatăl sau, strângând-o de umăr.

- Intuiție feminină, cred.

Urmări cursa de lângă linia de sosire și îi făcu cu mâna tatălui său când trecu în trombă pe lângă ea.

- Întotdeauna mi-ai ținut noroc, fetiço, îi spuse Roberto la terminarea cursei. Sunt foarte fericit că ai reușit să ajungi astăzi să mă vezi. Este ultima cursă și vreau să sărbătorim împreună. Mergem la cofetăria din centru și mâncăm câte prăjituri putem.

Pietro îi făcu atenți pe amândoi.

- Acea nu este Cleo? întrebă, arătând cu mâna undeva în spatele lor.

Karina se întoarse și dădu cu ochi de Cleo. Verișoara sa părea că aștepta pe cineva, așa cum stătea așezată, cu o jumătate de fund, pe banca de lângă chioșcul cu gogoși, privind încordată spre ieșirea din parc.

- Cred că are o întâlnire! Îi spuse Pietro Karinei făcându-i cu ochiul apoi izbucni în ras.

Karina îl lăsă pe tatăl său să încarce motoreta în dubiță și se apropie încet de verișoara sa.

- Bună, Cleo!

Cleo sări în sus când o auzi și se întoarse spre ea, fixând-o cu ochii mari. Oare ce pune la cale?

- Karina, eu...

Un tânăr se opri în fața lor, curmând explicațiile fetei. Karina făcu, la rândul ei, ochii mari, când descoperi identitatea bărbatului.

- Baurus?! Ce faci aici?

- Bună Cipito, o salută Baurus vădit amuzat. Am venit la întâlnire, doar mi-ai propus să ne vedem față în față, sătulă de atâtea discuții virtuale.

- Așa am făcut, nu-i așa? spuse Karina întorcându-se spre Cleo, cerând din priviri explicații.

Cleo bâlbâi ceva, dar Karina nu înțelese nimic. O lăsă în pace, gândindu-se că va obține toate explicațiile după aceea. Se întoarse spre Baurus și făcu prezentările, subliniind de câteva ori că ea era într-adevăr Cipito iar Cleo era doar verișoara sa.

- De unde ai știut că eu sunt Cipito? întrebă curioasă.

Baurus o măsură din cap până în picioare apoi surâse satisfăcut:

- Nici nu mi te închipuiam altfel. Oricum, îmi pare bine să te cunosc în sfârșit.

Tânărul făcu un gest larg, arătând aleea din spatele său.

- Facem câțiva pași împreună sau ai de gând să mă descoși în mijlocul parcului?

Karina cumpăni câteva momente. Se uită spre Cleo, ce stătea într-o parte cu privirea în pământ.

- Cineva trebuie să îi spună tatei că ne întâlnim direct la cofetărie. Mă poți ajuta tu, Cleo, nu?

Cleo privi spre Baurus apoi spre Karina și clătină capul a acceptare, cu o mină de învins. Își luă la revedere de la Baurus, cu o voce tristă, și se îndreptă spre Roberto, cu capul în jos și umerii aduși, abia târșându-și picioarele.

Karina își îndreptă toată atenția spre Baurus. Începură să se plimbe încet pe aleile parcului, îndreptându-se spre ieșire.

- Știu că sună ciudat și sper să nu mi-o iei în nume de rău, dar am strania senzație că te cunosc de mult, spuse Baurus la un moment dat.

Karina surâse și dădu din cap.

- Și eu am aceeași senzație, recunosc eu. Parcă ne cunoaștem de foarte mult timp.

- Dar nu în această ipostază, completă Baurus.

- Cine știe, spuse Karina râzând. Poate ne-am întâlnit în vis iar acum nu ne mai amintim nimic.

- Poate...

Karina privi curioasă spre un bătrân, ciudat îmbrăcat, ce părea că așteaptă pe cineva în fața uneia din multele oglinzi ce arătau realitatea deformată, oglinzi împrăștiate peste tot în parc și care constituiau una din atracțiile principale pentru cei mici. Oare îl mai văzuse undeva?

Trecu de el și întoarse capul să îl privească încă o dată. Ridică din umeri și reveni cu privirea la Baurus ce tocmai îi povestea despre planurile sale de viitor, ceva despre o mică firmă de redecorare.

Bătrânul șaman zâmbi în urma ei.

- Totul e bine când se termină cu bine. Nu e așa?

Privi cu coada ochiului în oglindă. Bătrâna demon pufni nemulțumită, ridică nasul, se răsuci pe călcâie și se îndepărtă. Bătrânul începu să râdă.

SFÂRSIT